

προλεταριακή

Προϋεταριοι ολων των χωρων,
καταπιεζομενα εθνη και ηαοι, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθημερη εφημεριδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικου Κωματος Ελλάδας (μαρξιστικου-λενινιστικου) www.kkeml.gr Σάββατο 12 Νοέμβρη 2022 ■ χρόνος 41ος φ. 928 ■ 1.50€

Μαζική απάντηση των εργαζόμενων Να κλιμακώσουμε τον αγώνα ενάντια σε εξαθλίωση, πόλεμο, ιμπεριαλιστική εξάρτηση

**ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΠΟΡΕΙΕΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ**

ΕΚΔΗΛΩΣΗ
Τρίτη 15/11, 19.30
Πολυτεχνείο, Αθήνα

**Οι ελληνοτουρκικοί
ανταγωνισμοί στο φόντο
του πολέμου
στην Ουκρανία.
Να δυναμώσει η φιλία
των δύο λαών**

ΤΚΡ/ΜΛ - ΚΚΕ(μ-λ)

Όρκος στον Νοέμβρη...

49 χρόνια τώρα, το σύστημα της εξάρτησης στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά και της εκμετάλλευσης του λαού και της εργατικής τάξης με νύχια και με δόντια πασχίζει να ξεγράψει από τη μνήμη του λαού και της νεολαίας το μήνυμα του Πολυτεχνείου. Παρόλα αυτά, κάθε Νοέμβρη, πεισματικά και επίμονα, χιλιάδες διαδηλώνουν ενάντια στον πόλεμο, την εξάρτηση και την εκμετάλλευση.

σελ. 5

Πρόταση Συντονισμού

**Με το βλέμμα στην οργάνωση της
λαϊκής πάλης και στις πραγματικές
διεξόδους**

σελ. 6

Τσίπρας

**Δηλώσεις προθυμίας, αξιοπιστίας
και χρησιμότητας προς τους ιμπερια-
λιστές και το πολιτικό σύστημα**

σελ. 7

Η βία στα σχολεία καθρέφτης
του συστήματος

Στην οργή της νεολαίας η ελπίδα

σελ. 8

Η μαζική απεργία και οι διαδηλώσεις της 9ης Νοέμβρη ήταν αναμφίβολα ένα πρώτο βήμα εκδήλωσης με όρους μαζικής πάλης και αγώνα της αγανάκτησης και της οργής του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Ο κόσμος της δουλειάς έκανε ένα σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση να αρνηθεί την επιβολή της εξαθλίωσής του ως μια «μοιραία» και «αναπόφευκτη» κατάσταση, για την οποία η κυβερνητική πολιτική και το σύστημα που αυτή υπηρετεί «δεν έχει καμία ευθύνη»! Ένα βήμα διαμόρφωσης στόχων πάλης, στόχων αντίστασης και διεκδίκησης απέναντι στην πολιτική της φτώχειας, της εργασιακής βαρβαρότητας, της φασιστικοποίησης και της υπηρέτησης της

γραμμής του πολέμου, που προωθούν τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της χώρας.

Η απεργία κατέγραψε πως ο λαός όχι μόνο χρειάζεται, αλλά θέλει και μπορεί να αγωνιστεί για τη ζωή του! Το μήνυμα αυτό των πολλών δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών σε όλη τη χώρα είναι βέβαιο ότι θα μεταφερθεί σε πολλούς περισσότερους στις «βάσεις» του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Στους χώρους δουλειάς, στις εργατικές-λαϊκές γειτονιές, στους χώρους της νεολαίας. Εκεί πρέπει και μπορεί το μήνυμα αυτό να αποτελέσει προωθητική δύναμη, για να γίνουν βήματα συγκρότησης των οργάνων μαζικής πάλης, που είναι αναγκαία για να συνεχιστεί και να δυναμώσει ο αγώνας. Γιατί είναι επίσης

βέβαιο ότι οι δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού -και από κοντά οι δυνάμεις της προσαρμογής και της υποταγής- ούτε θέλουν ούτε μπορούν να πάρουν το μήνυμα της 9/11 και να οργανώσουν τη συνέχισή της.

Γι' αυτό εξάλλου είναι κρίσιμο ζήτημα να εκδηλωθούν πολιτικές πρωτοβουλίες για την υπόθεση της πάλης που απαιτείται. Πολιτικές πρωτοβουλίες που δεν θα «μπερδεύουν», ακόμα χειρότερα δεν θα αντικαθιστούν την υπόθεση της μαζικής πάλης με τις εκλογικές αυταπάτες. Πολιτικές πρωτοβουλίες που θα τροφοδοτούν και θα δίνουν διέξοδο στις αγωνιστικές διεργασίες των από κάτω στη μαζική πάλη!

(συνέχεια στη σελ. 2)

ΗΠΑ

Οι ενδιάμεσες εκλογές ενίσχυσαν την πόλωση

σελ. 16

Απεργία 9 Νοέμβρη

**Η λαϊκή έκφραση οργής
να γίνει κατεύθυνση αγώνα
για κλιμάκωση**

**Μαζικές οι απεργιακές
συγκεντρώσεις και διαδηλώ-
σεις σε όλη τη χώρα!**

σελ. 12-13

Μαζική απάντηση των εργαζομένων Κλιμακώνουμε τον αγώνα ενάντια σε εξαθλίωση, πόλεμο, ιμπεριαλιστική εξάρτηση

συνέχεια από σελ. 1

Το φόντο της πολιτικής φουρτούνας

Κάθε άλλο παρά σε ανύποπτο χρόνο εκδηλώθηκαν οι νέες πολιτικές ταραχές. Τα δημοσιεύματα που παρουσιάζουν δεκάδες πλέον πρωτοκλασάτα κυβερνητικά, πολιτικά, δημοσιογραφικά στελέχη, αλλά και επιφανείς επιχειρηματίες να παρακολουθούνται με «κακόβουλα λογισμικά» (αλήθεια υπάρχουν και καλόβουλα;) έχουν αντικειμενικά ως φόντο τους και πλαίσιο τους τις άγριες πολεμικές, γεωπολιτικές εξελίξεις στον κόσμο και στην περιοχή.

- Την όξυνση της αντίθεσης ΗΠΑ-Ρωσίας, που -έστω και μέσω αντιπροσώπων η πρώτη- έχει πάρει τη μορφή της πολεμικής σύγκρουσης μέσα στην Ευρώπη, στην πολύπαθη Ουκρανία.

- Μια σύγκρουση που έχει πυροδοτήσει και επιταχύνει τις πολεμικές προετοιμασίες όλων των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, με χαρακτηριστική την πρόσφατη δήλωση της ηγεσίας της Κίνας «προετοιμαζόμαστε για πόλεμο». Παράλληλα, βέβαια, πληθαίνουν οι δημόσιες ζυμώσεις αναζήτησης συμβιβασμού στο ουκρανικό πεδίο, ο οποίος ωστόσο δεν είναι -τουλάχιστον άμεσα- ορατός. Η Ρωσία απαιτεί να της αναγνωριστούν κάποιες τουλάχιστον από τις επιτυχίες της στο πεδίο, ενώ οι ΗΠΑ -αποτιμώντας και τα εκλογικά τους αποτελέσματα- δεν μπορούν να απομακρυνθούν από τη γραμμή της έντασης-εκβιασμού.

- Μια σύγκρουση που έχει οξύνει τις παρεμβάσεις των ιμπεριαλιστών σε ολόκληρη την περιοχή, από τα Βαλκάνια και τη Μ. Ανατολή ως την Ανατολική Μεσόγειο. Πριν από όλα, οι Αμερικάνοι επιδιώκουν σε ολόκληρο αυτό το τόξο να επιβάλλουν συμφωνίες και διευθετήσεις που θα υπηρετούν το αντί-ρωσικό μέτωπο και με κρίσιμο -μεταξύ άλλων- ζήτημα αυτό της αξιοποίησης του αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού.

- Μια σύγκρουση που θέτει στρατηγικά ερωτήματα στους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και «υπαρξιακά» ζητήματα στο οικοδόμημά τους, την ΕΕ, ενώ ταυτόχρονα φουντώνει τους όρους επέκτασης και βαθμέματος της οικονομικής ύφεσης-κρίσης.

Με αυτό το φόντο-πλαίσιο οφείλουμε καταρχάς να προσεγγίσουμε την «παράδοση» πολιτική φουρτούνα που έρχεται και επανέρχεται στη χώρα. Στη χώρα του εξαρτημένου καπιταλισμού, των πολλών ιμπεριαλιστικών αφεντικών, μπλεγμένη ως τον λαϊμό στις γεωπολιτικές επιδιώξεις αυτών των αφεντικών και θύμα των αντιπαρτιθέμενων λεηλασιών τους. Και «παράδοση» γιατί για μια κυβέρνηση επιτυχημένη όσον αφορά το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, βρίσκονται και ξαναβρίσκονται αιτίες, αφορμές και δυνάμεις που της χρεώνουν ζητήματα που αμ-

φισβητούν την πολιτική της νομιμοποίησης. Την αμφισβητούν όχι βέβαια οι από κάτω, αλλά -κάποιοι- από τους από πάνω και απ' έξω!

Τα «ιδιωτικά» κέντρα...

Το πρώτο και ολοφάνερο που πρέπει να επισημανθεί σχετικά με το εξελισσόμενο νέο κύμα του λεγόμενου «σκανδάλου των υποκλοπών» είναι το πόσο «λίγοι» είναι όλοι αυτοί που αποτελούν την ιθύνουσα -πολιτική, οικονομική, δημοσιογραφική κ.λπ.- τάξη της χώρας. Επικρατεί αμνηχανία και σιωπή από υπουργούς, πρώην πρωθυπουργό (Σαμαράς), επώνυμα μεγάλα τζάκια (Βαρδινογιάννης, Αλαφούζος, Μαρινάκης), μεγαλοστελέχη των ΜΜΕ (Παπακελάς), μπροστά σε ένα δημοσίευμα που τους εμφανίζει παρακολουθούμενους από το Predator για λογαριασμό και κατ' εντολή του Μαξίμου! Αμνηχανία και σιωπή που αν μη τι άλλο μαρτυρούν την ανησυχία τους για το αν και τι άλλο θα ακολουθήσει, καθώς ο «αποκαλύπτων» Βαξεβάνης απειλεί ότι θα επανέλθει με βίντεο, ηχητικά και άλλα που θα επιβεβαιώνουν τις «αποκαλύψεις του», που προφανώς οφείλονται στο ...δαιμόνιο δημοσιογραφικό-ερευνητικό ταλέντο του!

Αλλά πιο αποκαλυπτικός από όλους ήταν ο ίδιος ο Μητσοτάκης, που απέναντι στο «ψευδές» δημοσίευμα στην κυριολεξία έσπευσε με τηλεοπτική συνέντευξη να «εξηγήσει»: Μπορεί, είπε, να υπάρχουν «ιδιωτικά κέντρα» στη χώρα που κάνουν παρακολουθήσεις μέσω Predator ή άλλων κακόβουλων λογισμικών! Άραγε, αυτά τα «ιδιωτικά κέντρα» που παρακολουθούν τα πολιτικά και οικονομικά στελέχη της άρχουσας τάξης, για λογαριασμό ποιού το κάνουν; Μπορεί να μην είναι πολιτικό κέντρο αυτό που θέλει και μπορεί να αξιοποιήσει την παρακολούθηση όλων αυτών; Και επίσης, άραγε

όταν ο Μητσοτάκης κάνει αυτή τη δήλωση περί «ιδιωτικών» κέντρων, θυμάται ότι είναι ο πρωθυπουργός της χώρας;

Ανάλογες αμνηχανίες παρουσιάζουν ουσιαστικά και τα αστικά κόμματα της λεγόμενης αντιπολίτευσης, που φωνασκούν για τη «δημοκρατία», που στοιχίζονται πίσω από το στέλεχος της PEGA (δηλαδή της ΕΕ, δηλαδή κάποιων ευρωπαϊκών κέντρων), αλλά βέβαια δεν τολμούν να θέσουν το εύλογο ερώτημα: Ποιες «πηγές» έδωσαν αυτές τις «αποκαλύψεις» και για ποιο σκοπό και λόγο; Ποιες δυνάμεις είχαν τη δυνατότητα ...να παρακολουθούν τις παρακολουθήσεις και να τις καταγράφουν, αν πράγματι υπάρχουν όλα αυτά τα στοιχεία;

Βέβαια, αυτό το ερώτημα δεν τολμά να το θέσει ούτε η ηγεσία του ΚΚΕ, που επιμένει ότι το πρόβλημα είναι το ...«θεσμικό πλαίσιο» που επιτρέπει και ευνοεί να γίνονται όλα αυτά. Με άλλα λόγια, αιτία του ζητήματος δεν είναι η πολιτική, στρατιωτική, οικονομική εξάρτηση της χώρας, αλλά το «θεσμικό πλαίσιο» που την υπηρετεί! Να μας συγχωρούν, αλλά εμείς θεωρούμε ότι Αμερικάνοι και Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αλωνίζουν τη χώρα, ελέγχουν το πολιτικό (τους) προσωπικό, την ΕΥΠ και όλες τις «δυνάμεις ασφαλείας», τους οικονομικούς παράγοντες, διαμορφώνουν και επιβάλλουν επιλογές σε όλα τα ζητήματα, χωρίς να τους απασχολεί αν κινούνται «εντός του θεσμικού πλαισίου» όταν τα κάνουν όλα αυτά!

...και τα πραγματικά ζητήματα

Ανεξάρτητα από το αν και πώς θα εξελιχθεί η συγκεκριμένη υπόθεση των υποκλοπών, ανεξάρτητα δηλαδή από το αν αυτοί που την κινούν θα δώσουν και ποια συνέχεια σε αυτήν, αυτά που βρίσκονται «πίσω» από αυτήν δεν είναι άλλα από τα βασικά πολιτικά ζητήματα στα

οποία εμπλέκεται η χώρα. Είναι τα ζητήματα των γεωπολιτικών και οικονομικών δυνάμεων που προκαλεί ο πόλεμος στην Ουκρανία μέσα στο δοσμένο πλαίσιο της εξάρτησής της από ΗΠΑ και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Αυτές οι δίνες παροξύνουν τα προβλήματα του πολιτικού συστήματος, που είναι αντιμέτωπο με αδιέξοδα, αντιφάσεις και ασταθείς (αν)ισορροπίες. Και είναι ένα πολιτικό σύστημα, που από τη μια έχει τον φόβο και την επιδίωξη κατάπνιξης του εχθρού-λαού και από την άλλη παραδέρνει ανάμεσα στις συγκρουόμενες επιδιώξεις των πατρώνων του, επιμένοντας στους τυχοδιωκτισμούς, που είναι στη φύση της άρχουσας τάξης αυτής της χώρας.

- Στις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης, της κυβέρνησης της ΝΔ και συνολικά των αστικών δυνάμεων δεσπόζει το ζήτημα του ανταγωνισμού με την αστική τάξη της Τουρκίας. Ωστόσο, η βασική «γραμμή», τα ακουμπάμε όλα στις ΗΠΑ για να αποκτήσουμε πλεονέκτημα σε ρόλους στην περιοχή, δεν δικαιώνεται και συναντά περιπλοκές και αντιφάσεις. Οι τελευταίες σπασμωδικές επιλογές που αναζητούν συμφωνίες με Αίγυπτο και Λιβύη, η εκ νέου διακήρυξη αναζήτησης φυσικού αερίου μεταξύ Πελοποννήσου και Κρήτης, η ανάκληση της απόφασης για πώληση στις ΗΠΑ του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης είναι εκφράσεις των παλινωδιών και των προβλημάτων εξέλιξης του «ελληνικού σχεδίου» για την προώθηση αυτού του ανταγωνισμού. Το «σχέδιο» αυτό βρίσκει εμπόδια πριν από όλα σε αυτόν που θεωρείται «βασικό στήριγμα», στις ΗΠΑ, που συνεχίζουν βέβαια να επιδιώκουν όχι την απώθηση, αλλά την πλήρη «επιστροφή» της Τουρκίας στη ΝΑ πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Στο όλο ζήτημα του υπό τις ΗΠΑ «διακανονισμού» του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού υπάρχει και η διάσταση μιας συμφωνίας ενδεχομένως και για το Αιγαίο,

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

Αποψη

που την επανέφερε με συνέντευξή του στο Βήμα ο καθόλου τυχαίος ΓΑΠ. Το ζήτημα αυτό δικάζει τη ΝΔ, αλλά και συνολικά το αστικό πολιτικό προσωπικό, καθώς εκτιμούν ότι μια προσφυγή στη Χάγη σίγουρα δεν θα ικανοποιήσει τους ελληνικούς μαξιμαλισμούς για τα 12 μίλια στο Αιγαίο, τις ΑΟΖ και τον 4πλασιασμό των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» κοκ. Παράλληλα, ωστόσο, όσο και αν ζητωκραυγάζει ο Παναγιωτόπουλος για την ασταμάτητη κούρσα εξοπλισμών, λειτουργεί η πίεση του ενδεχόμενου της πολεμικής σύρραξης, καθώς και η τουρκική πλευρά ανεβάζει διαρκώς την πολεμική ρητορική, φτάνοντας ως ...τη Γαύδο!

- Η πολυετής στροφή -ήδη από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- της εξάρτησης υπέρ των ΗΠΑ συσσωρεύει προβλήματα έναντι της ΕΕ και ιδίως του Βερολίνου. Η επίσκεψη Σολτς στην Αθήνα πέρασε στα «φιλά» της δημοσιότητας, αλλά βέβαια η Γερμανία επανέρχεται. Κάποια στελέχη του PEGA κατακεραυνώνουν δημοσίως το Μητσοτάκη, η Κομισιόν ετοίμασε νέο «σχέδιο λιτότητας» για να υλοποιούνται «ευέλικτα» (!) οι στόχοι για τα όρια του 3% στα ελλείμματα και του 60% στο χρέος σε μια χώρα ξετιναγμένη οικονομικά και παραγωγικά και στην οποία η άρχουσα τάξη αγωνιά για τους όρους εκταμίευσης δανείων και δόσεων από το ταμείο Ανάκαμψης που και αυτές σφίγγουν.

Όλα αυτά εξελίσσονται και πιέζουν, μπροστά σε έναν χειμώνα που είναι άγνωστο το αν και με ποιο κόστος θα υπάρχει επάρκεια σε ενέργεια, πρώτες ύλες, ακόμα και τρόφιμα. Η διάσταση αυτή παράγει σημαντικές πιέσεις από τα μεσαία και μεγαλύτερα αστικά στρώματα και τροφοδοτεί με εντάσεις και ανησυχίες τα διάφορα κομμάτια της ΝΔ. Αλλά

επιπλέον, η διάσταση αυτή συναντιέται με δυσαρέσκεις μεγαλοσχήμων παραγόντων, που θεωρούν ότι είναι ριγμένοι από το «πάρτι» των αναθέσεων εκατομμυρίων που εξελίσσεται. Το πρόσφατο δημοσίευμα της Καθημερινής (και το οποίο αναπαράγεται από τον Ανδρουλάκη...) για την εταιρεία KRIKEL που συστάθηκε με 5.000 ευρώ και πήρε αναθέσεις πολλών εκατομμυρίων από την ΕΛΑΣ είναι χαρακτηριστικό!

Ο λαός απέναντι στους κηφήνες και την εξάρτηση

Οι καυγάδες και οι ταραχές στους κόλπους των εκμεταλλευτών, των παράσιτων και της υποτέλειας δεν έχουν τίποτα θετικό να βγάλουν για τη ζωή και τα συμφέροντα του λαού. Οι ταραχές αυτές εκφράζουν τα αδιέξοδά τους και προετοιμάζουν τα ακόμα χειρότερα για τη χώρα και τον λαό. Εργαζόμενοι και νεολαία χρειάζονται να ορίσουν το χάσμα που τους χωρίζει από το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης, από τους σύγχρονους κατσαπλιάδες και μαυραγορίτες. Θα το ορίσουν παλεύοντας, για αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, για μόνιμη και σταθερή δουλειά, για το δικαίωμά τους να οργανώνονται και να αγωνίζονται. Θα το ορίσουν αγωνιζόμενοι ενάντια στον άδικο πόλεμο, ενάντια στους φονιάδες των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας. Αυτό τον δρόμο χρειάζεται ο λαός μας για να συναντηθεί στην πάλη του και με την πάλη του με τον λαό της Τουρκίας και με όλους τους γειτονικούς λαούς. Αυτό τον δρόμο χρειάζεται να προβάλλει ο φετινός γιορτασμός της εξέγερσης του Πολυτεχνείου!

Δεύτερη εβδομάδα εφαρμογής του «καλαθίου του νοικοκυριού» και η κυβέρνηση, δια του αρμόδιου υπουργού Γεωργιάδη, ήδη πανηγυρίζει για την επιτυχία του μέτρου και ανακοινώνει διορθωτικές κινήσεις.

Η νέα υπουργική απόφαση που ετοιμάζεται θα περιλαμβάνει την υποχρέωση των σούπερ μάρκετ να διατηρούν επαρκείς ποσότητες των προϊόντων του καλαθίου και αν τα αντικαθιστούν να διατηρούν τις ίδιες τιμές. Επιπλέον θα καθορίζει λεπτομέρειες σε σχέση με τη σήμανση, δηλαδή το μέγεθος της χαρακτηριστικής ταμπέλας και την αναγραφή της τιμής του προϊόντος της προηγούμενης εβδομάδας.

Οι νέες τιμές που ανακοινώθηκαν την περασμένη Τετάρτη, πρώτη μέρα της δεύτερης εβδομάδας του μέτρου, είναι σε άλλα προϊόντα αυξημένες και σε άλλα μειωμένες. Ο ίδιος ο Γεωργιάδης ανακοίνωσε στο τουίτερ ένα κά-

να έκαναν τα σούπερ μάρκετ συνεχίζονται και εκτός καλαθίου, στο πλαίσιο του ανταγωνισμού μεταξύ τους, αλλά και μεταξύ των βιομηχανιών τροφίμων. Έτσι κι αλλιώς, τέτοιες προωθητικές ενέργειες είναι ένα εργαλείο που χρησιμοποιείται δεκαετίες τώρα από τις επιχειρήσεις. Και είναι πολλές οι περιπτώσεις που οι προσφορές είναι πιο συμφέρουσες από το καλάθι.

Επίσης, μεγάλη συζήτηση έχει γίνει για τα προϊόντα ιδιωτικής ετικέτας, τα οποία πολλά σούπερ μάρκετ επέλεξαν να συμπεριλάβουν στη λίστα. Αυτό θα συνεχίσει να γίνεται και θα δημιουργηθεί, ενδεχομένως, ένα νέο πεδίο ανταγωνισμού για το ποια προϊόντα θα μπαίνουν κάθε εβδομάδα στο καλάθι, επώνυμα ή μη. Γιατί τα προϊόντα αυτά τυχάνουν και μιας ιδιαίτερης προβολής και μάλιστα με έξοδα της κυβέρνησης! Γιατί να μην θέλουν, λοιπόν, να επωφεληθούν οι επιχειρήσεις παραγωγής και εμπορίας τροφίμων;

Το κέρδος που επιδιώκει η κυβέρνηση είναι να επιδείξει έργο ενάντια της ακρίβειας. Οι εκλογές πλησιάζουν και, προφανώς, αυτό παίζει τον ρόλο του. Όμως η σημαντικότερη επιδίωξή της είναι να καταλαγιάσει την οργή, την αγανάκτηση, την απόγνωση στην οποία βυθίζονται όλο και μεγαλύτερα

Το καλάθι της απάτης

πως περίεργο στατιστικό στοιχείο, το άθροισμα των τιμών των προϊόντων του καλαθίου σε κάθε σούπερ μάρκετ. Αυτό δείχνει, υποτίθεται, πόσο ανέβασε ή κατέβασε τις τιμές κάθε επιχείρηση και το αποτέλεσμα είναι ότι σε γενικές γραμμές οι τιμές παραμένουν ίδιες.

Η κυβέρνηση δείχνει ικανοποιημένη από το μέτρο. Αναγνωρίζει κάποιες αδυναμίες, τις οποίες, όμως, διορθώνει. Ενώ έχει στην πρώτη γραμμή τον αγώνα κατά του λαϊκισμού, έχει ...ξαμολήσει τον Γεωργιάδη στα σούπερ μάρκετ να φωτογραφίζεται με γάλατα και μουστάρδες...

Και ο λαός; Η γνωστή φράση με τον ...καπαμά του ηλικιωμένου τα είπε όλα! Το καλάθι του νοικοκυριού δεν κάνει καμία διαφορά στις άδειες τσέπες εργαζόμενων, ανέργων και συνταξιούχων, δεν ανακουφίζει ούτε στο ελάχιστο το ασήκωτο βάρος που έχει ρίξει στις πλάτες τους η αντιλαϊκή πολιτική της ακρίβειας, της λιτότητας, της φτώχειας και της εξαθλίωσης.

Και τα κρύα δεν έπιασαν ακόμη. Οι τιμές στα καύσιμα έχουν πάρει ξανά την ανηφόρα και μάλλον αυτό θα παρασύρει σύντομα τις τιμές και στα άλλα προϊόντα.

Όσο για τους μισθούς και τις συντάξεις; Καθλωμένοι εδώ και χρόνια ή, στην καλύτερη περίπτωση, με αυξήσεις κυριολεκτικά ψίχουλα, όπως το 7% που ανακοινώθηκε για τις συντάξεις το Γενάρη. Ψίχουλα που δεν αναπληρώνουν ούτε κατά διάνοια τις αυξήσεις στις τιμές του τελευταίου χρόνου.

Το καλάθι της απάτης δεν είναι η απάντηση σε όλα αυτά. Δεν υπάρχει καμία δέσμευση από καμία πλευρά -κυβέρνηση και επιχειρήσεις- ότι οι τιμές έστω θα κρατηθούν σταθερές. Για μείωση ούτε λόγος, βέβαια! Απλώς πρέπει να περιλαμβάνονται σε αυτό τα φτηνότερα προϊόντα κάθε κατηγορίας. Πράγμα το οποίο επίσης δεν τηρήθηκε την πρώτη βδομάδα, σε αρκετές περιπτώσεις.

Παράλληλα, οι προσφορές που πά-

κομμάτια του λαού. Γιατί γνωρίζει ότι αυτή μπορεί να ξεσπάσει με τρόπο που δεν θα μπορεί να ελέγξει και να αντιμετωπίσει.

Οι ανησυχίες του Μακρόν, πριν λίγες εβδομάδες, για το ενδεχόμενο κοινωνικών εκρήξεων λόγω της ακρίβειας, οι μαζικές κινητοποιήσεις λαού και εργαζόμενων στην Ευρώπη το τελευταίο διάστημα και η μαζική απεργία στις 9 Νοέμβρη ενισχύουν τους φόβους της και την υποχρεώνουν να κάνει κάτι.

Αυτό το «κάτι», βέβαια, είναι τόσο πιο ουσιαστικό όσο μεγαλύτερη είναι η πίεση που δέχεται από τις μάζες. Προς το παρόν, της αρκεί μόνο να προσπαθήσει να κρατήσει τον λαό μακριά από τον δρόμο της αγωνιστικής διεκδίκησης. Να τον πείσει, πριν απ' όλα, ότι συμμερίζεται το πρόβλημά του και κάνει ό,τι μπορεί για να το λύσει, ως υπεύθυνη εξουσία και μοναδική αρμόδια, με τους περιορισμούς που βάζει, φυσικά, η αρνητική διεθνής συγκυρία και τα στενά δημοσιονομικά περιθώρια.

Ο λαός, βέβαια, δεν έχει κανέναν λόγο να συμμεριστεί τέτοιους περιορισμούς και περιθώρια. Δεν έχει κανέναν λόγο να αποδεχθεί ότι η κερδοφορία του κεφαλαίου είναι αδιαπραγμάτευτη, με κόστος τη δικιά του εξαθλίωση.

Πολύ περισσότερο, δεν έχει λόγο να αποδεχθεί ότι ο ίδιος είναι αδύναμος μπροστά σε αυτό το πλαίσιο και αυτές τις εξελίξεις. Ότι δεν μπορεί να τις επηρεάσει και να φέρει ανατροπές σε όφελός του.

Αντίθετα, έχει κάθε λόγο να κάνει το επόμενο βήμα. Αφού έχει διαπιστώσει την απάτη του καλαθίου του νοικοκυριού, αφού έχει οργιστεί με την υποκρισία της κυβέρνησης, αφού κατέβηκε στον δρόμο στις 9 Νοέμβρη, πρέπει και μπορεί να συνεχίσει, να σχεδιάσει τις επόμενες κινητοποιήσεις του, να απαιτήσει αυξήσεις, να πιέσει ουσιαστικά την κυβέρνηση και το κεφάλαιο και να κερδίσει από αυτούς πραγματική ανακούφιση και όχι ...καπαμάδες!

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Στη μνήμη του Ανδρέα Βογιατζόγλου, προσφέρουν για την ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας:

- Σύντροφοι από τα Χανιά, 320 ευρώ
- Ο Κ. Παπαδάκης, 50 ευρώ

Ο σ. Γ.Μ.Π. Προσέφερε 200ευρώ για ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας

Νέα φονικά «ναυάγια» προσφύγων στον Καφρηά και στη Σάμο

Η πολιτική της εξαθλίωσης και του πολέμου του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος παράγει καθημερινά νέους ξεριζωμένους πρόσφυγες και νέες δολοφονίες των ανθρώπων αυτών, με όποιον τρόπο. Έτσι, δεν προλάβαμε καλά καλά να συνειδητοποιήσουμε τα φονικά «ναυάγια» στα Κύθηρα και στη Λέσβο, και ήρθαν να προστεθούν δύο ακόμα. Την Τρίτη 1/11, 300 μέτρα απ' την ακτή του Καφρηά (Κάβο Ντόρο) βυθίζεται ένα ιστιοφόρο με δεκάδες πρόσφυγες απ' την Αίγυπτο, το Ιράν και το Αφγανιστάν. 20 απ' αυτούς έχασαν τη ζωή τους, 12 σώθηκαν στη βραχονησίδα Μανδηλού κι άλλοι 36 αγνοούνται... 7 άλλοι πρόσφυγες αγνοούνται από ναυάγιο «φουσκωτής βάρκας» τη Δευτέρα 31/10 νότια της Σάμου, 4 σώθηκαν και ένας έχασε τη ζωή του... Οι άνθρωποι αυτοί, από χώρες της Ασίας και της Αφρικής, διωγμένοι απ' τις χώρες τους, όπου κυριαρχεί η φασιστική καταπίεση, ο πόλεμος που έχουν προκαλέσει οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, η φτώχεια και η εξαθλίωση, ευελπιστούν σε μια καλύτερη τύχη στην Ευρώπη, στην οποία, σε πολύ μεγάλο βαθμό, δεν καταφέρνουν να φτάσουν. Σε μια Ευρώπη, βέβαια, όπου θα αποτελούσαν - και αποτελούν - θύματα αμιατηρής καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και κρατικής ή παρακρατικής ρατσιστικής καταπίεσης και βίας. Στη «διαδρομή» αυτή συναντούν την εκμετάλλευση από «εμπόρους» ανθρώπων, τον αντιδραστικό ανταγωνισμό κρατών σαν την Ελλάδα και την Τουρκία που τους εργαλειοποιούν, τα φονικά «ναυάγια», τους φράχτες, την αστυνομική βία ή αυτή των λιμενικών. Και βέβαια -αν φτάσουν- τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, την περιθωριοποίηση, τη φυλάκιση, τις απελάσεις... Τα «ναυάγια» λοιπόν αυτά δεν αποτελούν παρά μόνο ακόμα ένα κομμάτι του αμιατηρού παζλ μιας διαδρομής και μιας κατάστασης που θα παράγεται -και θα εντείνεται -συνέχεια από την πολιτική ενός σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος, του καπιταλισμού - ιμπεριαλισμού, των εξαρτημένων αστικών τάξεων και των κυβερνήσεων, που βρίσκονται στο «απέναντι» απ' τους λαούς χαράκωμα. Όσο δεν μπαίνει φραγμός στην πολιτική του πολέμου και της εξαθλίωσης, του συστήματος αυτού και των διαχειριστών του, τόσο θα θρηνοούμε και νέα φονικά «ναυάγια» των ξεριζωμένων λαών, των προσφύγων και των μεταναστών. Και το φραγμό αυτό μόνο οι ίδιοι οι λαοί -και ο δικός μας ο λαός- μπορούν και πρέπει να τον βάλουν. Με τη δημιουργία ισχυρού κινήματος ενάντια στον πόλεμο, στον ιμπεριαλισμό και στην εκμετάλλευση και αλληλεγγύης με τους γείτονες λαούς, με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Δημοτική αστυνομία με κλομπ και χειροπέδες!

Το προβλέπει κι αυτό το νέο νομοσχέδιο του υπουργείου Εσωτερικών, που τέθηκε σε διαβούλευση στις 4/11. Η δημοτική αστυνομία, που έχει ως βασικές αρμοδιότητες τον «έλεγχο του παράνομου παρακράσιματος» κι άλλες παραβάσεις του Κ.Ο.Κ. ή την επιβολή κυρώσεων σε καταστήματα, θα αποκτήσει τώρα και «δικαίωμα σε συλλήψεις» πολιτών, φέροντας κλομπ και χειροπέδες! Το νομοσχέδιο ετοιμαζόταν ήδη από τον περασμένο Μάη, ενώ είχαν γίνει και σχετικές συζητήσεις μεταξύ Βορίδη, Μπακογιάννη και Θεοδωρικάκου. Η φασιστικοποίηση επεκτείνεται συνεχώς στην καθημερινή ζωή του λαού. Σε άλλο σημείο του νομοσχεδίου προβλέπεται πως κάθε πολίτης που θα ελέγχεται απ' τους δημοτικούς αστυ-

Δημοκρατικά δικαιώματα

Συνεργασία των ελληνικών και τουρκικών αρχών ενάντια στους 11 τούρκους αγωνιστές Στις 16 Νοέμβρη η δίκη τους στο Εφετείο

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα -όχι το μοναδικό, αν θυμηθούμε και τις απελάσεις αγωνιστών και τις απαγωγές του παρελθόντος- της συνεργασίας των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, των κυβερνήσεων και των μηχανισμών τους, αλλά και των αμερικάνικων ιμπεριαλιστικών αφεντικών ενάντια στους λαούς και τους αγωνιστές είναι κι αυτό ενάντια στους 11 τούρκους αγωνιστές που καταδικάστηκαν για «συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση» και για «κατοχή και μεταφορά όπλων» στις 19 Ιούλη του 2021. Οι αγωνιστές αυτοί καταδικάστηκαν συνολικά σε... 333 χρόνια φυλάκιση κι από τότε βρίσκονται κρατούμενοι στις ελληνικές φυλακές. Η βαριά αυτή καταδίκη στηρίχτηκε, απ' το δικαστήριο, στην ύπαρξη μιας τσάντας με σκουριασμένα όπλα που βρέθηκε το Μάρτη του 2020 στον πάτο ενός βόθρου σε σπίτι στα Σεπόλια, όπου φιλοξενούνταν, και που η μεταφορά της αποδίδεται σε έναν απ' αυτούς, χωρίς να έχει πραγματοποιηθεί καμία ποινικά κολάσιμη ενέργεια με αυτά, όπως δήλωσε ακόμα κι ο βασικός και μοναδικός μάρτυρας της Αντιτρομοκρατικής. Η... υπόνοια της Αντιτρομοκρατικής, που ενισχύθηκε απ' το γεγονός ότι... φώναζαν συνθήματα στο δικαστήριο, ότι έκαναν το σήμα της νίκης ή ότι στα σπίτια τους υπάρχουν φωτογραφίες του Μαρξ, του Ένγκελς, του Μάο και των τούρκων αγωνιστών Mahir Çayan και Dursun Karatas, αρκούσε για να θεωρηθούν ένοχοι και να αποδοθούν, στον καθένα τους, από 30 χρόνια φυλάκιση!

Βέβαια μια τέτοια απόφαση δεν προήλθε κύρια απ' το αστικό αντιδραστικό δικαστήριο, ούτε αυτό ενέργησε «ανεξάρτητα» και με «αυτοτέλεια». Ο τούρκος υπουργός Εσωτερικών Σουλεϊμάν Σοϊλού είχε δηλώσει μετά τη σύλληψη των αγωνιστών πως είναι «επικίνδυνοι εγκληματίες τρομοκράτες», πως τους παρακολουθούσαν για μεγάλο χρονικό διάστημα και πως είχε προηγηθεί αίτημα της τουρκικής ΜΙΤ σε συνεργασία με την ελληνική Αντιτρομοκρατική αλλά και τους Αμερικάνους για τη σχετική κατασταλτική επιχείρηση. Σήμερα, οι αγωνιστές αυτοί (ανάμεσά τους δημοσιογράφοι, ποιητές, συγγραφείς, δημιουργοί ντοκιμαντέρ ενάντια στο εμπόριο ναρκωτικών στην Τουρκία, αναγνωρισμένοι πολιτικοί πρόσφυγες), που έχουν διωχθεί και βασανιστεί στην Τουρκία για τη δράση τους ενάντια στο φασισμό και τον ιμπεριαλισμό, πραγματοποιούν απ' τις 7 του Οκτώβρη απεργία πείνας, ενώ υφίστανται την κακομεταχείριση των δεσμοφυλάκων, όπως η Hazal Sezer, στις Γυναικείες Φυλακές Ελαιώνα Θηβών. Έχοντας υποβάλει αίτημα αναίρεσης της πρωτόδικης απόφασης, ξεκινά στις 16 Νοέμβρη στη Δικαστική Αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού η δίκη τους στο Εφετείο. Ενόψει της δίκης καλούν σε συγκέντρωση αλληλεγγύης το Σάββατο 12 Νοέμβρη στη 1 μμ στο Σύνταγμα και σε άλλες κινήσεις αλληλεγγύης. Πολλά είναι τα ψηφίσματα συμπαράστασης φοιτητικών συλλόγων και συλλογικοτήτων που έχουν δημοσιοποιηθεί.

Να αθωωθούν!

νομικούς θα είναι υποχρεωμένοι να «παρέχει τα αιτούμενα, γραπτά ή προφορικά στοιχεία» που του ζητούν καθώς και να «επιτρέπει την είσοδό τους στους χώρους όπου θα διεξαχθεί ο έλεγχος», διαφορετικά θα κινδυνεύει να κατηγορηθεί για «απειθεία». Παράλληλα λοιπόν με την αστυνομία (ας θυμηθούμε και τις «πεξές περιπολίες»), τις Ομάδες ΔΙΑΣ και ΔΡΑΣΗ που θα λυμαινούνται τις γειτονιές, θα έχουμε τώρα και εξοπλισμένους δημοτόμπατσους...

Αίγυπτος

Χιλιάδες οι πολιτικοί κρατούμενοι Αλληλεγγύη στον αγωνιστή Alaa Abdel Fattah!

Τη φυλάκιση, σε εξοντωτικές μάλιστα συνθήκες, χιλιάδων αγωνιστών στην Αίγυπτο βγάξει στην επιφάνεια η περίπτωση του πολιτικού κρατούμενου Alaa Abdel Fattah. Αρχικά ο Alaa είχε καταδικαστεί, το 2014, σε 5 χρόνια φυλάκιση με κατηγορία την «οργάνωση μιας διαμαρτυρίας», που ούτε καν είχε διοργανώσει. Όντας δραστήριος στο κίνημα δημιουργίας ριζοσπαστικών ιστολογίων (blog) κατά τη δεκαετία του 2000 και επηρεασμένος, όπως και πολλοί άλλοι, απ' την παλαιστινιακή αντίσταση και το αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στην αμερικάνικη επέμβαση στο Ιράκ, αλλά και αποτελώντας σύμβολο, όπως αναφέρεται, της εξέγερσης του 2011, στοχοποιήθηκε ιδιαίτερα απ' τις Αρχές. Μετά την αποφυλάκισή του, το Μάρτη του '19, του επιβλήθηκε η ποινή να κοιμάται κάθε βράδυ, για 5 χρόνια, στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του. Μια ποινή που επιβάλλεται επίσης και σε πολλούς άλλους πολιτικούς κρατούμενους.

Στις 29 Σεπτεμβρίου, φεύγοντας απ' το αστυνομικό τμήμα στις 6 το πρωί, συνελήφθη απ' την Εθνική Υπηρεσία Ασφάλειας, που του επέβαλε «διοικητική κράτηση» 15 ημερών. Μια κράτηση που μπορεί να ανανεώνεται επανειλημμένα επ' αόριστον. Μ' αυτό τον τρόπο βρίσκεται συνεχώς φυλακισμένος... Οι σχετικές καταγγελίες αναφέρουν μάλιστα την πραγματοποίηση 4.000 συλλήψεων (ανάμεσά τους και 111 παιδιών) λόγω δημοσιοποίησης στο facebook κάποιου βίντεο που κατήγγειλαν τη διαφθορά του καθεστώτος Σίσι. Ο Alaa δόρθηκε και βασανίστηκε στη φυλακή γιατί μοναδικό του «έγκλημα» ήταν η επιθυμία του για έναν δίκαιο κόσμο. Χαρακτηριστικές ήταν οι απαγορεύσεις που του επέβαλαν: απαγόρευση κάθε μορφής ανάγνωσης, της κατοχής ραδιοφώνου, ρολογιού, απαγόρευση άσκησης εκτός του κελιού. Απαγόρευση εξόδου απ' το κελί εκτός απ' τα επισκεπτήρια ή τις δίκες.

Η πανδημία του COVID-19 επέφερε αναστολή των επισκεπτηρίων για 5 μήνες, ενώ όταν επανήλθαν, αυτά ήταν 20λεπτης διάρκειας και συχνότητας ένα το μήνα. Στις δίκες κρατείται μέσα σε κλουβί. Πραγματική λειτουργία υπεράσπισης από δικηγόρους δεν υπάρχει. Παρεμποδίζεται. Οι αυθαιρεσίες των Αρχών οργιάζουν. Ένας απ' τους δικηγόρους του, ο Mohamed el-Baker, συνελήφθη κι αυτός. Ανάλογες είναι οι συνθήκες φυλάκισης και για άλλους κρατούμενους, όπως για τους Mohamed Ibrahim (Oxygen) και Abdel Rahman Tarek (Moka), που κρατούνται προφυλακισμένοι (χωρίς καταδίκη), όπως και πολλοί άλλοι που επιχείρησαν να αυτοκτονήσουν. Αυτή η πολιτική πραγματικής εξόντωσης πολιτικών κρατούμενων και αγωνιστών στηρίζεται απόλυτα απ' τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό που το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι η τήρηση κάποιων προσηχημάτων και να μη βγαίνουν στην επιφάνεια οι φυλακίσεις και τα βασανιστήρια.

Όρκος στο Νοέμβρη...

Σχεδόν μισό αιώνα μετά και ακόμα δεν λείπει να σβήσει η λάμψη της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973. 49 χρόνια τώρα, το σύστημα της εξάρτησης στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά και της εκμετάλλευσης του λαού και της εργατικής τάξης με νύχια και με δόντια πασχίζει να ξεγράψει από τη μνήμη του λαού και της νεολαίας το μήνυμα του Πολυτεχνείου. Παρόλα αυτά, κάθε Νοέμβρη, πεισματικά και επίμονα, χιλιάδες διαδηλώνουν ενάντια στον πόλεμο, την εξάρτηση και την εκμετάλλευση.

μπλέκουν το λαό στους τυχοδιωκτισμούς τους, στέλνοντας πολεμικό υλικό στην Ουκρανία και βάζοντας έναν μεγάλο στόχο πάνω από τη χώρα. Είναι εξοργιστικό το πώς προσπαθούν να πείσουν ότι τάχα είναι εκτός τόπου και χρόνου η πάλη ενάντια στον φασισμό, με το επιχείρημα ότι τώρα έχουμε δημοκρατία, ενώ βρίσκονται μόνιμα σε μία κατάσταση δεξιάς μετατόπισης και φασιστικοποίησης και νομοθετούν βαθιά αντιλαϊκούς και αντιδημοκρατικούς νόμους. Ταυτόχρονα, ασυδοτούν και χειρίζονται το αστικό πολιτικό σύστημα όπως τους εξυπηρετεί, απελευθερώνοντας φασίστες, δολοφόνους, βιαστές και παράγοντες των κομμάτων τους.

...χρέος στη ζωή...

Μπορεί η δικτατορία των συνταγματαρχών να έκλεισε τον κύκλο της, αλλά η ντόπια αστική τάξη, παρά τις υπηρεσίες που της πρόσφερε η χούντα στην καταπίεση του λαού και της νεολαίας με την τρομοκρατία, τις διώξεις και τις απαγορεύσεις, ηττημένη στο μέτωπο της Κύπρου, προσέτρεξε σε νέους προστάτες, τους Ευρωπαίους, αναζητώντας ένα νέο σχέδιο διακυβέρνησης με ευρωπαϊκό προσανατολισμό, κυρίως στο οικονομικό επίπεδο, ενώ στο στρατηγικό-στρατιωτικό δεν αμφισβήτησε ποτέ την αμερικάνικη κυριαρχία. Στην κατεύθυνση αυτή "εξορθολογισμού", θα λέγαμε, της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, σημαντικό ρόλο έπαιξε και το συμβιβασμένο κομμάτι του κινήματος, με τις αυτα-

πάτες που έχει για το ίδιο το σύστημα. Τα δύο κομμάτια του συμβιβασμού ΚΚΕ και ΚΚΕ Εσωτερικού (έως τον ΣΥΡΙΖΑ σήμερα) από τότε είχαν σαν βασικό στόχο την κυβερνητική ομαλότητα και δεν μπορούσαν να κινηθούν έξω από τον κοινοβουλευτισμό και τις εκλογές. Αυτή η αντίληψη είναι ακόμα κυρίαρχη και αποπροσανατολιστική. Εξακολουθεί να αναπαράγεται και να γίνεται τροχοπέδη, όποτε ο λαός κάνει βήματα συγκρότησης και αμφισβήτησης του πολιτικού σκηνικού. Καθόλου μακριά δεν είναι το 2020, όταν μπροστά στην απαγόρευση της πορείας του Πολυτεχνείου από την Κυβέρνηση της ΝΔ, επικράτησαν οι αυταπάτες για συμβολικές κινήσεις και το σπάσιμο των απαγορεύσεων από τον λαό και τη νεολαία, με την ουσιαστική υποταγή των δύο αυτών κομμάτων στην αστική νομιμότητα. Εξακολουθούν σήμερα να υπάρχουν δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και λειτουργούν σαν κυματοθραύστες της λαϊκής οργής και της ανατρεπτικής κατεύθυνσης που πρέπει να πάρουν οι οργανωμένοι αγώνες λαού και νεολαίας. Είναι οι ίδιες δυνάμεις που με την στάση τους το '73, με την κατεύθυνση της απαγκίστρωσης από την κατάληψη του Πολυτεχνείου, διασπούσαν και αποφόρτιζαν το κίνημα από την κατεύθυνση της σύγκρουσης με τη χούντα και την Αμερικανοκρατία, ενώ όπως έγραφε και ο Χ. Φλωράκης, Γραμματέας του ΚΚΕ "το σύνθημα *Λαοκρατία χαρακτηρίστηκε αριστεριστικό και το Έξω από το ΝΑΤΟ πιθανώς ανεπίκαιρο*" (ΚΟΜΕΠ 11/1976).

...να φύγουν οι Βάσεις και οι Αμερικανοί

Σήμερα που ο λαός στενάζει από τη λαίλαπα της λιτότητας και του πολέμου, που για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε, που για να αγωνιστούμε πρέπει να αμφισβητήσουμε το σύστημα και να συγκρουστούμε με τις συμβιβασμένες δυνάμεις που γίνονται βαρίδια στην κίνησή μας, σήμερα δίνουμε νόημα στην ανάγκη να ζωντανεύει ξανά, όπως κάθε χρόνο, η επέτειος του Πολυτεχνείου.

Το Πολυτεχνείο είναι εδώ, είναι ζωντανό και μας καλεί. Ήταν εδώ το '73, συνέχισε το '77 με τις μόνιμες απαγορεύσεις, παρέμεινε εδώ το '80 με τον Κουμή και την Κανελοπούλου, συνέχισε όλη τη δύσκολη δεκαετία του '90, δεν απαγορεύτηκε το '20 από την καραντίνα και τις απαγορεύσεις και θα είναι και φέτος εδώ. Συνεχίζει να υπάρχει, γιατί υπάρχει ακόμα η ανάγκη που το δημιούργησε, η ανολοκλήρωτη πάλη του λαού μας ενάντια στους ιμπεριαλιστές φονιάδες των λαών. Εξακολουθεί να υπάρχει η ασίγηστη μάχη ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση και την καταπίεση. Παραμένει η αναγκαιότητα της ενότητας του λαού και της νεολαίας, αλλά και της ανατροπής, κόντρα στις δυνάμεις του συμβιβασμού που κυριαρχούν και καπηλεύονται τους αγώνες εκείνους. Το Πολυτεχνείο είναι εδώ γιατί μόρεσε να προβάλλει μια άλλη διέξοδο απέναντι στην εκμετάλλευση και την εξάρτηση.

Κάθε Νοέμβρη και κάθε χρόνο που περνάει, το πολιτικό σύστημα που προέκυψε από τον ιστορικό συμβιβασμό του '74, εξαρτημένο πλέον από Ευρώπη και Αμερική, προσπαθεί να ταΐσει αυταπάτες και ψέματα τον λαό, για τη νομοτέλεια της εκμετάλλευσης και την κανονικότητα της εξάρτησής του από τα ξένα αφεντικά του. Και κάθε Νοέμβρη, η νεολαία και ο λαός εξακολουθούν να τους χαλάνε τη σούπα. Δεν είναι εύκολο για το σύστημα αυτό να αναγκάζεται να ανέχεται τον φόρο τιμής που δίνει ο λαός στους αγώνες και τους νεκρούς του Πολυτεχνείου. Δεν είναι εύκολο, γιατί οι στόχοι πάλης του, οι αγώνες εκείνης της εποχής, τα αιτήματα και η εξέγερση η ίδια του '73 ήταν και είναι αμφισβήτηση της ίδιας της φύσης της αστικής τάξης, των επιλογών της και των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της. Η ουσία αυτής της αμφισβήτησης παραμένει, είναι επίκαιρη και χρειάζεται, γιατί η πραγματικότητα η ίδια το υπαγορεύει. Είναι με λίγα λόγια σημερινή ανάγκη η συγκρότηση και το βάθεμα της αντιιμπεριαλιστικής πάλης, της πάλης ενάντια στον πόλεμο στην Ουκρανία και ενάντια στην εμπλοκή λαού και νεολαίας στα πολεμικά σχέδια, στα οποία μας σέρνει η κομπραδόρικη αστική τάξη. Είναι επίκαιρη η πάλη ενάντια στο κεφάλαιο και την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης, όταν ο λαός πεινάει, κρυώνει και δεν μπορεί να καλύψει τις βασικές του ανάγκες. Όπως επίκαιρη είναι και η πάλη ενάντια στον φασισμό και το δηλητήριο του εθνικισμού, που σπέρνουν το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός. Σκοπός τους είναι να διασπάσουν και να διαλύσουν την αλληλεγγύη των λαών και την πάλη που χρειάζεται να αναπτύξει ο λαός μας με τον τουρκικό λαό, σε ένα ενιαίο μέτωπο αντίστασης στον ιμπεριαλισμό και τον φασισμό και διεκδίκησης των δικαιωμάτων μας.

Είναι αστέιος ο τρόπος με τον οποίο οι εκπρόσωποι της αστικής τάξης προσπαθούν να πείσουν για το πόσο παρωχημένο πλέον είναι να διαδηλώνουμε με τα συνθήματα "Έξω οι ΗΠΑ, Έξω το ΝΑΤΟ" που διαδήλωναν οι φοιτητές και ο λαός το '73, ενώ την ίδια ώρα παραδίδουν την Αλεξανδρούπολη στο ΝΑΤΟ και

ΠΡΟΤΑΣΗ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ

Με το βλέμμα στην οργάνωση της λαϊκής πάλης και στις πραγματικές διεξόδους

Την ώρα που το ντόπιο εξαρτημένο αστικό πολιτικό σύστημα προσπαθεί να διαχειριστεί τα αδιέξοδα και τις αναταράξεις που του προκαλούν οι γενικότερες αναταράξεις του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και οι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστών σε παγκόσμιο επίπεδο...

Την ώρα που οι αστικές πολιτικές δυνάμεις απαιτούν από το λαό είτε να σκύψει το κεφάλι και να αποδεχτεί ως μοιραία και αναπόφευκτη την επέλαση της φτώχειας και της εξαθλίωσης, είτε να προσμένει υπομονετικά τις επόμενες κάλπες που δήθεν θα σηματοδοτήσουν τη στροφή στην «προοδευτική διακυβέρνηση»...

Ο λαός και η εργατική τάξη έδωσαν τη δική τους, μαζική και αγωνιστική απάντηση στο δρόμο. Η απεργία στις 9/11 ήταν ένα χαρακτηριστικό δείγμα των λαϊκών διαθέσεων, της οργής και της αγανάκτησης που συσσωρεύονται ασταμάτητα από μια πολιτική που χαρίζει τα πάντα στο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, και στερεί τα πάντα από τα λαό και τους εργαζόμενους.

Έσπασε το κλίμα της σιωπής και της αναμονής που σκόπιμα καλλιεργούνταν για μήνες και που έφτανε στο σημείο να βάζει σε δεύτερη μοίρα (αν όχι να αποσιωπά) ακόμη και τον μεγαλειώδη απεργιακό αγώνα στη Μαλαματίνα. Η μαζική συμμετοχή στην απεργία της 9^{ης} Νοέμβρη έδειξε ότι στις λαϊκές συνειδήσεις (παρά τις στρεβλώσεις δεκαετιών και της δυσφήμισης των αγώνων) παραμένει ζωντανή και ισχυρή η έννοια του αγώνα, με την μαζική παρουσία των μαζών στο προσκήνιο. Είναι το κλίμα που αποπνέει τόσο η ιστορία του λαϊκού κινήματος στη χώρα μας όσο και η σημερινή πραγματικότητα των αγώνων που ξεσπούν μαζικά σε μια σειρά χώρες, τόσο στην Ευρώπη όσο και ευρύτερα.

«Κάτω από τη "σιωπή" υπάρχει ανησυχία, αγανάκτηση και οργή!» αναφέρει η **Πρόταση Συντονισμού** που κατέθεσε δημόσια και προωθεί πανελλαδικά το ΚΚΕ(μ-λ). Και

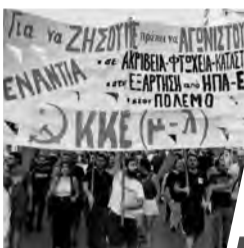
την έκφραση αυτών των διαθέσεων θέλει να υπηρετήσει. Με τη συνέχιση και την τροφοδότηση του κλίματος που καταγράφηκε στις 9 Νοέμβρη. Με τη συνέχιση της πάλης για την ανατροπή της πολιτικής της φτώχειας, της καταστολής και του πολέμου. Με την προώθηση της κοινής δράσης των δυνάμεων της αριστεράς και του αγώνα, και το ξεδίπλωμα κοινών πρωτοβουλιών αντίστασης και διεκδίκησης σε κάθε χώρο που ζουν και κινούνται ο λαός, οι εργαζόμενοι και η νεολαία.

Η απεργία της 9^{ης} Νοέμβρη δεν πρέπει να αποτελέσει ένα μεμονωμένο συμβάν ή την «επίσημη έναρξη» της προεκλογικής περιόδου, όπως επεδίωκαν και ήδη κάνουν οι δυνάμεις της «κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης» από το ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ, μέχρι το ΜΕΡΑ25 και το ΚΚΕ. Δεν πρέπει να κυριαρχήσει ξανά το κλίμα αναμονής για τους επόμενους επιδοξους «σωτήρες» που σκόπιμα όλοι αυτοί καλλιέργησαν και μετά την Εργατική Πρωτομαγιά όταν και πάλι «μυρίστηκαν» εκλογές. Δεν πρέπει να κυριαρχήσουν αντιλήψεις που θέλουν για μια ακόμη φορά να αποπροσανατολίσουν το λαό και να εξαργυρώσουν στις κάλπες την έκφραση της λαϊκής οργής.

Δεν είναι αμέτοχες οι δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς στη συντήρηση και αναπαραγωγή τέτοιων αντιλήψεων. Είναι πολλές οι φορές που κάθε λογής εκλογικές συγκολλήσεις παρουσιάζονταν ως διεξόδος, με στόχο (ομολογημένο ή μη) το «πολυπόητο» 3% για την είσοδο στη Βουλή. Εξάλλου, σε μια τέτοια αντίληψη, που προτάσσει το εκλογικό σε βάρος της ανάπτυξης κινήματος, οφείλεται και η απραξία που χαρακτήρισε και τις

ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ, ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, "ΓΥΦΟΣ", ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΥΚΛΩΝΟΥΝ ΤΟ ΛΑΟ! ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ, Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΜΑΖΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ!

Πρόταση συντονισμού οργάνωσης και συλλογικότητας

Πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις!

Να ανακληθούν όλες οι αυξήσεις στην ενέργεια, στα κοινωνικά και καταναλωτικά αγαθά.

Κάτω τα χέρια από τα σωματεία, τους φοιτητικούς συλλόγους, τη διαδήλωση, την απεργία.

Η οργάνωση και η μαζική πάλη είναι δικαίωμα του λαού και της νεολαίας!

ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσία έξω από την Ουκρανία!

Όχι στον άδικο πόλεμο. Έξω οι βάσεις και το ΝΑΤΟ. Φιλία, αλληλεγγύη, κοινή πάλη με όλους τους γειτονικούς λαούς, τους πρόσφυγες και μετανάστες!

ΚΚΕ(μ-λ)

δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς τους τελευταίους μήνες: ο προσανατολισμός τους στο ενδεχόμενο εκλογών και η αναζήτηση νέων συγκολλήσεων, σε βάρος της αναγκαιότητας να αναδειχτούν με ουσιαστικό και αποφασιστικό τρόπο τα κρίσιμα μέτωπα για τη ζωή του λαού και των εργαζομένων.

Αυτές οι αντιλήψεις βλέπουμε να επανέρχονται και σήμερα αναπαράγοντας το φαύλο κύκλο. Είναι οι απόψεις που εμφανίζουν την πολιτική εικόνα ανεστραμμένη. Που μεταφράζουν την αναταραχή στο αστικό μπλοκ ως κατάρρευση του και μάλιστα υπό το βάρος του λαϊκού παράγοντα. Που αδυνατούν (ή δεν τις βολεύει) να δουν τον πραγματικό συσχετισμό και τα πραγματικά πολιτικά ζητήματα με τα οποία είναι αντιμέτωπος ο λαός. Που επανειλημμένα αρέσκονται στο να εμφανίζουν μία μαγική εικόνα όπου το λαϊκό και εργατικό κίνημα είναι περίπου σε εφόρμηση. Που αναπαράγουν την αντίληψη του πολιτικού μάρκετινγκ που υποτιμάει την

ανάγκη για πραγματικές απαντήσεις και επίπονη προσπάθεια.

Είναι οι αντιλήψεις που προβάλλουν ως κυρίαρχο το στόχο «να πέσει η κυβέρνηση της ΝΔ» αποπροσανατολίζοντας το λαό. Αδυνατώντας να δουν τα χαρακτηριστικά του ντόπιου εξαρτημένου αστικού πολιτικού συστήματος, αναπαράγουν τις αυταπάτες για το χαρακτήρα των αστικών δυνάμεων που θα διαδεχθούν τη ΝΔ (εάν και εφόσον βέβαια πέσει) και προορίζουν τους εαυτούς τους ως «μια μαχητική, αριστερή αντιπολίτευση». Σπέρνουν την ψεύτικη εντύπωση ότι μια ενδεχόμενη πτώση της ΝΔ θα έρθει κάτω από την πίεση των λαϊκών αγώνων και όχι κάτω από την πίεση των συγκρούσεων ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές «προστάτες» που υπαγορεύουν τις πολιτικές κατευθύνσεις για την ντόπια άρχουσα τάξη. Μέσα στην αδυναμία ή την απροθυμία τους να δουν τους πραγματικούς συσχετισμούς και την πραγματική κατάσταση του κινήματος, αδυνατούν ή αδιαφορούν για το ότι με αυτήν τη γραμμή πάλης ο λαός σπρώχνεται με μαθηματική ακρίβεια στην αδράνεια και στην περιθωριοποίηση.

Η Πρόταση Συντονισμού που κατέθετε το ΚΚΕ(μ-λ) είναι σε αντιδιαμετρικά αντίθετη κατεύθυνση. Αναγνωρίζει τις αναγκαιότητες της περιόδου και βλέπει κατάματα τις αδυναμίες που χαρακτηρίζουν το λαϊκό-εργατικό κίνημα, αλλά και τις δυνάμεις που αναφέρονται σε αυτό. Προτάσσει το συντονισμό για την ενίσχυση της λαϊκής πάλης και όχι για την ενίσχυση των όρων του αστικού παιχνιδιού. Θέλει να συμβάλει στην ουσιαστική πολιτική συζήτηση πάνω στα επίδικα της περιόδου και όχι στην αναπαραγωγή απαντήσεων ευκολίας που κρύβουν χειρισμό και απαξίωση. Αναζητά ουσιαστικά προχωρήματα στη συγκρότηση αντιστάσεων και όχι την παρουσίαση μιας ωραιοποιημένης αλλά παραπλανητικής εικόνας. **Αναζητά τις διεξόδους εκεί που πραγματικά βρίσκονται και όχι εκεί που το σύστημα μας υποδεικνύει.**

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ

Μπαίνουμε στο «ψητό»;

Οι αντιπαραθέσεις του τελευταίου διαστήματος μεταξύ των άρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, των κυβερνήσεων Άγκυρας και Αθήνας, όσο και περισσότερο κινούνται στο επίμαχο της περιόδου: φυσικοί πόροι και γεωτρήσεις. Εκατέρωθεν δηλώσεις, με την κυπριακή κυβέρνηση να μην υπολείπεται, φανερώνουν ότι καμία πλευρά δεν είναι διατεθειμένη να ρίξει τους τόνους και να συζητήσει τρόπους διευθέτησης του ακανθώδους αυτού ζητήματος. Παρά τα περί του αντιθέτου λεγόμενα για το Διεθνές Δίκαιο και τη σχέση καλής γειτονίας, όλες οι πλευρές περιμένουν την πρώτη κίνηση του αντιπάλου για να απαντήσουν.

Η τουρκική ηγεσία εμφανώς έχει μοιράσει ρόλους, με τους Ερντογάν και Τσαβούσογλου να πρωταγωνιστούν σε επιθετική ρητορική και τον Ακάρ να "το παίζει" διαλλακτικός και να προχωρά σε απανωτές εκκλήσεις για διάλογο. Το θέμα των γεωτρήσεων κυριαρχεί στις τοποθετήσεις των ημερών. Τα ερευνητικά τουρκικά πλοία είναι επί τω έργω από τη Μαύ-

ρη Θάλασσα ως τη Νοτιοανατολική Μεσόγειο. Τα γεωτρήματα προθερμαίνονται. Δηλώσεις του τύπου "θα απαντήσουμε αν ξεκινήσετε γεωτρήσεις" δίνουν τον τόνο. Οι απειλές αυτές συνοδεύονται από τη γνωστή θέση περί "δικαίως μοιρασιάς του πλούτου του Αιγαίου", ενώ στην ελληνοτουρκική αντιπαράθεση και σε όλο το εύρος των επίμαχων ζητημάτων ζητούν από τους "τρίτους" να τηρήσουν μια "ουδέτερη, δίκαιη στάση". Εμφανίζονται θιασώτες του διαλόγου μόνο σε διμερές, ωστόσο, επίπεδο. Επ' αυτού ο Ακάρ σε συνεντεύξεις του ξεκαθαρίζει προς την ελληνική πλευρά ότι "είναι μάταιη η προσπάθεια στα εξοπλιστικά" αλλά και ότι "οι συμμαχίες με τρίτες χώρες της Ελλάδας είναι κάλπικες"! Γίνεται επίκληση στο Διεθνές Δίκαιο απ' τη μια μεριά, χωρίς να δίνεται συγκεκριμένη θέση για προσφυγή σε κάποιον διεθνή οργανισμό, ωστόσο, από την άλλη.

Αξίζει, βέβαια, να τονιστεί ότι πολλές από τις θέσεις της Άγκυρας -όπως αντίστοιχα και της Αθήνας- λέγονται για να

τις ακούν οι... ιμπεριαλιστές, πρώτα και κύρια οι ΗΠΑ, αλλά και οι Ευρωπαίοι. Συνοδεύονται, παράλληλα, με σφοδρή κριτική στο "σπάσιμο της ουδετερότητας" τους τελευταίους μήνες αναφορικά με τις φραστικές καταδίκες της τουρκικής πλευράς. Αυτό έχει ιδιαίτερο αποτύπωμα στα εξοπλιστικά, για τα οποία εμφανίζεται να "καίγεται" η Τουρκία. Αλλά και στο προσφυγικό-μεταναστευτικό, στο καθεστώς των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου, ακόμη και στο ζήτημα της μειονότητας στη Δυτική Θράκη.

ΗΠΑ, Γαλλία και Γερμανία αλλά και ο ΟΗΕ έχουν προβεί σε απανωτές τοποθετήσεις τελευταία που "καταδικάζουν" την τουρκική προκλητικότητα κι επιθετικότητα. Ο Στόλτενμπεργκ, πάντως, και για το λίγο διάστημα που απομένει μέχρι τη λήξη της θητείας του ως Γ. Γ. του ΝΑΤΟ, συνεχίζει απότοπος, προφανώς κι αυτός στο πλαίσιο κατανομής ρόλων, την τήρηση "ίσων αποστάσεων", πράγμα που εκνευρίζει την ελληνική πλευρά.

ΑΛΕΞΗΣ ΤΣΙΠΡΑΣ

Δηλώσεις προθυμίας, αξιοπιστίας και χρησιμότητας προς τους ιμπεριαλιστές και το πολιτικό σύστημα

Με δυο συνεντεύξεις, μια εκτός έδρας (ΣΚΑΪ) και μια εντός (Στο Κόκκινο), την απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ και τις εξορμήσεις σε εργασιακούς χώρους και γειτονιές, ο Τσίπρας επιχειρεί να αναδείξει το στίγμα του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης ώστε να πάρει προαγωγή ξανά για να αναλάβει τη διακυβέρνηση της χώρας. Η τελευταία δημοσκοπήση έδειξε την απόσταση από τη ΝΔ στο 6,5% και οι πολιτικές εξελίξεις φέρνουν αισιοδοξία στο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, ευελπιστώντας ότι η φθορά της κυβέρνησης θα μεγαλώσει κι άλλο ώστε να κόψει πρώτος το νήμα στις εκλογές.

Αιχμές των παρεμβάσεων Τσίπρα, τα σκάνδαλα με τη διασπάθιση δημοσίου πλούτου σε συνάρτηση με την ακρίβεια και οι υποκλοπές. «...Βλέπουμε να σκάνε σα χειροβομβίδες μια μετά την άλλη σκάνδαλα που αφορούν πρόσωπα του στενού πρωθυπουργικού και νεοδημοκρατικού περιβάλλοντος (...) η κυβέρνηση Μητσοτάκη ληλατεί τον δημόσιο πλούτο για να πλουτίσουν στελέχη της ΝΔ (...) εδώ και δύο χρόνια ζούμε μια στοχευμένη κυβερνητική προσπάθεια για τη διασπάθιση του δημοσίου χρήματος μέσα από την εφαρμογή ενός ελαστικού νομοθετικού πλαισίου για τις απευθείας αναθέσεις που έχουν φτάσει σε ύψος 7,5 δισεκατομμυρίων ευρώ». Ενώ για τις υποκλοπές ο Τσίπρας επισήμανε ότι το κρίσιμο ζήτημα υπαρξιακής σημασίας για τη λειτουργία της δημοκρατίας είναι «αν θα πάμε σε μια κρίσιμη εκλογική αναμέτρηση με το Predator σε λειτουργία να κατασκοπεύει πολιτικούς αντιπάλους».

Η πρόταση Τσίπρα όπως εκφωνήθηκε και στη φετινή ΔΕΘ είναι κοστολογημένη (5,6 δις.) και κινείται εντός του πλαισίου που ορίζουν οι Βρυξέλλες και οι προϋποθέσεις αξιοποίησης του Ταμείου Ανάκαμψης. Υπόσχεται στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο νέα αναδιανομή του «πακέτου» -όχι μόνο «στη γαλάζια ακρίδα»- και ανακούφιση των νοικοκυριών, φορολογώντας τα υπερκέρδη των παρόχων ενέργειας, όπως συνέβη και σε χώρες στην Ευρώπη. Με αντίστοιχο υπόδειγμα -της Κύπρου- αναφέρθηκε και στα κόκκινα δάνεια με αφορμή την υπόθεση Πάτοπ. Δικαιολογήθηκε για τη δικιά του περίοδο διακυβέρνησης με τους χιλιάδες πλει-

στηρισμούς πρώτης κατοικίας, ότι είχε την τρόικα πάνω από το κεφάλι του και ότι τώρα που δεν υπάρχει μνημόνιο, εάν ο ΣΥΡΙΖΑ γίνει κυβέρνηση, θα νομοθετήσει έναν νέο πτωχευτικό κώδικα που θα προστατεύει την πρώτη κατοικία και θα δίνει προτεραιότητα σε ρυθμίσεις που θα «είναι ευνοϊκές όχι για τα funds αλλά για τους πολίτες που θα πρέπει να τους δοθεί δεύτερη ευκαιρία να ανακτήσουν την περιουσία τους». Συγκεκριμένα, να δίνεται «η δυνατότητα αυτό που γίνεται με τους servicers (funds) να γίνεται απευθείας με τους ιδιοκτήτες, δηλαδή αντί να παίρνουν μισοτιμής οι servicers, να δίνουν κάτι παραπάνω οι ιδιοκτήτες και να μπορούν να ρυθμίζουν το ακίνητό τους». Τέτοια προστασία!

Σημαντική είναι η αναφορά του Τσίπρα στα Ελληνοτουρκικά και την πρότασή του «για επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 ν.μ. αλλά μόνο στην Ανατολική Μεσόγειο, που δεν είναι casus belli, είναι κυριαρχικό μας δικαίωμα», διευκρινίζοντας πως αυτή «πρέπει να γίνει στο πλαίσιο μιας συγκεκριμένης στρατηγικής, που να ανοίγει τις συνομιλίες για οριοθέτηση ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδας με όλες τις όμορες χώρες μας στην Ανατολική Μεσόγειο, Αίγυπτο, Λιβύη, Κύπρο και με την Τουρκία, με προοπτική την προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης». Αυτή η τοποθέτηση έχει πλευρές προσεταιρισμού τού λεγόμενου «πατριωτικού» ΠΑΣΟΚ αλλά και των «σημιτικών» και προς την ντόπια άρχουσα τάξη για αύξηση του ζωτικού της χώρου, με ό,τι συνεπάγεται αυτό για το ντόπιο κεφάλαιο, κύρια όμως

αποτελεί μια εκδήλωση προθυμίας απέναντι στους αμερικάνους προστάτες για την υπογραφή ενός νέου συμβολαίου -μετά τη Συμφωνία των Πρεσπών- που θα ηρεμεί τα πράγματα στη ΝΑ πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Κατηγορώντας μάλιστα την κυβέρνηση της ΝΔ ότι δεν παίρνει την ευθύνη επίλυσης των εξωτερικών θεμάτων της χώρας σε αντιδιαστολή με τον ίδιο και τον ΣΥΡΙΖΑ που είναι διαθέσιμοι να ΗΠΑκούσουν -όπως έχουν αποδείξει- στους σχεδιασμούς των υπερατλαντικών αφεντικών.

Ενδεικτική αυτής της ΗΠΑκοής, η υπεράσπιση της ΝΑΤΟϊκής κατεύθυνσης από τον Τσίπρα στην αντιπαράθεσή του με τον Θ. Δρίτσα στη συνεδρίαση της Κ.Ε. «Η Συμφωνία των Πρεσπών, μη γελιόμαστε, μην κοροϊδεύουμε τον κόσμο, βασίστηκε σε ένα πράγμα: Είχε ως προϋπόθεση την ένταξη της γειτονικής χώρας στο ΝΑΤΟ (...) Εμείς, λοιπόν, που δώσαμε τη μάχη για να μπει η Βόρεια Μακεδονία και να έχουμε τη Συμφωνία των Πρεσπών, θα βγούμε και θα πούμε «όχι, η Ελλάδα πρέπει να ασκήσει βέτο;» (...) Όταν, λοιπόν, αύριο θα είμαστε κυβέρνηση, αγαπημένε μου σύντροφε Θεοδωρή, και είσαι εσύ υπουργός, θα ασκήσεις βέτο στο υπουργικό συμβούλιο για να βγει η χώρα και να πει «βέτο στην ένταξη της Σουηδίας και της Φιλανδίας στο ΝΑΤΟ;». Πιο ΝΑΤΟϊκός δεν υπάρχει!!!

Όσο για το ζήτημα των εξοπλισμών, ακόμη μια φορά από τη μεριά του ο Τσίπρας έθεσε το ζήτημα της επαναδιαπραγμάτευσης των συμφωνιών καθώς «από τα εξοπλιστικά

προγράμματα ύψους 14 δις. ευρώ τα τελευταία δύο χρόνια ούτε ένα ευρώ δεν έχει δοθεί στην εθνική πολεμική βιομηχανία. Αυτό είναι ένα εθνικό έγκλημα». Ακόμη ένα κήρυγμα πατριωτισμού μαζί με κλείσιμο του ματιού στις ντόπιες επιχειρήσεις που σχετίζονται με την πολεμική βιομηχανία.

Οι κύριοι αποδέκτες των μνημάτων Τσίπρα είναι τα κέντρα έξω και μέσα στη χώρα ώστε να αποσπάσει την προτίμησή τους για να διαδεχτεί το Μητσοτάκη. Όμως είχε και για το λαό. Τα τρία «Α». Αντίσταση - Αλληλεγγύη - Αλλαγή. Για το πρώτο «Α» δεν υπάρχει επιστροφή στο παρελθόν της κινηματικής στήριξης, αλλά βαφτίζεται αντίσταση η «φασαρία» για την αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική με όριο τη στήριξη της απεργίας στις 9/11 και το άνοιγμα πανό έξω από το υπουργείο Εργασίας να το κρατάνε πρώην υπουργοί του ΣΥΡΙΖΑ. Όσο για το δεύτερο «Α», ως αλληλεγγύη νοείται η ύπαρξη δομών (κοινωνικό παντοπωλείο - φαρμακείο κ/λπ/) που θα βοηθούν τους αδύναμους. Η επίσκεψη Τσίπρα σε τέτοιες δομές στο δήμο Χαλανδρίου ανέδειξε τα όρια του «κανείς μόνος του το χειμώνα». Δημαγωγώντας, εξαπατώντας, απογειώνοντας την υποκρισία και εξωραϊζοντας το δικό του πρόσωπο, επιχειρεί να κάνει πραγματικότητα το τρίτο «Α», την αλλαγή στη διακυβέρνηση του τόπου. Μάλιστα και σ' αυτό θέτει το δίλημμα ότι αν έρθει πρώτος ο ΣΥΡΙΖΑ θα υπάρξει κυβέρνηση συνεργασίας, ενώ με τον Μητσοτάκη πρώτο θα πηγαίνουμε συνεχώς σε εκλογές. Οπότε σταθερότητα-ομαλότητα για το σύστημα σημαίνει Τσίπρας.

Έχοντας λυμένο το εσωκομματικό τοπίο -η απόφαση της ΚΕ είχε μόνο δυο λευκά- ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ, με ατού τη λαϊκή δυσφορία, τις οξύτερες αντιθέσεις στο ντόπιο κεφάλαιο με τη ΝΔ, μαζί με τα διαπιστευτήρια στους Αμερικάνους, παρουσιάζεται ως η εναλλακτική λύση. Αδυνατώντας ουσιαστικά να διαφοροποιηθεί από την κυβερνητική πολιτική της ΝΔ, επιχειρεί να ξαναεγκλωβίσει το λαό με πλαστά διλήμματα. Η (αυ)απάτη μιας άλλης διαχείρισης μόνο δεινά και νέα αδιέξοδα μπορεί να φέρει για τα λαϊκά συμφέροντα.

Πιθανή προσπάθεια γεωτρήσεων στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο από τα τουρκικά γεωτρήματα έχει σημαίνει συναγεμμό στη δική «μας» άρχουσα τάξη που τρέχει να προλάβει. Βασικά θέλει να ακυρώσει στην πράξη το Τουρκολιβυκό Σύμφωνο, με την πρόσφατη δήλωση του ηγέτη της ανατολικής Λιβύης στρατηγού Χαφτάρ να την ικανοποιεί, ενώ και ο «διεθνής παράγοντας» φαίνεται, επί του παρόντος, να μην αναγνωρίζει κάποια επήρεια με βάση αυτό. Είναι φανερό ότι για τους ιμπεριαλιστές «παίζεται» η «όλη» Λιβύη και δεν θα ήθελαν να δεσμευτούν σε κάτι άμεσα. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι συνεχείς εκκλήσεις Τσίπρα, ως ένα είδος «λαγού», για την επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 ν.μ. στην Ανατολική Μεσόγειο (όχι στο Αιγαίο). Την ώρα που η Άγκυρα παίζει το παιχνίδι των «αντιπαροχών» (τουρκικά F-16 και έκδοση από τη Σουηδία τουρκικών και κούρδων αγωνιστών στην Τουρκία έναντι συναίνεσης για είσοδο Φιλανδίας και Σουηδίας στο ΝΑΤΟ), η Αθήνα διαμνύει ότι «έχουν κοπεί

ο διαύλοι επικοινωνίας με την Τουρκία λόγω της επιθετικής και προκλητικής ρητορικής της». Νερό στο μύλο της αντιπαράθεσης πρόσθεσαν τις τελευταίες μέρες τόσο το επεισόδιο με την τουρκική ακταιωρό και το σκάφος του ελληνικού λιμενικού όσο και το «καψόνι» με τον Τζιτζικώστα στη Σμύρνη. Μπορεί ο Ιμάμογλου να ήταν «πιο διαλλακτικός και συζητήσιμος», αυτό, ωστόσο, δεν απέτρεψε τη δημιουργία ενός μίνι διπλωματικού επεισοδίου, με την παρέμβαση Δένδια και την επιστροφή πίσω τού περιφερειάρχη.

Κατά τα λοιπά, η «διεθνοποίηση του αναθεωρητισμού της γείτονος» συνεχίζεται από την ελληνική πλευρά, συνοδευόμενη από μια προσπάθεια ταύτισης της Τουρκίας με τη Ρωσία σε αυτό το επίπεδο. Μαζί, βέβαια, με την εμπάθυνση της πολιτικής της εξάρτησης και της υποτέλειας σε όλα τα επίπεδα και τις απαντές «αγορές του αιώνα» στα εξοπλιστικά. Ήδη -και παρ' όλα αυτά- διάφοροι έλληνες πρώην και νυν ανώτατοι στρατιωτικοί κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου ότι «η χώρα

έχει μείνει πίσω στην ανάπτυξη της πολεμικής της βιομηχανίας» με βάση τα δεδομένα της αντίστοιχης της Τουρκίας. Το τρίπτυχο «Διεθνές Δίκαιο, ισχυρές συμμαχίες και αποτρεπτική ισχύς» δεν είναι και τόσο σίγουρο ότι θα έχει το επιθυμητό για την ντόπια άρχουσα τάξη αποτέλεσμα. Ιδιαίτερα όταν πίσω από τις (επικείμενες;) γεωτρήσεις-εξορύξεις βρίσκονται ιμπεριαλιστικοί ενεργειακοί κολοσοφοί, που λειτουργούν με βάση τα δικά τους συγκεκριμένα ιδιωτικά και κρατικά, «μη ελληνικά και μη τουρκικά», συμφέροντα. Μηροστά σε αυτά, το «μπαξισι» στις δύο αντιμαχόμενες αντιδραστικές άρχουσες τάξεις είναι... δευτερεύον.

Κύριο επειγόν μέτωπο πάντως, πάντως, για τους δύο λαούς παραμένει το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό. Για να μην παρακοιουθούν απλά τις κινήσεις όλων των παιχτών στην περιοχή και να μπορέσουν να βάθουν τη δική τους αυτοτελή και αυτοδύναμη σφραγίδα στις εξελίξεις!

Η βία στα σχολεία καθρέφτης του συστήματος Στην οργή της νεολαίας η ελπίδα

Είναι λάθος, που φέρνει άλλα λάθη, να μην διακόπτουμε καθόλου τους ομιλητές που καταφανώς λένε ψέματα και ανοησίες, που ξεχειλίζουν φασισμό και καιροσκοπισμό. Χρησιμοποιούν την πραγματικότητα για να δημιουργήσουν μια απατηλή εικόνα της, που δεν επιτρέπεται να αμφισβητήσει κανένας. Κάπως έτσι απλώθηκε και εισχώρησε παντού το αντιδραστικό ιδεολόγημα του «σχολικού εκφοβισμού» - bullying, το οποίο καταφέρνει να αθώνει τον θύτη και να καταδικάζει το θύμα.

Το ιδεολόγημα, made in USA, προωθεί ένας καλοστημένος μηχανισμός που ξεκινάει από το «Ευρωπαϊκό Δίκτυο κατά του σχολικού εκφοβισμού», φτάνει στο «Παρατηρητήριο για την πρόληψη της σχολικής βίας και του εκφοβισμού» του υπουργείου Παιδείας και χωρίζεται σε μικρότερα παρατηρητήρια που εποπτεύουν τα σχολεία, τα οποία πρέπει να δηλώνουν τα περιστατικά βίας που εντοπίζουν. Στα παρατηρητήρια εμπλέκεται η αστυνομία, αφού η «παραβατικότητα» είναι το πεδίο της. Αναλαμβάνει κι αυτή να εκπαιδεύσει τους εκπαιδευτικούς και να συνετίσει τους μαθητές.

Οι χιλιάδες σελίδες των άρθρων και των βιβλίων που έχουν γραφτεί για να ενσωματώσουν τη θεωρία περί bullying στο μυαλό όλων, υποστηρίζουν πως η βίαιη συμπεριφορά των παιδιών εξαρτάται από την οικογένεια, το σχολείο, την προσωπικότητα του ατόμου και άλλους παράγοντες, όπως η ένταξη σε βίαιες ομάδες. Όλα εξηγούνται στα πλαί-

σια της λεγόμενης σχολικής κοινότητας ή πιο κυνικά, οι ευθύνες κατανέμονται στους γονείς, τους ίδιους τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς. Κρατική βία δεν υπάρχει, ούτε κυβερνητικές πολιτικές!

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η κυβέρνηση, με τη συνδρομή των ΜΜΕ, μπορεί να εκμεταλλεύεται και να εργαλειοποιεί τα περιστατικά βίας. Επί μέρες, παρέμενε στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας η επιστολή παραίτησης του αναπληρωτή καθηγητή που κατήγγειλε πως κάποιοι μαθητές του στο ΕΠΑΛ τον απειλούσαν και τον πίεζαν αφόρητα για να περάσουν τα μαθήματα χωρίς να κοπιάσουν. Δόθηκε ευκαιρία για άλλη μια φορά να στήσουν στο εκτελεστικό απόσπασμα συνολικά τη νεολαία.

Είναι γεγονός πως αυξάνονται και απλώνονται οι εντάσεις και οι αντιπαράθεσεις στα σχολεία. Τα παιδιά και οι έφηβοι έχουν πολύ θυμό. Αντιπαραθέσεις υπήρχαν πάντα, αλλά τώρα χάνεται εύκολα ο έλεγχος και πιο συχνά καταλήγουν σε συγκρούσεις. Την ίδια στιγμή, παρατηρείται αύξηση των μαθησιακών προβλημάτων, αδυναμία των μαθητών να συγκεντρώσουν την προσοχή τους στο μάθημα, να πάρουν πρωτοβουλίες, να αντιληφθούν οδηγίες, να πουν τι καταλαβαίνουν από αυτά που διαβάζουν. Όλα αυτά είναι η άλλη όψη των ταξικών φραγμών. Είναι τα αποτελέσματα της καταπίεσης των μαθητών από το ίδιο το σχολείο, που κάθε χρόνο αυξάνει τις απαιτήσεις του και περιορί-

ζει τις επιλογές τους, όπως κάνουν η Τράπεζα Θεμάτων και η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής στα Πανεπιστήμια.

Επιπλέον, η περίοδος της καραντίνας, του εγκλεισμού και η τηλ-εκπαίδευση διέλυσαν την παιδικότητα και καταπίεσαν την καθημερινότητα των μαθητών. Το σχολείο συνδυάζεται με την τιμωρία και τους περιορισμούς. Κάθε τόσο, σέρνουν τους μαθητές στα δικαστήρια και χρησιμοποιούν κάθε μέσο για να περιορίσουν τη σκέψη και τη δράση τους. Γι' αυτό βλέπουν σκοτεινό το μέλλον τους και καμιά προοπτική.

Είναι τουλάχιστον υποκριτικό να δηλώνουν προβληματισμένοι η κυβέρνηση και οι κολαούζοι της για τη συμπεριφορά των μαθητών και της νεολαίας γενικότερα, την ίδια στιγμή που αντιμετωπίζουν κάθε δράση της με βία και τη χτυπούν όπου ζει και διασκεδάζει. Είναι ανελήθοι απέναντί της όταν αγωνίζεται. Τα πολιτιστικά σκουπίδια που της πλασάρουν υμνούν τη βία. Τα πρότυπα που προβάλλουν, καλλιεργούν τον ανταγωνισμό. Σε μια περίοδο κινηματικής αδράνειας, καταφέρνουν να τη διασπούν. Όμως, όσο την καταπιέζουν, τόσο αυτή συσσωρεύει οργή.

Αυτοί που στηρίζουν τους πολέμους των ιμπεριαλιστών και περιφρονούν την ίδια τη ζωή, ανησυχούν τάχα για τις πράξεις της νεολαίας. Περισσεύουν οι προτάσεις για μια άλλη εκπαίδευση που τάχα θα διαπαιδαγωγήσει τη νεολαία και θα την τραβήξει από τον βούρκο της βίας, με εναλλακτικές μεθόδους δι-

δασκαλίας και επιμορφώσεις. Θέλουν να μας πείσουν πως αν μπουν ψυχολόγοι και κοινωνικοί λειτουργοί στα σχολεία, θα γίνουν χώροι λιγότερο εχθρικοί. Ξεχνούν πως τα σχολεία ανήκουν σε αυτούς που εξουσιάζουν, γι' αυτό τους υπηρετούν. Οι όποιες «βελτιώσεις» προϋποθέτουν παραίτηση από διεκδικήσεις.

Η βία για την οποία γίνεται λόγος στα σχολεία είναι στην πραγματικότητα το αλληλοφάγωμα των θυμάτων, που δεν έχουν ξεκαθαρίσει ποιος είναι ο εχθρός και πώς θα τον αντιμετωπίσουν. Είναι ένα μέρος της συνολικότερης εικόνας, είναι εικόνα της θέσης που βρίσκεται συνολικά ο λαός, το αποτέλεσμα της ήττας και της υποχώρησης που φέρνει διάλυση και αποσυγκρότηση σε όλα τα επίπεδα.

Η ελπίδα βρίσκεται στον αντίθετο χαρακτήρα της νέας γενιάς, που βγάζει τη γλώσσα της κοροϊδευτικά σε όποιον την καταπιέζει. Δεν παραιτείται από τη ζωή. Να σηκώσουμε το χέρι και να δείξουμε τον κοινό εχθρό.

Να αντιστραφεί το θέμα της συζήτησης. Η βία της νεολαίας, να γίνει συζήτηση για τη βία κατά της νεολαίας, που ασκείται όχι μόνο από την παρούσα κυβέρνηση, αλλά συνολικά από το σύστημα και τους μηχανισμούς του. Την οργή της φοβούνται. Αυτή θέλουν να περιορίσουν, γιατί γνωρίζουν πως μπορεί να γίνει ποταμός που θα σαρώσει τα πάντα. Έχουμε ανάγκη την οργή της νεολαίας και τις λύσεις της.

Ηλεκτρονικές εκλογές για τα Υπηρεσιακά Συμβούλια των εκπαιδευτικών Νέα έκφραση μαζικής αποδοκιμασίας της κυβέρνησης

Πραγματοποιήθηκαν το Σάββατο 5 Νοέμβρη οι ηλεκτρονικές εκλογές για τα συνδιοικητικά Υπηρεσιακά Συμβούλια των εκπαιδευτικών. Η πραγματοποίηση ηλεκτρονικών εκλογών είχε γίνει για πρώτη φορά πριν δύο χρόνια (το 2020). Τότε οι Ομοσπονδίες (με ομόφωνες αποφάσεις, υποτίθεται) καλούσαν τους εκπαιδευτικούς σε αποχή από τη διαδικασία, κάτι που είχε ως αποτέλεσμα να ψηφίσουν ηλεκτρονικά μόλις το 7% περίπου των εκπαιδευτικών.

Τη στάση αυτή των Ομοσπονδιών την ακολούθησε ένα αποφασιστικό «τράβηγμα αυτιών» από την κυβέρνηση, που οδήγησε στη φετινή κωλοτούμπα. Οι ΟΛΜΕ-ΔΟΕ (με απόφαση των συνδικαλιστικών δυνάμεων των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ), κάνοντας το επόμενο βήμα στο ράλι συμμόρφωσης και υποταγής στο οποίο έχουν επιδοθεί, κάλεσαν σε συμμετοχή στις «εκλογές-παρωδία», όπως τις χαρακτήριζαν πριν δύο χρόνια.

Απέναντι σε αυτό, 37 ΕΛΜΕ και 48 ΣΕΠΕ (με ψήφους Παρεμβάσεων, ΠΑΜΕ και άλλων σχημάτων ανάμεσα στα οποία αυτό των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών) κάλεσαν σε αποχή από την ηλεκτρονική διαδικασία, η οποία μετατράπηκε σε μια σφυγμομέτρηση, τόσο για την κυβέρνηση όσο και τις πλειοψηφίες των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ.

Ακολούθησε καταιγισμός πιέσεων συμμετοχής στην ψηφοφορία από την κυβέρνηση και τις συμμετέχουσες παρατάξεις. Αλλά τα αποτελέσματα δεν ήταν καθόλου καλά για όλους αυτούς. Παρά τις πιέσεις και το αστείο γεγονός των τριών παρατάσεων (!) της ηλεκτρονικής ψηφοφορίας (λες και υπήρχε ηλεκτρονικός... συνωστισμός), η συμμετοχή σε πανελλαδικό επίπεδο δεν πέρασε το 34%, ενώ σε πρωτοβάθμια σωματεία με μια, έστω στοιχειώδη κίνηση, δεν πέρασε ούτε το 10-15%.

Ανεξάρτητα από τους σουρεαλιστικούς πανηγυρισμούς της Κεραμέως (η οποία έφτασε στο σημείο να αθροίσει τις ηλεκτρονικές ψήφους των τριών καλών υπολογίζοντας ότι ψήφισαν περισσότεροι

από τους υπάρχοντες εκπαιδευτικούς!), η πραγματικότητα είναι ότι τα κυβερνητικά επιτελεία αντιλήφθηκαν πλήρως τη νέα μαζική έκφραση αποστροφής των εκπαιδευτικών.

Αυτό, δυστυχώς, καθόλου δεν σημαίνει ότι τα πράγματα είναι καλύτερα για το κίνημα. Όσο μας αφορά, δεν υποτιμούμε καθόλου το βήμα που έκανε η κυβέρνηση με τη βοήθεια των συνδικαλιστικών ηγεσιών στην κατεύθυνση νομιμοποίησης των ηλεκτρονικών ψηφοφοριών. Ούτε υποτιμούμε το γεγονός ότι η ξεδιάντροπη υποταγή των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ αποτελεί μια ποιοτική αναβάθμιση στην εκστρατεία χτυπήματος του αγωνιστικού χαρακτήρα του συνδικαλιστικού κινήματος. Φαίνεται ότι μέσα σε όλα, την επόμενη περίοδο, θα έχουμε ακόμα πιο έντονα να αντιμετωπίσουμε τον αντιδραστικό «συνδικαλισμό», ως ενεργητικό στήριγμα της πολιτικής του συστήματος. Πόσο μάλλον όταν το σύνολο των δυνάμεων που σε αυτή την φάση αντιστάθηκαν, έχουν συνδιαχειριστική αντίληψη για το ζήτημα των υποτιθέμενων αιρετών. Και ακόμα περισσότερο όταν τμήμα τους (ιδιαίτερα το ΠΑΜΕ), εκτιμάμε ότι σύρθηκε στην Αποχή, κάτι που αποδεικνύεται τόσο από τη συμμετοχή του σε εκλογές σωματείων όπου υπήρξε υβριδική ψηφοφορία (δια ζώσης και ηλεκτρονική) όσο και από τη στάση του στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ, όπου μαζί με τις δυνάμεις των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ ψήφισαν νομιμοποίηση αντιπροσώπων για το Συνέδριο, που προέκυψαν από ηλεκτρονικές ψηφοφορίες.

Είναι σαφές ότι ανοίγει μια νέα δύσκολη περίοδος, όπου η επίθεση του συστήματος δημιουργεί τη μαζική οργή των εργαζομένων, όπως αυτή εκφράστηκε τόσο στη μεγάλη αποχή των εκπαιδευτικών στις ηλεκτρονικές κρατικές εκλογές, όσο και στις μεγάλες απεργιακές συγκεντρώσεις. Η οργή αυτή θα μπλοκάρει από τις αστικές και ρεφορμιστικές ηγεσίες. Όμως, ο κυνισμός της επίθεσης δεν επιτρέπει την κοροϊδία, τη διγλωσσία και τις ακροβασίες για μεγάλο διάστημα.

Σύσκεψη εκπαιδευτικών του ΚΚΕ(μ-λ)

Πραγματοποιήθηκε τις προηγούμενες μέρες πανελλαδική σύσκεψη των εκπαιδευτικών του ΚΚΕ(μ-λ). Συζητήθηκαν όλα τα ζητήματα που άπτονται της επίθεσης του συστήματος, καθώς και των ειδικών ζητημάτων που αφορούν την εκπαίδευση, με βάση την εκτίμηση ότι η πολιτική στους χώρους της εκπαίδευσης αποτελεί έναν από τους βασικούς άξονες επίθεσης του συστήματος, μιας και η συντριβή των δικαιωμάτων της νεολαίας έχει ως ενδιάμεσο όχημα το σώμα των εκπαιδευτικών, αλλά και με βάση το γεγονός ότι οι χώροι της εκπαίδευσης (παρά την ποιοτική αναβάθμιση της αντιδραστικής επέλασης τα τελευταία χρόνια) χαρακτηρίζονται ακόμα από υπολείμματα έστω εργασιακών κατακτήσεων και συνδικαλιστικών ελευθεριών.

Εντοπίστηκε ότι χαρακτηριστικό της περιόδου είναι η εσωτερική αστάθεια του συστήματος, που τροφοδοτεί ακόμα περισσότερο τις δυνατότητες ρωγμών απέναντι στην επιδιωκόμενη από την κυβέρνηση και τα αφεντικά της νεκρική σιγή. Ιδιαίτερο βάρος δόθηκε κατά τη συζήτηση στον απολογισμό των αντιστάσεων των εκπαιδευτικών, στη φάση που βρίσκεται ο κλάδος και στην προοπτική του αγώνα.

Η συζήτηση που έγινε ήταν ιδιαίτερα πλούσια πολιτικά και αντανάκλασε και τη σημαντική σχέση των εκπαιδευτικών της οργάνωσης με τον εργασιακό τους χώρο. Έγινε, επίσης, ειλικρινής και σοβαρή προσπάθεια εντοπισμού των αδυναμιών της παρέμβασης και καταγράφηκε η αποφασιστικότητα στήριξης του σχήματος των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών. Τέλος, αναδείχθηκαν δυνατότητες απώματος της παρέμβασης σε ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ, όπου μέχρι τώρα δεν έχει υπάρξει παρέμβαση.

Η σύσκεψη κατέληξε, τέλος, σε οργανωτικές αποφάσεις για να ενισχυθεί πιο αποφασιστικά η ιδεολογική, πολιτική και συνδικαλιστική παρέμβαση των εκπαιδευτικών του ΚΚΕ(μ-λ).

Κυριακάτικης Αργίας... συνέχεια

Η αστική τάξη κι οι κυβερνήσεις της θέλουν με το ζόρι να κάνουν συνήθεια την εργασιακή βαρβαρότητα, να κάνουν τη ζωή των εργαζομένων λάστιχο. Την τελευταία δεκαετία, με σημείο εκκίνησης τον νόμο 4177/13, τον πρώτο νόμο που καταργεί το δικαίωμα των εμποροϋπαλλήλων στην κυριακάτικη ανάπαυση, έχει μπει αρκετό νερό στο αυλάκι μιας και στο στόχαστρο των αστών ήταν και παραμένει η σταθερή εργασία και προφανώς η σταθερή μέρα ξεκούρασης μέσα στη βδομάδα.

Σε συνδυασμό με το μέτρο των «ενδιάμεσων εκπτώσεων», η τότε κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ άνοιξε τα εμπορικά καταστήματα για 8 Κυριακές το χρόνο, γυρίζοντας κυριολεκτικά τη χώρα και τα εργασιακά δικαιώματα 100 χρόνια πίσω. Πίσω δηλαδή κι από την

κατοχύρωση της κυριακάτικης αργίας στις αρχές του προηγούμενου αιώνα, μέσα από σκληρούς εργατικούς αγώνες! Σ' αυτή τη διαδρομή ήρθε κι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ν' αναβαθμίσει την επίθεση, φορτώνοντας τους εργαζομένους των τουριστικών περιοχών με επιπλέον 30-32 εργάσιμες Κυριακές τους μήνες τουριστικής κίνησης. Όλα αυτά βεβαίως για χάρη της ανάπτυξης, της ανταγωνιστικότητας και των αυξημένων ταμείων σε εμπορικά καταστήματα και σουπερμάρκετ. Τα δικά τους νούμερα όμως δεν βγαίνουν, μιας κι ο πολυπόθητος αυξημένος τζίρος αφορούσε μόνο κάποια συγκεκριμένα μεγάλα εμπορικά μονοπώλια και όχι το σύνολο του κλάδου. Πώς να μην καταρρεύσει ένας μύθος σαν κι αυτόν όταν διαρκώς οι μισθοί κι οι συντάξεις συρρικνώνονται και μαζί μ' αυτούς η αγοραστική δύναμη;

Η επίθεση στην κυριακάτικη αργία συνεχίζει αμείωτα και συνεχώς νέες ρυθμίσεις φορτώνουν με βάρη τις μάζες των εργαζομένων. Το 2020, με ευκαιρία την πανδημία, η Βουλή επικυρώνει την κυριακάτικη λειτουργία των φαρμακαποθηκών και των κέντρων διανομής καταστημάτων. Όσο για τα σουπερμάρκετ και τα «click away» καταστήματα, η εντατικοποίηση και το ξεπάτωμα των εργαζομένων δεν υπολόγιζε σε αργίες, ρεπό ακόμα και ασθένειες.

Η Κυριακάτικη Αργία δεν θα πάψει ποτέ να είναι στόχος για το κεφάλαιο

Τι κι αν η πρόσφατη τροποποίηση του 4177/13 το περασμένο καλοκαίρι κατάργησε τις «ενδιάμεσες εκπτώσεις», που ήταν η αρχική δικαιολογία για το σπάσιμο της κυριακάτικης αργίας; Η κυβέρνηση πρόλαβε και στρίμωξε σε νόμο για την «Εξυγίανση των Ναυπηγείων Ελευσίνας και άλλες διατάξεις αναπτu-

ξιακού χαρακτήρα» νέα τροποποίηση, που επιτρέπει το άνοιγμα των εμπορικών καταστημάτων τις Κυριακές των πρώην «ενδιάμεσων εκπτώσεων». Μια από αυτές ήταν κι η προηγούμενη (6/11), αν και -λόγω της κακοκαιρίας- μεταφέρθηκε για τις 13/11. Η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας είναι μέτρο που δεν έχει τέλος και δεν αφορά μόνο τους εμποροϋπαλλήλους. Είναι ένα μέτρο που ο νόμος Χατζηδάκη έχει διευρύνει και σε πολλούς ακόμα κλάδους, και αφορά τους εργαζόμενους συνολικά.

Με μαζικές απολύσεις πληρώνουν και οι εργαζόμενοι στους τεχνολογικούς κολοσσούς την κρίση του ιμπεριαλιστικού συστήματος

Πριν καλά καλά το συνειδητοποιήσουν οι 3.700 εργαζόμενοι που απολύθηκαν απ' το Twitter στις 4/11, ακριβώς μια βδομάδα μετά την επίσημη εξαγορά της εταιρίας από τον πλουσιότερο άνθρωπο στον πλανήτη, Ίλον Μασκ, την ίδια τύχη είχαν 11.000 εργαζόμενοι της META, μητρικής του Facebook.

Στον κλάδο της «υψηλής τεχνολογίας» γύρω από την πληροφορική στις ΗΠΑ (που κατέχουν και τα ηνία παγκόσμια), εκτιμάται ότι είχαν προηγηθεί περισσότερες από 52.000 απολύσεις φέτος. Η εκτίναξή τους αποκάλυψε πλευρές της εργασιακής πραγματικότητας στον χώρο που παρουσιάζεται ως η επιτομή της ανάπτυξης και το επίκεντρο της λεγόμενης «4ης βιομηχανικής επανάστασης» που εδώ και μερικά χρόνια υποτίθεται πως θα δώσει απαντήσεις στα αδιέξοδα και προοπτική ξεπεράσματος της κρίσης του συστήματος.

Τα σχέδια για απόλυση των μισών εργαζομένων στο Twitter είχαν πρακτικά προαναγγελθεί από τον νέο ιδιοκτήτη. Χρησιμοποιώντας και το προφίλ του «εκκεντρικού μεγιστάνα», ο Μασκ (γόνος Νατιοαφρικανού ιδιοκτήτη μισού ορυχείου σμαραγδιών στη Ζάμπια μεταξύ άλλων) απέλυσε άμεσα το ΔΣ και όλη την κορυφή της ιεραρχίας και δημιούργησε κλίμα τρομοκρατίας. Επί μια βδο-

μάδα, με εκβιαστικές προθεσμίες ανάγκασε χιλιάδες εργαζόμενους, πολλοί απ' τους οποίους έμπειροι προγραμματιστές, να δουλεύουν ατελείωτα, να κοιμούνται στο γραφείο, να «υπερασπίζονται» τη δουλειά τους απέναντι σε στελέχη από την Tesla (κατασκευάστρια ηλεκτρικών αυτοκινήτων ιδιοκτησίας Μασκ) που μετρούσαν πόσες γραμμές κώδικα έγραφε ο καθένας τις τελευταίες βδομάδες! Ο μαζικός εξευτελισμός δεν απέτρεψε τις απολύσεις, που ανακοίνωθηκαν μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου σε μέρα που τα γραφεία παρέμειναν κλειστά γι' αυτόν το λόγο.

Ανεξάρτητα όμως από τον τρόπο ανακοίνωσης, οι ομαδικές απολύσεις φέρνουν τους εργαζόμενους αντιμέτωπους με μεγάλα προβλήματα. Το «γαλαντόμο» πακέτο αποζημίωσης που ανακοίνωσε για τους περισσότερους από 1.000 (14% του συνόλου) απολυμένους η -πρώην νεοφυής- εταιρία λογισμικού ηλεκτρονικών πληρωμών Stripe (που αποτιμάται στα \$95 δισ.), εκτός από την αποφυγή νομικών προβλημάτων με την ομοσπονδιακή νομοθεσία για τις ομαδικές απολύσεις (όταν πρόκειται για περισσότερους από 500 εργαζόμενους σ' ένα μήνα), αναδεικνύει κάποιες απ' τις συνέπειες κάθε απόλυσης. Έτσι κι αλλιώς, εν μέσω απολύσεων και περιορισμού προσλήψεων, οι μισθοί συμπείζονται. Ακόμα περισσότερο, οι μετανάστες εργαζόμενοι, που στον κλάδο της πληροφορικής στις ΗΠΑ προέρχονται κατά 71,7% απ' την Ινδία και κατά 13% απ' την Κίνα, έχουν περιθώριο μόλις 2 μηνών να βρουν νέα δουλειά προτού απελαθούν. Με το κεφάλαιο του κλάδου, που δεκαε-

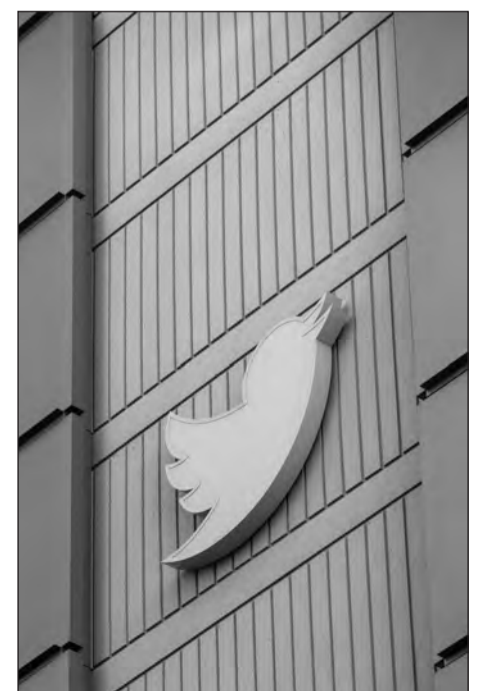
τίες πριμοδοτεί τις αυταπάτες πλουτισμού και την ατομική στάση, να «κατοχυρώνει» τη δυνατότητα μαζικών απολύσεων χωρίς ουσιαστικές αντιδράσεις, καθώς η έλλειψη συλλογικής οργάνωσης είναι εκκωφαντική, οι εκβιασμοί θα ενισχυθούν και θα οδηγήσουν σε πτώση του επιπέδου των μισθών.

Με τέτοιους τρόπους μεταφέρει το κεφάλαιο τις συνέπειες της κρίσης του στον κόσμο της δουλειάς, συμπεριλαμβανομένου του εξειδικευμένου προσωπικού. Ακόμα κι όταν διευθύνοντες σύμβουλοι/ιδιοκτήτες (όπως ο Ζούκερμπεργκ της META) δημόσια «αναλαμβάνουν την ευθύνη» για τις επιλογές τους, οι εργαζόμενοι την πληρώνουν πάλι. Δεν πρόκειται για κάποια ιδιαιτερότητα του ενός ή του άλλου δισεκατομμυριούχου. Το χρηματιστήριο άλλωστε άμεσα αντάμειψε τη META αυξάνοντας την τιμή της μετοχής της κατά 5% τη μέρα των απολύσεων, έχοντας χάσει σ' ένα χρόνο το 75% της. Πρόκειται για συγκεκριμένη, ταξική πολιτική ολόκληρου του συστήματος.

Όλα δείχνουν ότι οι εξελίξεις στον τομέα της πληροφορικής δεν είναι απλά μια «διόρθωση» της αλματώδους ανάπτυξής του στην πανδημία. Όπως κι άλλοι κλάδοι όπου πολλαπλασιάζονται οι απολύσεις (αγοράς ακινήτων, χρηματοπιστωτικός, εμπόριο κ.ά.), η πραγματική αξία των υπηρεσιών που έχουν να προσφέρουν ορίζεται στην ουσία από την εξέλιξη της πραγματικής παραγωγής. Οι σημερινές κινήσεις αποκαλύπτουν ότι το κεφάλαιο προετοιμάζεται για βύθιση αυτής της πραγματικής παραγωγής σε νέα έξαρση της αγιάτρευτης

κρίσης. Στους εργαζόμενους απομένουν τα παραμύθια περί «βιομηχανικών επαναστάσεων», «τεχνολογιών αιχμής» και «πολλών και καλών δουλειών», για χάρη των οποίων δήθεν πρέπει να υποταχτούν στην αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική «ανάπτυξης».

Σε καμία ανάπτυξη του κεφαλαίου δεν έχει να ελπίζει ο εργαζόμενος λαός. Πρέπει να υπερασπιστεί τα δικά του συμφέροντα, που βρίσκονται απέναντι από αυτά του κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου. Να υπερασπιστεί τις κατακτήσεις του και να διεκδικήσει το δικαίωμα στη δουλειά. Η ανάπτυξη των δικών του αγώνων είναι η μόνη του διέξοδος.

Τα σχέδια για επέκταση ωραρίου στους παιδικούς σταθμούς απαιτούν αγωνιστική απάντηση

Με αφορμή τη συζήτηση στα πλαίσια του Εθνικού Συμβουλίου Προσχολικής Αγωγής σχετικά με την κυβερνητική εξαγγελία για επέκταση του ωραρίου λειτουργίας των δημοτικών παιδικών σταθμών, καθώς και την εφαρμογή του «παιδαγωγικού» προγράμματος «κυψέλης», στις 13 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε στάση εργασίας απ' τους εργαζόμενους στους παιδικούς σταθμούς όλης της χώρας, με απόφαση της ΠΟΕ-ΟΤΑ. Στα αιτήματα του κλάδου βρίσκονταν βέβαια και το ζήτημα της μονιμοποίησης των συμβασιούχων και το ζήτημα των νέων προσλήψεων μόνιμου προσωπικού.

Η συγκέντρωση έξω απ' τα γραφεία του Εθνικού Συμβουλίου Προσχολικής Αγωγής στην Αθήνα ήταν αρκετά μαζική. Δόθηκε μια ευκαιρία έκφρασης της αγωνιστικής διάθεσης των εργαζόμενων που ζούνε καθημερινά την αντεργατική και αντιλαϊκή επίθεση της κυβέρνησης και γνωρίζουν καλά τι θα επιφέρει τόσο στους ίδιους όσο και στις λαϊκές οικογένειες το μέτρο της επέκτασης του ωραρίου. Ένα μέτρο που συνδέεται άμεσα με το «νόμο Χατζηδάκη», καθώς παρουσιάζεται σαν «λύση» για τα βρέφη των γονιών που θα καλούνται να δουλεύουν

10ωρα και 12ωρα, ενώ θα αυξήσει παράλληλα ακόμα περισσότερο την εντατικοποίηση στους παιδικούς σταθμούς. Οι εργαζόμενοι χρειάζεται να αγωνιστούν για τα δικαιώματά τους κι όχι να αποδεχτούν το παιδομάζωμα στους παιδικούς σταθμούς που θέλει το σύστημα.

Οι εργαζόμενοι στους παιδικούς σταθμούς αλλά και συνολικά στους δήμους είναι αντιμέτωποι με πολύ σοβαρά προβλήματα. Η ηγεσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ, σαν καλό δεκανίκι του συστήματος, συνεχίζει να υποτιμά και να υπονομεύει την αναγκαιότητα που υπάρχει για μαζικό αγώνα με διάρκεια. Για ακόμη μια φορά, αντί να προκηρύξει απεργία προκήρυξε στάση και μάλιστα μόνο για τους παιδικούς σταθμούς, όχι για το σύνολο των εργαζόμενων στους δήμους ώστε να στηρίξουν έναν αγώνα που είναι κοινός, καθώς κοινά για το σύνολο στους ΟΤΑ είναι τα αιτήματα για μόνιμη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα. Είναι χαρακτηριστικό ότι μετά από μία βδομάδα, η ΠΟΕ-ΟΤΑ προκήρυξε 24ωρη απεργία μόνο για τους εργαζόμενους στο «βοήθεια στο σπίτι».

Η συγκέντρωση στις 13/10 έληξε με τους προέδρους της ΠΟΕ-ΟΤΑ και του κλαδικού σωματείου των παιδαγωγών

να μιλούν για «μεγάλη νίκη» και «απόσυρση» ενός νομοσχεδίου που δεν έχει ακόμη κατατεθεί. Ωστόσο, η κυβέρνηση έχει ξεκαθαρίσει ότι θέλει να ψηφίσει σχετικό νόμο και να εφαρμόσει το σχέδιό της απέναντι στον εργαζόμενο λαό και τα παιδιά του απ' του χρόνου. Χωρίς υποδομές, προσωπικό και κανένα παιδαγωγικό χαρακτήρα.

Οι εργαζόμενοι θα πρέπει να απαντήσουν αποφασιστικά στην πολιτική του συστήματος. Απέναντι στις λογικές και τις αυταπάτες της ανάθεσης και του εφησυχασμού που καλλιεργούν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, για να τους κρατούν έξω απ' τον αγώνα για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους στη δουλειά και τη ζωή.

Στο μάτι η παρουσία του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων Στο στόχαστρο το δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση

Στις 6 Οκτώβρη δόθηκε στη δημοσιότητα νομοσχέδιο του υπ. Εργασίας που, μεταξύ άλλων, προβλέπει μια σειρά από αλλαγές στο Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων (ΜΤΠΥ), που έχουν να κάνουν τόσο με τον τρόπο διοίκησής του όσο και με τη διαχείριση της περιουσίας του.

Με τις αλλαγές στη διοίκηση του ταμείου δίνεται η δυνατότητα στην κυβέρνηση να ορίζει διοικητή με αυξημένες οικονομικές, πειθαρχικές και διοικητικές αρμοδιότητες, με μόνη υποχρέωση λογοδοσίας στον υπουργό... που τον όρισε. Στη δε σύνθεση του νέου Δ.Σ., που γίνεται από 5μελές 9μελες, τα 6 μέλη θα ορίζονται επίσης απ' τον υπουργό, παραχωρώντας έμμεσα στην κυβέρνηση την αρμοδιότητα για όλες τις αποφάσεις που αφορούν την περιουσία του ταμείου.

Η τελευταία, που -από ό,τι φαίνεται- αποτελεί και τον άμεσο στόχο της νομοθετικής ρύθμισης, αφορά σε 440.000.000 ευρώ και ακίνητα 40.000 τ.μ. Ένα ποσό τεράστιο που έχει συγκεντρωθεί εδώ και πολλά χρόνια από κληροδοτήματα και εισφορές των δημοσίων υπαλλήλων. Αποτελεί περιουσία των μελών του και σ' αυτή θέλει να βάλει χέρι η κυβέρνηση, αναθέτοντας τη διαχείρισή της στην «Εταιρεία Διαχείρισης Επενδυτικών Κεφαλαίων Ταμείων Ασφάλισης - Ανώνυμη Εταιρεία Παροχής Επενδυτικών Υπηρεσιών».

Η εξέλιξη αυτή ήταν έως και αναμενόμενη. Όλες οι κυβερνήσεις για δεκαετίες, πολύ πριν και τα μνημόνια, έχουν καταφέρει κατά καιρούς να βάλουν χέρι στις περιουσίες των ταμείων. Μια

στόχευση που εκτός της καθαρά οικονομικής πλευράς της αφάιμαξης των κόπων των εργαζόμενων, έχει και την ιδεολογική. Πατώντας σ' όλη την προπαγάνδα, που δουλεύεται χρόνια, περί ανταποδοτικότητας της σύνταξης και της ασφάλισης, όταν βάζει χέρι στα χρήματα των ταμείων εκτός απ' το άμεσο όφελος πετυχαίνει και την υπονόμηση του δικαιώματος των εργαζόμενων στις σχετικές παροχές. Μια λογική που έχουν ευνοήσει κι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες που, μπαίνοντας σε λογιστικούς υπολογισμούς και παρουσιάζοντας σαν επίδοκο τα «κλεμμένα» των ταμείων κι όχι το δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση, αναπαράγουν την επιχειρηματολογία του συστήματος. Το δικαίωμα όμως των εργαζόμενων υπάρχει λόγω της θέσης τους στην κοινωνία και την παραγωγή, ανεξάρτητα απ' τους όρους απόδοσης των περιουσιών των ταμείων, στη διαχείριση των οποίων άλλωστε αυτές οι συνδικαλιστικές ηγεσίες συχνά είχαν λόγο.

Την Τρίτη 1/11 πραγματοποιήθηκε στάση εργασίας και συγκέντρωση της ΑΔΕΔΥ έξω απ' το υπ. Εργασίας με αίτημα την απόσυρση όλων των διατάξεων που αφορούν στο ΜΤΠΥ. Είχε αποφασιστεί στις 27/10 αλλά δεν προπαγανδίστηκε, γι' αυτό κι η πλειοψηφία των εργαζόμενων αγνοούσαν εντελώς το ζήτημα, πόσο μάλλον την κινητοποίηση. Το αποτέλεσμα ήταν η συγκέντρωση να μαζέψει κάποιες δεκάδες, κυρίως μέλη ΔΣ ομοσπονδιών και του ΓΣ της ΑΔΕΔΥ, που περιορίστηκαν στην εκφώνηση λόγων και στο ραντεβού για την απεργία της 9 Νοέμβρη.

Όπλα στα χέρια των εργοδοτών τα συστήματα παρακολούθησης των εργαζόμενων

Με το συσχετισμό ολόένα να βραίνει ενάντια στα εργασιακά δικαιώματα, οι εργοδότες αξιοποιούν την τεχνολογία για τον απόλυτο έλεγχο των εργαζόμενων χωρίς κανένα όριο. Όλο και πιο συχνό το φαινόμενο της παρακολούθησης των υπαλλήλων είτε με κλειστά κυκλώματα «ασφαλείας» είτε με εξειδικευμένο λογισμικό στους υπολογιστές που δουλεύουν. Πολλές φορές, μάλιστα, οι κάμερες και τα προγράμματα είναι «κρυφά» και καταγράφουν τους εργαζόμενους χωρίς την, έστω και τυπική και εκβιασμένη, συγκατάθεσή τους. Στη διάθεση κάθε εργοδότη και με μηδαμινό κόστος πλέον βρίσκονται λογισμικά που επιτηρούν και καταγράφουν κάθε κίνηση στον υπολογιστή, κάθε πάτημα στο πληκτρολόγιο, κάθε μέτρο που «διανύει» το ποντίκι. Με την επέκταση της τηλεργασίας, αυτή η παρακολούθηση επεκτείνεται ακόμα και στους προσωπικούς υπολογιστές και στα σπίτια των εργαζόμενων. Είναι άλλωστε διάσημα τα λογισμικά που μπορούν να ελέγχουν αν ο εργαζόμενος «προσέχει» σ' ένα διαδικτυακό meeting, καταγράφοντας όλες του τις κινήσεις.

Η παρακολούθηση των εργαζόμενων δεν γίνεται για λόγους ασφαλείας ή ακόμα και προστασίας των ίδιων, όπως πολλές φορές έχουμε ακούσει, αλλά για τον πλήρη έλεγχο και την υποταγή τους. Παραβιάζοντας ακόμα και την ιδιωτικότητα, ειδικά στην τηλεργασία, οι εργοδότες θέλουν να διαμορφώσουν έναν εργαζόμενο χωρίς προσωπική ζωή, που θα ζει για να δουλεύει. Απογυμνωμένος από δικαιώμα-

τα, φοβισμένος, απομονωμένος στο σπίτι-χώρο εργασίας, ο «νέος τύπος» εργαζόμενος δεν θα μπορεί καν να σηκωθεί απ' την καρέκλα, καθώς ο «μεγάλος αδελφός» θα καταγράφει την απόδοσή του, με σκοπό να τον αξιολογήσει αρνητικά και να τον αναγκάσει να δουλέψει με μεγαλύτερο «ζήλο», δηλαδή με απλήρωτες υπερωρίες και χαμηλότερο μισθό.

Παρότι στην Ελλάδα η νομοθεσία επιτρέπει κάμερες στο χώρο εργασίας αποκλειστικά για την ασφάλεια του χώρου, έχει καταγραφεί πλήθος παραβάσεων. Πρόσφατα η Teleperformance ζητούσε τη συναίνεση των εργαζόμενων για την επιτήρησή τους στο σπίτι μέσω της κάμερας του Η/Υ, ενώ έχει αποδειχτεί η αξιοποίηση προσωπικών συνομιλιών ακόμα και για απολύσεις. Σ' ένα τέτοιο καθεστώς ασφυκτικής πίεσης και καταγραφής κάθε κίνησης με την απειλή της απόλυσης, οι εργαζόμενοι δυσκολεύονται να αντισταθούν συλλογική λύση με τους συναδέλφους τους.

Άμεσα συνδεδεμένη με τα παραπάνω είναι κι η προώθηση, με όχημα τον «νόμο Χατζηδάκη», των ηλεκτρονικών συνελεύσεων και ψηφοφοριών στα σωματεία, με σκοπό επίσης να καταγράφονται οι εργαζόμενοι και να στοχοποιούνται ακόμα κι όταν κάνουν το βήμα να οργανωθούν στο σωματείο τους. Είναι σαφές ότι η τεχνολογία υπηρετεί την κυρίαρχη τάξη και, όσο αυτή θα βρίσκεται στην εξουσία, κάθε τεχνολογικό επίτευγμα θα αποσκοπεί στη διατήρηση αυτής και την καθυπόταξη των εργαζόμενων.

Μαλαματίνα

Επιμονή, δικαστικές εξελίξεις και ανάγκη για συμπεράσματα...

Η συνέλευση του Σωματίου των εργατών της Μαλαματίνα αποφάσισε νέα συνέχιση της απεργίας μέχρι και το τέλος Νοέμβρη. Με ορατό το ενδεχόμενο η απεργία να μπει από τον τέταρτο στον πέμπτο μήνα της, η απόφαση των απεργών και η επιμονή τους έχει στοιχεία ταξικού ηρωισμού. Όμως, όπως είπε κι ο εκπρόσωπος των εργατών και μέλος του ΔΣ, Άρης Μερκενίδης «οι εργάτες δεν έχουν το περιθώριο να υποχωρήσουν».

Η συνειδητοποίηση αυτή δεν σημαίνει ότι ο αγώνας συνεχίζεται χωρίς απώλειες, καθώς οι πολλοί μήνες χωρίς εισόδημα έχουν βαρύνει στην πλάτη των εργατών, κάτι που αποτυπώνεται στις εξελίξεις. Παρ' όλα αυτά, η επιχείρηση συνεχίζει να δέχεται βαρύ πλήγμα, ειδικά στην αγορά, και το απεργιακό μπλόκο συνεχίζει να είναι βραχνάς. Ειδικά όταν όλο και νέες κινήσεις αλληλεγγύης ξαναφέρνουν το ζήτημα στην επιφάνεια. Σημαντικό ρόλο σ' αυτή την κατεύθυνση παίζουν οι δύο επιτροπές αλληλεγγύης στις γειτονιές της Θεσσαλονίκης, ανατολικά-δυτικά, στις οποίες συμμετέχει η οργάνωσή μας και άλλες δυνάμεις κυρίως της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Πραγματοποιούνται συνεχώς μοιράσματα και συγκεντρώσεις. Αλλά κι η συναυλία που προετοιμάζεται με αλληλέγγυους καλλιτέχνες θα παίξει το ρόλο ενός νέου κεντρικού γεγονότος. Συνεχίζονται, επίσης, οι εκδηλώσεις σε επαρ-

σιακές πόλεις, όπως και στην Αθήνα, όπου γίνονται καιρικές παρεμβάσεις από συντρόφους μας.

Σ' αυτό το σημείο όμως, είναι αναγκαίο τόσο ο κόσμος του αγώνα όσο κι οι ίδιοι οι εργάτες, να βγάλουν συμπεράσματα για το ποιες δυνάμεις προωθούν τον αγώνα και ποιες τον υπονομεύουν. Με σημαντικότερη δύναμη το ΚΚΕ, το οποίο έχει περιορίσει στο ελάχιστο τη συμμετοχή του στον απεργιακό αγώνα και εμφανίζεται κυρίως σε κινήσεις αλληλεγγύης, όπως οι συγκεντρώσεις στα δικαστήρια. Κυρίως, έχει παραιτηθεί απ' τις κινήσεις στο απεργιακό μπλόκο, ειδικά όταν τίθεται ζήτημα περιφρούρησης, με χαρακτηριστική την πολύ υποβαθμισμένη παρουσία του στην πρωινή συγκέντρωση του Σωματίου στη γενική απεργία της 9 Νοέμβρη. Έχει γίνει φανερό στους εργάτες ότι το ΚΚΕ πλέον αντιμετωπίζει τον αγώνα σα βαριδί, από το οποίο θέλει να απαλλαγεί...

Η επιτυχία της πρωινής περιφρούρησης στις 9 Νοέμβρη, όταν το εργοστάσιο έμεινε κλειστό και δεν εμφανίστηκε ούτε η εργοδοσία ούτε η αστυνομία, έσπασε στην πράξη τόσο το νόμο «Χατζηδάκη», όσο και τη γενικότερη κρατική τρομοκρατία των τελευταίων μηνών, και ήταν ένα θετικό βήμα. Παρ' όλα αυτά, ήταν ένα γεγονός που έγινε «με τις πλάτες» της μαζικότερης γενικής απεργίας των τελευταίων ετών. Το καθημερινό πρόβλημα για την απεργία παραμένει.

Υπήρξαν, παράλληλα, δικαστικές εξελίξεις. Στο κύριο μέτωπο, η εκδίκαση των απολύσεων έχει παραπεμφθεί σε αόριστο μέλλον, άρα παραμένουν σε ισχύ, κάτι που ευνοεί την εργοδοσία. Παρ' όλα αυτά, οι πιο επιθετικές κινήσεις της εργοδοσίας δεν πέρασαν, καθώς δεν έγινε δεκτή η απαίτηση για πρόστιμο για τη χρήση του σλόγκαν «ΜαλαμαΤ-ινα» στο μπλουζάκι. Όμως, η εργοδοσία πέτυχε να περάσει ασφαλιστικά

μέτρα για το ζήτημα της παρακώλυσης συγκοινωνίας τα πρωινά, απόφαση που σφίγγει περισσότερο τον κλοιό για το ζήτημα της περιφρούρησης.

Είναι πλέον εντυπωσιακό το γεγονός ότι όλο το οπλοστάσιο του νόμου 4808/2021 («Χατζηδάκη») έχει εφαρμοστεί, με τελευταία πράξη το ΓΕΜΗΣΟΕ, με βάση το οποίο η εργοδοσία απαιτεί να μην αναγνωρίζεται το Σωματίο ως νόμιμο, αφού δεν έχει γραφτεί στο ηλεκτρονικό μητρώο. Η μεθόδευση αυτή όμως δεν προχώρησε, καθώς το θέμα του ΓΕΜΗΣΟΕ παραπέμφθηκε στο Συμβούλιο της Επικρατείας, κάτι που ανοίγει νομικό ζήτημα για ένα απ' τα βασικά στοιχεία του νόμου (εξέλιξη που αμέσως φούντωσε τις αυταπάτες ΠΑΜΕ και άλλων για «να μείνει στα χαρτιά...»). Γεγονός που επιβεβαιώνει τη σημαντικότητα αυτού του αγώνα και τον κεντρικό χαρακτήρα που έχει, τόσο για το σύστημα όσο και για το κίνημα.

Πάλη ενάντια στην ακρίβεια

Το προηγούμενο διάστημα πραγματοποιήθηκαν παρεμβάσεις, εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις από Πρωτοβουλίες ενάντια στην ακρίβεια. Στην Αθήνα, τον Πειραιά και τη Θεσσαλονίκη, σε άλλες πόλεις στη χώρα μέχρι την απομακρυσμένη Ξάνθη και τη Σάμο, μοιράστηκαν προκηρύξεις έξω από χώρους δουλειάς, σε σούπερ μάρκετ και στην υπόλοιπη αγορά, σε πλατείες, σχολεία και σχολές. Οργανώθηκαν συσκέψεις, συζητήσεις, συγκεντρώσεις σε πλατείες με μικροφωνική και πορείες, όπως αυτή στους Αγίους Αναργύρους στην Αθήνα που πραγματοποιήθηκε μετά από κοινό κάλεσμα σχημάτων και συλλογικοτήτων της γειτονιάς.

Η καθεμία από αυτές τις προσπάθειες δράσης και συγκρότησης πάλης ενάντια στην ακρίβεια οργανώνει τη δράση της σύμφωνα με τις δυνατότητες, τις δυσκολίες αλλά και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της κάθε περιοχής. Αντίστοιχα και ο απολογισμός των δράσεων αυτών είναι δική τους υπόθεση. Σε καμία περίπτωση λοιπόν, δεν είναι αυτός ο στόχος της αναφοράς μας εδώ.

Έχει, όμως, ιδιαίτερο ενδιαφέρον να δούμε κάποια στοιχεία αυτών των προσπαθειών, όπως έχουν καταγραφεί στις αντίστοιχες ανταποκρίσεις που δημοσιεύτηκαν. Η αγωνία του λαού για το πώς θα βγει ο μήνας, πού θα πάει αυτή η κατάσταση, πώς θα βγάλουμε τον χειμώνα είναι παραπάνω από έντονη. Σε όλες τις δράσεις, η ανταπόκριση των εργαζομένων ήταν θετική και το αίτημα για αυξήσεις στους μισθούς κυρίαρχο. Το αφήγημα της κυβέρνησης για το καλάθι του νοικοκυριού, οι εκβιασμοί και η τρομοκρατία «αν δεν προσαρμολογηθείτε θα πεθάνετε» όχι μόνο δεν έπεισαν τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, αλλά αντίθετα τους έχουν εξοργίσει. Αυτό φάνηκε πολύ έντονα και στη Γενική Απεργία στις 9/11 με τις ιδιαί-

τερα μαζικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα.

Δεν μπορούμε, βέβαια, να παραβλέψουμε το γεγονός ότι στις περισσότερες περιπτώσεις εξακολουθεί να κυριαρχεί η λογική της ανάθεσης. Η προτροπή, μπράβο καλά κάνετε, έτσι πρέπει συνεχίστε, σίγουρα είναι ενθαρρυντικά, αλλά αναδεικνύουν το πρόβλημα της μη ένταξης ενός ευρύτερου δυναμικού σε αυτές τις Πρωτοβουλίες και τις κινητοποιήσεις. Πρόκειται για έκφραση όχι μόνο της γενικότερης κατάστασης του κινήματος, αλλά και του προεκλογικού κλίματος που συντηρείται εδώ και μήνες, τόσο από τις δυνάμεις του συστήματος όσο και της επίσημης Αριστεράς.

Για το επόμενο διάστημα, οι εκτιμήσεις όσον αφορά την ακρίβεια αλλά και τη γενικότερη κατάσταση στην οικονομία δεν αφήνουν κανένα περιθώριο εφησυχασμού. Όλοι οι δείκτες και οι αναλύσεις του ίδιου του συστήματος επιβεβαιώνουν τη ραγδαία χειροτέρευση όσων έχουμε ζήσει ως τώρα. Όχι, «δεν είναι ούτε ψέμα ούτε υπερβολή όσων δεν ξέρουν τίποτε άλλο να κάνουν εκτός από συγκεντρώσεις και διαμαρτυρίες». Ο λαός θα πεινάσει, θα κρυώσει, θα χαθεί κόσμος από την κακή ζωή και τις ελλείψεις στα απολύτως απαραίτητα.

Ο ρόλος των πρωτοβουλιών είναι πολύ σημαντικός, ιδιαίτερα σε αυτή τη φάση που ανοίγεται μπροστά μας. Οι ξεπουλημένοι των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ μετά και την απεργία στις 9/11 θα εξαφανιστούν, θεωρώντας πως έκαναν το χρέος τους. Οι κινητοποιήσεις ενάντια στην ακρίβεια δεν μπορούν να υποκαταστήσουν αυτό το κενό. Σίγουρα, όμως,

μπορούν να δώσουν κουράγιο και χώρο δράσης σε εργαζόμενους, ανέργους, μετανάστες, που υποφέρουν και θέλουν να αντισταθούν και σίγουρα το επόμενο διάστημα θα αυξηθούν και σε αριθμό και σε οργή. Οι Πρωτοβουλίες αλλά και κάθε προσπάθεια κοινής δράσης έχει πολλά να συμβάλει σε αυτόν τον ιδιαίτερα σκληρό χειμώνα που έχουμε μπροστά μας. Αν καταφέρουν να επικοινωνήσουν με τον λαό και να δημιουργήσουν κινηματικά γεγονότα σε πόλεις και γειτονιές, θα πιέσουν όχι μόνο την κυβέρνηση, αλλά και όσους συστήνονται σαν σωτήρες του λαού αλλά τον θυμούνται μόνο έξω από την κάλπη. Είναι απόλυτα αναγκαία η συνέχιση και διεύρυνση των δράσεων ενάντια στην ακρίβεια. Για να πάρουν πίσω τις ανατιμήσεις, για να διεκδικήσουμε πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς, συντάξεις, επιδόματα ανεργίας.

Η λαϊκή έκφραση οργής να γίνει κατεύθυνση αγώνα για κλιμάκωση

Με μεγάλη μαζικότητα πραγματοποιήθηκε η πανεργατική απεργία την Τετάρτη 9/11 και οι απεργιακές συγκεντρώσεις που την ακολουθούσαν σε ολόκληρη τη χώρα. Χιλιάδες εργαζόμενοι, παρά τις δυσκολίες της περιόδου, παρά τις μεγάλες πιέσεις απ' την ακρίβεια και τη σαφέστατη ανάγκη για το μεροκάματο, επέλεξαν τη μαζική συμμετοχή στην απεργία. Χιλιάδες εργαζόμενοι, νέοι και νέες απεργοί βρέθηκαν στους δρόμους για να εκφράσουν με συλλογικό και αγωνιστικό τρόπο τη συσσωρευμένη τους οργή και αγανάκτηση που ξεχειλίζει.

Η απεργία στις 9/11, μετά από αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα και μέσα σε καταπιεστικές εξελίξεις, αποτέλεσε «ευκαιρία» μαζικής έκφρασης και διαμαρτυρίας με κεντρικά χαρακτηριστικά απέναντι στη βαρβαρότητα της περιόδου και τις πολιτικές της ακρίβειας, του πολέμου και της καταστολής που κυριαρχούν. Σε όλες τις μαζικές διαδηλώσεις της χώρας κυριάρχησαν τα συνθήματα κατά της φτώχειας, της λιτότητας και του σύγχρονου εργασιακού μεσαίωνα. Η απαίτηση και διεκδίκηση πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς και τις συντάξεις είναι ζήτημα επίβιωσης συνολικά για τις εργαζόμενες μάζες.

Για άλλη μια φορά αποδεικνύεται η σημασία της μάχης για την υπεράσπιση του δικαιώματος στην απεργία και της συλλογικής διεκδίκησης. Γίνεται καταφανές για ποιον ακριβώς λόγο οι κυβερνήσεις, το κεφάλαιο, το κράτος και οι μηχανισμοί του θέλουν να απαγορεύσουν την απεργία, θέλουν ναβάλουν στο γύφο τις συλλογικές διαδικασίες και τους αγώνες των εργαζόμενων και της εργατικής τάξης. Γίνεται εμφανές για ποιο λόγο οι επίσημες υπαγόμενες συνδικαλιστικές ηγεσίες φοβούνται ακόμη και τις καθιερωμένες 24ωρες απεργίες, που συνήθως χαρακτηρίζονται ως «τουφεκίες στον αέρα». Είναι γιατί, υπό συνθήκες και ανάλογα με τις τρέχουσες κάθε φορά εξελίξεις, δίνουν τη δυνατότητα μαζική έκφρασης, δημιουργούν συνθήκες ώστε η προσδοκώμενη απ' τις υπαγόμενες ηγεσίες εκτόνωση, να μετατραπεί σε προσδοκία για το επόμενο βήμα.

Ήδη τις τελευταίες μέρες πριν την απεργία, είχε αρχίσει να εμφανίζεται ένα απεργιακό κλίμα δείγμα της συσσωρευμένης οργής και αγανάκτησης που, με πολύ θετικό και ενθαρρυντικό τρόπο μέσα σε μια δύσκολη περίοδο, κατέληξε στη μαζική συμμετοχή. Ταυτόχρονα, τόσο οι διαστάσεις που πήρε η συζήτηση για την απεργία στα ΜΜΕ, οι τηλεοπτικές διαφημίσεις της ΓΣΕΕ, οι «πακυλές» ατάκες αστών παραγόντων και διάφορων παρατρεχάμενων, όσο και η καταρχάς απόφαση του ΣτΕ για την αντισυνταγματικότητα του Γενικού Μητρώου Συνδικαλιστικών Οργανώσεων (ΓΕΜΗΣΟΕ) του νόμου «Χατζηδόκη» αλλά και η δικαστική απόφαση ενάντια στην απαγόρευση της απεργίας στον ΟΑΣΘ, δείχνουν στοιχεία προσπάθειας δημιουργίας και αξιοποίησης στην αντιπολιτευτικό λόγο εντός συστήματος με την οποία βρίσκονται αντιμέτωποι σε όλα τα επίπεδα. Έστειλαν ένα δυναμικό μήνυμα στην κυβέρνηση και στους παράγοντες του συστήματος πως δεν θα υποταχθούν στο μαύρο παρόν και μέλλον που τους τάζουν. Η μαζική συμμετοχή τόσο στην απεργία, όσο και στις απεργιακές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, είναι ένα πολύ ελπιδοφόρο και σημαντικό βήμα που πρέπει να αξιοποιηθούν και να του δώσουν τη συνέχεια που πρέπει να έχει ο αγώνας για την ανατροπή αυτής της πολιτικής.

ματικότητα του Γενικού Μητρώου Συνδικαλιστικών Οργανώσεων (ΓΕΜΗΣΟΕ) του νόμου «Χατζηδόκη» αλλά και η δικαστική απόφαση ενάντια στην απαγόρευση της απεργίας στον ΟΑΣΘ, δείχνουν στοιχεία προσπάθειας δημιουργίας και αξιοποίησης στην αντιπολιτευτικό λόγο εντός συστήματος με την οποία βρίσκονται αντιμέτωποι σε όλα τα επίπεδα. Έστειλαν ένα δυναμικό μήνυμα στην κυβέρνηση και στους παράγοντες του συστήματος πως δεν θα υποταχθούν στο μαύρο παρόν και μέλλον που τους τάζουν. Η μαζική συμμετοχή τόσο στην απεργία, όσο και στις απεργιακές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, είναι ένα πολύ ελπιδοφόρο και σημαντικό βήμα που πρέπει να αξιοποιηθούν και να του δώσουν τη συνέχεια που πρέπει να έχει ο αγώνας για την ανατροπή αυτής της πολιτικής.

Η μαζικότητα της απεργίας στις 9 Νοέμβρη θέτει με νέους όρους το ζήτημα της επόμενης μέρας. Απαιτεί να γίνουν βήματα συνέχισης ενός αγώνα ενάντια στις πολιτικές της φτώχειας και της λιτότητας, κάτι που οι βασικές δυνάμεις που κυριαρχούν στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα έχουν αποδείξει εδώ και καιρό ότι ούτε θέλουν, ούτε μπορούν ν' αναλάβουν. Η επτάμηνη σιγή νεκροταφείου που επιβλήθηκε από την προηγούμενη απεργία μέχρι σήμερα, ο τρόπος με τον οποίο έγινε το κάλεσμα της σημερινής απεργίας δύο ολόκληρους μήνες πριν και χωρίς καμία κούβεντα για συνέχια και κλιμάκωση, η ολοκληρωτική ανυπαρξία συλλογικών διαδικασιών και συνελεύσεων σε οματεία και μαζικούς εργασιακούς χώρους, καταδεικνύει τις κατευθύνσεις που κυριαρχούν. Είναι ξεκάθαρο ότι οι κυρίαρχες δυνάμεις εντός και εκτός εργασιακών χώρων κινούνται ήδη σε τροχιά εκλογών. Είναι σίγουρο ότι θα προσπαθήσουν ν' αξιοποιήσουν την μαζικότητα της απεργίας καιροσκοπικά για προεκλογικούς σκοπούς ντύνοντάς την με έντονο αντιπολιτευτικό χρώμα.

Μέσα από τα μπλοκ της Ταξικής Πορείας, των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών, των πρωτοβουλιών και τοπικών σχημάτων που στριζίει το ΚΚΕ(μ-λ), των Αγωνιστικών Κινήσεων, αλλά και μέσα απ' τις παρεμβάσεις της προηγούμενης διάρκειας, η Οργάνωση στήριξε σε ολόκληρη τη χώρα την απεργιακή μάχη, αναδεικνύοντας την κατεύθυνση της μαζικής και παρατεταμένης πάλης του λαού, των εργαζόμενων, της νεολαίας ενάντια στη φτώχεια, τον πόλεμο και την καταστολή. Παράλληλα, αξιοποίησε τη μαζική συμμετοχή στην απεργία για να προπαγανδίσει πλατιά στο λαό την πρότασή της για αγωνιστικό συντονισμό. Μια πρόταση συνέχισης, ανάπτυξης και δυναμώματος του αγώνα που απαιτείται για να μην «προσαρμωστεί», να μην υποταχτεί ο λαός στη μαύρη προοπτική που του επιφυλάσσουν οι δυνάμεις του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και η πολιτική τους.

Μαζικές οι απεργιακές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σε ολόκληρη τη χώρα!

Χιλιάδες εργαζόμενοι, άνεργοι και νεολαίοι μαζικοποίησαν τις απεργιακές συγκεντρώσεις σε ολόκληρη τη χώρα στις 9 του Νοέμβρη! Σε μία από τις μαζικότερες απεργίες των τελευταίων ετών, ο λαός κι οι εργαζόμενες μάζες της χώρας μας εξέφρασαν μαζικά και οργανωμένα, στο δρόμο, την τερσάτια οργή που έχουν συσσωρεύσει απέναντι στη βαρβαρότητα με την οποία βρίσκονται αντιμέτωποι σε όλα τα επίπεδα. Έστειλαν ένα δυναμικό μήνυμα στην κυβέρνηση και στους παράγοντες του συστήματος πως δεν θα υποταχθούν στο μαύρο παρόν και μέλλον που τους τάζουν. Η μαζική συμμετοχή τόσο στην απεργία, όσο και στις απεργιακές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, είναι ένα πολύ ελπιδοφόρο και σημαντικό βήμα που πρέπει να αξιοποιηθούν και να του δώσουν τη συνέχεια που πρέπει να έχει ο αγώνας για την ανατροπή αυτής της πολιτικής.

Γιάννενα

εργασιακό μεσαίωνα. Οι διαδηλωτές έστειλαν δυναμικό μήνυμα απέναντι στη φτώχεια, τον πόλεμο και την κρατική καταστολή, η οποία εκφράστηκε και στην απεργία, όταν κάποιες ομάδες επιδόθηκαν σε κλεφτοπόλεμο με τις αστυνομικές δυνάμεις. Η Ταξική Πορεία, οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών και το ΚΚΕ(μ-λ) συμμετείχαν με μαζικά και δυναμικά μπλοκ στη συγκέντρωση στην Καμάρα.

Στις 6 το πρωί είχε ξεκινήσει η απεργιακή περιφρούρηση έξω απ' το εργοστάσιο της «Μαλαματίνα», όπου συγκεντρώθηκε το Σωματείο μαζί με αλληλέγγυους φορείς. Η κυβέρνηση και η εργοδοσία δεν εμφανίστηκαν και το εργοστάσιο έμεινε κλειστό. Πρόκειται για μία νίκη και οπσίμο στην πράξη του νόμου «Χατζηδόκη» και της τρομοκρατίας. Μια νίκη που έγινε ειρηνική στη βάση της μαζικής λαϊκής κινητοποίησης και της επιμονής των απεργών εργατών, οι οποίοι αποφάσισαν στη συνέλευσή τους να συνεχίσουν την μεγάλη απεργία τους. Στη συγκέντρωση βρέθηκε με πολύ υποθαμβωμένη παρουσία το ΠΑΜΕ-ΚΚΕ, άλλη μια εκδήλωση της αναχώρησής του από αυτόν το σκληρό απεργιακό αγώνα.

Μαζική η απεργία και στα Γιάννενα. Από νωρίς η προσυγκέντρωση γέμισε κόσμο και στο δρόμο οι διαδηλωτές ήταν περίπου 2.000 (διπλάσιο από την τελευταία απεργία). Τα μπλοκ των οργανώσεων της Αριστεράς είχαν παλμό. Αρκετά μαζικά ήταν το μπλοκ της Ταξικής Πορείας που μαζί με τις Αγωνιστικές Κινήσεις προσπάθησαν με συνθήματα και προκηρύξεις ν' αναδείξουν ότι ο μόνος φραγμός στην επίθεση είναι η οργάνωση και η πάλη λαού και νεολαίας. Βέβαια, τα πανό των συνδικάτων-εργασιακών χώρων που εμφανίστηκαν ήταν λιγοστά με «νηρηές απουσίες» και, όπου εμφανίστηκαν (κυρίως μπλοκ του ΠΑΜΕ), είχαν το αποτύπωμα της έλλει-

Καρδίτσα

ψης των διαδικασιών βάσης της προηγούμενης περιόδου.

ΠΑΤΡΑ
Η ακρίβεια, η φτώχεια και η εργασιακή βαρβαρότητα κατέβασαν στους δρόμους της Πάτρας πάνω από 4.000 διαδηλωτές που μαζικοποίησαν την απεργία. Στο «Παράρτημα» συγκεντρώθηκαν περίπου 2 εκατοντάδες διαδηλωτών. Η μαζική πορεία κατευθύνθηκε προς το Εργατικό Κέντρο όπου συναντήθηκε με τον κύριο όγκο της πορείας που ακολούθησε. Η συμμετοχή πλήθους κόσμου στα μπλοκ των πρωτοβάθμιων σωματείων έδειξε διαθέσεις για συνέχιση του αγώνα. Η Ταξική Πορεία με την παρέμβαση του μπλοκ της και τα συνθήματα που ακούστηκαν ανέδειξε την απεργία και την ανάγκη για κλιμάκωση των κινητοποιήσεων.

ΧΑΝΙΑ
Με μαζική συμμετοχή εργαζόμενων και νεολαίας, πάνω από 2.000 άτομα συνολικά, έγινε η απεργιακή συγκέντρωση και πορεία στην πόλη των Χανίων. Χρόνια είχε να γίνει τόσο μαζική συγκέντρωση για ζητήματα που αφορούν την επίθεση του συστήματος στις εργαζόμενες μάζες και αποτελεί μια θετική παρακαταθήκη. Η Ταξική Πορεία και η Πρωτοβουλία Αντίστασης έκαναν προσυγκέντρωση έξω από το Δημαρχείο και πορεύτηκαν με μαζικά και μαχητικά μπλοκ περίπου 100 ατόμων, αναδεικνύοντας την ανάγκη να δυναμώσουν οι αντιστάσεις ενάντια στην πολιτική που τσακίζει τους εργαζόμενους. Χαρακτηριστική η στάση του ΠΑΜΕ που εμπόδισε εκπροσώπους άλλων συλλογικοτήτων και φορέων (όπως και της Ταξικής Πορείας) να μιλήσουν κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης, όπως κι η πρόθεσή του να διασπάσει την πορεία, κάτι που τελικά δεν έγινε χάρη στη μαζικότητα της απεργίας.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Τρεις συγκεντρώσεις έγιναν στο Ηρά-

Ηράκλειο

κλειο: στο ΕΚΗ, στην πλατεία Ελευθερίας από το ΠΑΜΕ και στο άγαλμα Βενιζέλου από αριστερές οργανώσεις-συλλογικότητες, σωματεία, φοιτητικούς συλλόγους κλπ. Χαρακτηριστικό και των τριών, η μαζικότητα (περίπου 3.500), δείγμα της αγανάκτησης του κόσμου για την πολιτική της ακρίβειας, τη φτώχεια και τον εργασιακό μεσαίωνα. Το ΚΚΕ(μ-λ), η Ταξική Πορεία και οι Αγωνιστικές Κινήσεις εκπαιδευτικών και φοιτητών, συμμετείχαν με μαζικά μπλοκ στη συγκέντρωση στο άγαλμα Βενιζέλου και κατόπιν ακολούθησαν την πορεία του ΕΚΗ στους κεντρικούς δρόμους.

ΞΑΝΘΗ
Με μια αρκετά μαζική συγκέντρωση και πορεία, τη μεγαλύτερη εδώ και αρκετά χρόνια (πάνω από 400 άτομα), οι εργαζόμενοι στην Ξάνθη διαδήλωσαν τη διάθεσή τους να κατεβούν στο δρόμο για να διαμαρτυρηθούν για την ακρίβεια και να απαιτήσουν καλύτερους μισθούς και ασφαλείς συνθήκες εργασίας. Πρωτοφανές και θετικό το γεγονός ότι έγινε μία μόνο ενιαία πορεία και δεν διασπάστηκαν οι δυνάμεις των εργαζόμενων από τη συνήθη τακτική του ΠΑΜΕ. Η Ταξική Πορεία και οι Αγωνιστικές Κινήσεις έκαναν προσυγκέντρωση στην Πλατεία Ελευθερίας και συμμετείχαν στην κοινή πορεία με διακριτό μαζικό μπλοκ.

ΣΑΜΟΣ
Μία απ' τις μαζικότερες απεργιακές συγκεντρώσεις των τελευταίων ετών πραγματοποιήθηκε στο Βαθό της Σάμου. Περίπου 250 άτομα συμμετείχαν στη συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε στο εργατικό κέντρο του νησιού και στην πορεία που ακολούθησε στους κεντρικούς δρόμους της πόλης.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ
Μετά από χρόνια η κεντρική πλατεία της πόλης γέμισε ξανά. Δεκάδες ήταν τα σωματεία και εκατοντάδες οι εργαζόμενοι που

συμμετείχαν στην απεργιακή συγκέντρωση. ΤΡΙΚΑΛΑ
Από νωρίς το πρωί ξεκίνησε να μαζεύεται κόσμος στη συγκέντρωση στην πλατεία Ρήγα Φεραίου, όπου συμμετείχε και το ΚΚΕ(μ-λ).

ΒΟΛΟΣ
Περίπου 300 διαδηλωτές συμμετείχαν στις τρεις απεργιακές συγκεντρώσεις που πραγματοποιήθηκαν. Η Ταξική Πορεία και το ΚΚΕ(μ-λ) συμμετείχαν στη συγκέντρωση της Πλ. Ελευθερίας.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ
Στη μαζική συγκέντρωση συμμετείχε με πανό η Πρωτοβουλία Αντίστασης Κορίνθιας, ενώ μοιράστηκε η προκήρυξη του ΚΚΕ(μ-λ) και το εφημεριδάκι της Ταξικής Πορείας.

ΚΕΡΚΥΡΑ
Η πορεία ξεκίνησε από το Εργατικό Κέντρο Κέρκυρας και κατέληξε στα γραφεία της ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ). Η Ταξική Πορεία και οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών συγκρότησαν μπλοκ το οποίο σε όλη τη διάρκεια της διαδήλωσης φώναζε συνθήματα.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ
Πάνω από 400 διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους της πόλης. Οι Ταξική Πορεία/Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών συμμετείχαν με μαζικό μπλοκ.

ΣΕΡΡΕΣ
Στη συγκέντρωση που έγινε στο Εργατικό Κέντρο και στην πορεία συμμετείχε με δικό της μπλοκ η «ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ», η οποία συστάθηκε πριν λίγες μέρες με πρωτοβουλία του ΚΚΕ(μ-λ).

Αθήνα

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Και στη Θεσσαλονίκη η απεργία ήταν η μαζικότερη των τελευταίων ετών. Χιλιάδες εργαζόμενοι επέλεξαν να απεργήσουν, και πολλοί να κατέβουν στις απεργιακές συγκεντρώσεις και να γεμίσουν το κέντρο της πόλης. Εκφράστηκε έντονη αγωνιστική διάθεση και υπήρχε παλμός στη διαδήλωση, ενώ χαρακτηριστική και ελπιδοφόρα ήταν η μαζική παρουσία νέων εργαζόμενων από τον ιδιωτικό τομέα, από τη γενιά που βιώνει στο πεπαιγμένο της την πολιτική της ακρίβειας και τον

Πάτρα

ΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

ιδεολογίας και πολιτικής

Οδηγίες επιβίωσης της Δύσης μπροστά στον χειμώνα

Τον «πιο δύσκολο χειμώνα από το 1942» προαναγγέλλουν πολιτικοί εκπρόσωποι της ελληνικής αστικής τάξης. Είναι μία τοποθέτηση που έρχεται να παίξει διπλό ρόλο, από την μία να δείξει την κρισιμότητα της περιόδου όσον αφορά την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και από την άλλη να προετοιμάσει το έδαφος της πολιτικής της φτώχειας και της ακρίβειας που μαστίζει τον λαό.

Τους τελευταίους μήνες, μια απλή παρακολούθηση της αρθρογραφίας, από τον αστικό τύπο μέχρι lifestyle ιστοσελίδες, δείχνει μια υπερπληθώρα άρθρων τα οποία αναφέρονται σε «έξυπνους» τρόπους για να εξοικονομήσουμε ενέργεια στα σπίτια μας και στις δουλειές μας. Τέτοια άρθρα δεν αποτελούν «ανακάλυψη του τροχού» αλλά συχνά προωθούνται από συστημικά μέσα στα πλαίσια της «προστασίας του περιβάλλοντος». Αυτά τα άρθρα προφανώς αποτελούν σκέτη κοροϊδία, εφόσον την ίδια στιγμή που εμείς κατεβάζουμε τον θερμοστάτη κατά 1 βαθμό για να «σώσουμε το περιβάλλον», οι καπιταλιστές καταστρέφουν κάθε σπιθαμή γης, αέρα και νερού στον βωμό των κερδών τους.

Η συγκεκριμένη αρθρογραφία των τελευταίων μηνών, όμως, έχει άλλο σκοπό. Έρχεται να απαντήσει στα δεδομένα που έχει δημιουργήσει το μέτωπο της Ουκρανίας (επηρεασμός της εφοδιαστικής αλυσίδας, παραγωγή σιτηρών στην Ουκρανία, φράξιμο θαλάσσιων οδών) αλλά και οι κυρώσεις σε οικονομικό και ενεργειακό επίπεδο στις οποίες έχουν προχωρήσει οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές. Επί της ουσίας, γίνεται ακόμα μια φορά αντιληπτό ότι με βάση τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, οι λαοί καλούνται να μακελευτούν, να κρυσώσουν και να πεινάσουν.

Το μήνυμα των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών είναι ξεκάθαρο, οι λαοί της Ευρώπης θα πρέπει να στοιχηθούν πίσω από το αμερικανοΝΑΤΟϊκό άρμα και να πάρουν «θέση» στην αντιπαράθεση ΗΠΑ-Ρωσίας που βρίσκεται πίσω από τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Έτσι, μια σειρά από χώρες, ιμπεριαλιστικές και μη, προχωρούν σε μια σειρά από μέτρα για την εξοικονόμηση ενέργειας. Στη Δανία, η κυβέρνηση προτείνει στους εργαζομένους να φορούν κουβέρτες και ζακέτες στους χώρους εργασίας, έτσι ώστε να μην χρησιμοποιείται πλήρως η θέρμανση στους εργασιακούς χώρους, ενώ σε Σουηδία και Ισπανία οι θερμοστάτες θα «κλειδώνουν» στους 21 και 19 βαθμούς αντίστοιχα. Ιμπεριαλιστικές χώρες όπως η Μεγάλη Βρετανία στέλνουν προσωπικό εταιριών στη Νότια Αφρική, ενώ στη Γαλλία τα φώτα στο σήμα κατατεθέν του Παρισιού (Πύργος του Άιφελ) θα κλείνουν νωρίτερα. Τέλος, στη Γερμανία γίνονται συστάσεις στους πολίτες για «τοπικές λύσεις με βρεγμένα πανιά» αντί για ντους, με το ζεστό νερό στις επιχειρήσεις και στις τράπεζες να θεωρείται ως «είδος πολυτελείας».

Πέρα, βέβαια, από τα μέτρα που παίρνουν τα κράτη σε επίπεδο γενικών οδηγιών έρχονται και μια σειρά τοποθετήσεις οι οποίες θέλουν να «βοηθήσουν» τους λαούς στην καθημερινότητά τους ενόψει του δύσκολου χειμώνα. Από την τοποθέτηση του Μακρόν για το «τέλος της εποχής της αφθονίας» μέχρι την τοποθέτηση του Σόιμπλε ότι πρέπει «να πάψουμε να είμαστε κακομαθημένοι», φανερώνεται η προσπάθεια να ρίξουν στις πλάτες των λαών όχι μόνο τα αποτελέσματα του πολέμου της Ουκρανίας, αλλά και συνολικά τα «σπασμένα» της κρίσης μέσα στην κρίση που διαπερνά τον ιμπεριαλισμό, ο οποίος ποτέ δεν ξεπέρασε την κρίση του 2008, αλλά και με βάση την πανδημία δημιουργησε όρους περαιτέρω φτωχοποίησης και εξαθλίωσης των λαών.

Έτσι, το σύστημα έχει το θράσος να κουνάει το δάχτυλο και να προτείνει «έξυπνα χακς», όπως το λιγότερο βράσιμο για «αλ ντέντε μακαρόνια», το κλείσιμο του φούρνου μισή ώρα νωρίτερα, τα μπάνια χωρίς θερμοσίφωνο, τις διπλές ζακέτες αντί για τη θέρμανση, φτάνοντας μάλιστα σε σημείο να προτείνει τη χειμερινή κολύμβηση για να συνηθίσουμε στο κρύο!

Την ίδια στιγμή που το 1/3 των Ελλήνων βρίσκεται κάτω από το όριο της φτώχειας, οι μισθοί δεν φτάνουν ούτε στα μισά του μήνα και το δίχρονο 2020-2021 είχαμε πάνω από 100 νεκρούς από φωτιές που είχαν ανάψει σε σπίτια άνθρωποι για να μην πεθάνουν από το κρύο!

Είναι ξεκάθαρο ότι οι ιμπεριαλιστές και οι λακέδες τους δεν είναι διατεθειμένοι να πάρουν ούτε ένα μέτρο για να προστατεύσουν τους λαούς από την κρίση που έχουν δημιουργήσει οι πολιτικές τους. Μάλιστα, δείχνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τις αντιλαϊκές πολιτικές τους και την επίθεση ενάντια στους λαούς. Οι λαοί πλέον για να ζήσουν πρέπει να αγωνιστούν ενάντια στο εκμεταλλευτικό σύστημα που μας ρημάζει καθημερινά τις ζωές. Ήδη σε μια σειρά από χώρες εργαζόμενοι έχουν βγει στους δρόμους και αντιστέκονται στην πολιτική της φτώχειας και της ακρίβειας. Αυτός είναι ο δρόμος του λαού, ο δρόμος της αντίστασης, της διεκδίκησης και του αγώνα!

TM

Με Γενικές Συνελεύσεις να απαντήσουν οι φοιτητές στο τσάκισμα των δικαιωμάτων τους

Εν όψει της απεργίας της 9/11 και του τριήμερου εορτασμού του Πολυτεχνείου καλέστηκαν Γενικές Συνελεύσεις σε μια σειρά φοιτητικούς συλλόγους πανελλαδικά. Η συμμετοχή και η μαζικότητα στις διαδικασίες αυτές, όμως, δεν ήταν αρκετή τις περισσότερες φορές για να συμπληρωθούν οι απαραίτητες απαρτίες. Έτσι, ο αριθμός των γενικών συνελεύσεων που καλέστηκαν και βγήκαν ήταν αναντίστοιχος της επίθεσης που βιώνουν οι φοιτητές στα δικαιώματά τους.

Οι φοιτητές και ειδικά οι νεότεροι (με βάση την αποσυλλογικοποίηση που έχει προωθήσει το σύστημα ειδικά κατά τη διάρκεια της πανδημίας) δεν είναι εξοικωμένοι με τα συλλογικά τους όργανα και τις διαδικασίες τους. Οι κυρίαρχες ευθύνες βαρύνουν το σύστημα, που από νωρίς έχει φροντίσει να καλλιεργήσει τον ατομικό δρόμο, την απέχθεια προς την οργάνωση και τη συλλογικότητα. Βαρύνουν, όμως, και την κυρίαρχη ρεφορμιστική αριστερά. Η ΚΝΕ, μετά την πρωτιά της στις φοιτητικές εκλογές, μόνο προωθητικά δεν έχει λειτουργήσει για το φοιτητικό κίνημα και τις

διαδικασίες του. Όπου έχει τον συσχετισμό με το μέρος της, δεν καλεί καν σε γενικές συνελεύσεις και αρκείται σε μια απόφαση από Διοικητικό Συμβούλιο, χωρίς να εμπλέκει και να κινητοποιεί τον φοιτητόκοσμο. Αντίστοιχα ευθύνες φέρουν και τα ΕΑΑΚ, που τις δύο προηγούμενες βδομάδες επέλεξαν ακόμα και σε συλλόγους που έχουν τους συσχετισμούς με το μέρος τους να μην καλέσουν σε γενικές συνελεύσεις και φοιτητικές διαδηλώσεις.

Οι φοιτητές πρέπει συλλογικά και οργανωμένα να απαντήσουν στην επίθεση στα δικαιώματά τους. Να καταλάβουν ότι μόνο στηριζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις μπορούν να ανατρέψουν τις πολιτικές που τους πετάνε έξω από τα πανεπιστήμια. Μόνο έτσι μπορούν να ανατρέψουν τους νόμους Κεραμέως. Πρέπει να καλεστούν και μετά τον τριήμερο εορτασμό του Πολυτεχνείου νέες γενικές συνελεύσεις. Να πλαισιωθούν από περισσότερους φοιτητές. Για να γίνουν οι σχολές εστίες αντίστασης και αγώνα, κόντρα στην απογοήτευση και τον αρνητικό σε βάρος του φοιτητικού κινήματος συσχετισμό.

Για το πανελλαδικό Συντονιστικό των Αγωνιστικών Κινήσεων

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε το πανελλαδικό Συντονιστικό των Αγωνιστικών Κινήσεων στο Πάντειο, το διήμερο 5 και 6 Νοέμβρη. Συναντιστές και φίλοι των Αγωνιστικών Κινήσεων τοποθετήθηκαν πάνω στα ζητήματα που έχουν αναδειχθεί στη σπουδάζουσα νεολαία όλο το προηγούμενο διάστημα.

Οι εισηγήσεις και οι τοποθετήσεις τόνισαν την αναγκαιότητα να ενταθεί η αντιπολεμική αντιιμπεριαλιστική τοποθέτηση στους φοιτητικούς συλλόγους. Οι ολοένα και μεγαλύτεροι κίνδυνοι για τους λαούς του πλανήτη με βάση τον πόλεμο στην Ουκρανία, το ματοκύλισμα του ουκρανικού λαού, η ενεργειακή και η επισιτιστική κρίση, όλα αυτά προκύπτουν από την όξυνση του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού ΗΠΑ-Ρωσίας. Η εξάρτηση της Ελλάδας από Αμερικανούς και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και η μετατροπή της χώρας σε αμερικανοΝΑΤΟϊκό ορμητήριο έχουν στοχοποιήσει τον λαό μας και καθιστούν αναγκαία την πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την εξάρτηση.

Δόθηκε βάση στην ακρίβεια και τις πολιτικές που εδώ και χρόνια έχουν τσακίσει το λαϊκό εισόδημα, που ωθούν όλο και περισσότερους φοιτητές στην εργασία παράλληλα με τις σπουδές τους. Έγινε η σύνδεση της ακρίβειας με τα φοιτητικά και το τσάκισμα του δωρεάν πλέγματος σίτισης-στέγασης-μεταφορές-σύγγραμμα, που λειτουργεί ως ένας ακόμη ταξικός φραγμός

για να πετάξει ολοένα και περισσότερους φοιτητές από τα φτωχά και τα λαϊκά στρώματα έξω από τις σχολές.

Αναλυτικά πιάστηκε η επίθεση στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές, με ιδιαίτερη έμφαση στους νόμους Κεραμέως, από την ΕΒΕ και τις διαγραφές φοιτητών μέχρι το χτύπημα στα πτυχία και τα επαγγελματικά τους δικαιώματα. Αυτή η ταξική παιδεία που θέλουν να διαμορφώσουν σίγουρα δεν μπορεί να χωράει φοιτητές που αγωνίζονται. Για αυτό προσπαθεί το σύστημα να βάλει χέρι και να καταργήσει τους φοιτητικούς συλλόγους, για αυτό φέρνει την αστυνομία στα πανεπιστήμια. Θέλει φοιτητές υποταγμένους, που θα γίνουν στο μέλλον πειθαρχημένοι εργαζόμενοι.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις βγαίνουν δυναμωμένες από τη διαδικασία του συντονιστικού τους. Το πανελλαδικό δυναμικό μέσω των σχημάτων θα παλέψει για να μπει με καλύτερους όρους η άποψη των Αγωνιστικών Κινήσεων στους φοιτητικούς συλλόγους, στους αγώνες που θα ξεσπάσουν, για να γίνουν οι σχολές εστίες αντίστασης και διεκδίκησης. Για να μπει μέσα στους συλλόγους η κατεύθυνση της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής, αντισυνδιαχειριστικής πάλης. Για να κατανοήσουν οι φοιτητές ότι πρέπει να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, να παλέψουν κόντρα στους συσχετισμούς για τα δικαιώματά τους σε σπουδές-δουλειά-ελευθερίες.

13ο Συνέδριο ΚΝΕ

Άλλο ένα συνέδριο κομματικής αναπαραγωγής

Μέρος δεύτερο

Για τη διέξοδο που προτείνεται από την ΚΝΕ στη νεολαία

Αφού ξεπετάει στα γρήγορα την ανάλυση των πολιτικών εξελίξεων, το κείμενο των Θέσεων καταλήγει στην πρόταση της ΚΝΕ προς τη νεολαία μπροστά στα μεγάλα προβλήματα και αδιέξοδα που συσσωρεύονται. Σε αυτό το σημείο θα περίμενε κανείς από μια κομμουνιστική οργάνωση να χαράξει καθήκοντα και στόχους πάλης για το κίνημα της νεολαίας, αναφορικά με το πώς αυτό θα σταθεί απέναντι στις απαιτήσεις της πραγματικότητας που μόλις περιγράφηκε (αν υποθέσουμε ότι αυτός ο όρος εκπληρώθηκε).

Αντ' αυτού, κατά την πάγια συνήθεια του εν λόγω χώρου, το συγκεκριμένο θέμα εξαντλείται με την αναφορά στον ιστορικά ξεπερασμένο χαρακτήρα του καπιταλισμού και τις γενικόλογες επικλήσεις στην αναγκαιότητα του σοσιαλισμού, οι οποίες, μάλιστα, επανεμφανίζονται στη συνέχεια σε διάφορα σημεία μέσα στο σώμα του κειμένου. Ως προς αυτό, θα θέλαμε να επισημάσουμε συνοπτικά τα εξής:

Η επανάσταση και ο σοσιαλισμός αποτελούν τη μόνη συνολική διέξοδο στα προβλήματα της ανθρωπότητας. Είμαστε οι τελευταίοι που θα ήγειραν ενστάσεις σχετικά με την ανάγκη προβολής αυτής της αλήθειας. Πόσο μάλλον, όταν έχουμε πλήρη επίγνωση της ζωτικής ανάγκης για όραμα και προοπτική που χαρακτηρίζει τη νέα γενιά, καθώς και της δύναμης, αντοχής και μαχητικότητας που μπορεί να προσδώσει στους αγώνες της η ύπαρξή τους.

Σε ποιο πεδίο, όμως, χτίζονται οι όροι για την επαναστατική προοπτική; Το βέβαιο είναι πως το σοσιαλιστικό όραμα δεν μπορεί να σταθεί στον «αέρα». Μόνο στη βάση των καθημερινών αγώνων μπορούν να γίνουν βήματα για τη συγκρότηση των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων, ώστε να μπορέσουν τελικά αυτές να αναμετρηθούν συνολικά με το σύστημα. Και κάτι τέτοιο απαιτεί γραμμή πάλης. Σε διαφορετική περίπτωση, οι σοσιαλιστικές επικλήσεις απλώς λειτουργούν ως οδός αναχώρησης από την ταξική πάλη.

Η καρικατούρα «σοσιαλισμού» που έχουν σχηματοποιήσει το ΚΚΕ και η ΚΝΕ δεν έχει καμία σχέση με την πραγματική σοσιαλιστική προοπτική των μαζών. Μπορεί κάτω από την αφόρητη γενικόλογια στις Θέσεις κάτι τέτοιο να προκύπτει μόνο εμμέσως, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τη σημασία που δίνεται στον «κεντρικό επιστημονικό σχεδιασμό», αλλά είναι σαφές ότι βασική τους αναφορά συνεχίζει να αποτελεί το λεγόμενο μπρεζνιεφικό μοντέλο, με την εργατική τάξη στο περιθώριο. Σε αυτό το πλαίσιο είναι εγκλωβισμένα και τα συμπεράσματα που έχει βγάλει αυτός ο χώρος για την καπιταλιστική παλινόρθωση, η αφομοίωση των οποίων μπαίνει για άλλη μια φορά ως καθήκον από τις Θέσεις για τα μέλη της ΚΝΕ.

Η ανακάλυψη του ρόλου της ΚΝΕ

Όσον αφορά τον απολογισμό της δράσης της ΚΝΕ στον οποίο προχωράνε οι Θέσεις, θα μπορούσαμε να αφιερώσουμε σελίδες ολόκληρες μόνο για να σχολιάσουμε μερικά από τα σημεία στα οποία το ΚΣ επιδίδεται σε ένα ρεσιτάλ αντιστροφής της πραγματικότητας, ανακαλύπτοντας πανηγυρικά τον υποτιθέμενο πρωτοπόρο ρόλο της ΚΝΕ εκεί που ούτε καν υπήρξε... ρόλος. Από τα μέτωπα στα σωματεία και το εργατικό κίνημα, την αντιπολεμική πάλη, τη στάση της την περίοδο της πανδημίας, μέχρι και τους αγώνες του φοιτητικού κινήματος ενάντια στους νόμους Κεραμέως και την πανεπιστημιακή αστυνομία. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, ό,τι και να ισχυρίζονται οι Θέσεις, στην καλύτερη περίπτωση η ΚΝΕ κήρυττε την αναχώρηση, αν δεν δρούσε ανοιχτά παραλυτικά και αποπροσανατολιστικά στις όποιες διεργασίες.

Αξίζει να σημειωθεί, ωστόσο, ότι ενώ κανείς θα περίμενε τις γνωστές μεγαλοστομίες για την πρόσφατη εκλογική πρωτιά της ΠΚΣ στους φοιτητικούς συλλόγους, στο σημείο αυτό η ΚΝΕ παρουσιάζεται εξαιρετικά «μετρημένη»: «*Η ανάδειξη της Πανσπουδαστικής σε*

πρώτη δύναμη σε 118 φοιτητικούς συλλόγους και 12 συλλόγους οικοτρόφων πανελλαδικά διαμορφώνει νέες δυνατότητες και ευθύνες στην παρέμβαση των μελών και φίλων της ΚΝΕ για την αγωνιστική ανασύνταξη του φοιτητικού κινήματος, για να μπει φρένο στη συνεχή πορεία υποχώρησής του. Δεν υποτιμάμε τον πραγματικό συσχετισμό, που παραμένει αρνητικός και αντανakλάται στη συνείδηση και τη στάση της πλειοψηφίας των φοιτητών, την κατάσταση διάλυσης ή εκφυλισμού που κυριαρχεί σε πολλούς συλλόγους, τις άμαζες διαδικασίες, το πλήγμα που έχουν δεχθεί οι ίδιες οι αξίες της συλλογικότητας, της διεκδίκησης.»

Φυσικά, δεν περιμέναμε ότι η ΚΝΕ θα κατέθετε κάποιο δείγμα αυτοκριτικής για το δικό της μερίδιο συμβολής σε αυτή την άσχημη κατάσταση του φοιτητικού κινήματος. Διότι γνωρίζουμε καλά ότι το πρωταρχικό της μέλημα είναι ακριβώς η συγκάλυψη των τεράστιων ευθυνών που φέρει για την πορεία αποσυγκρότησης των συλλόγων όλα τα τελευταία χρόνια.

Η κρίση μετριοφροσύνης που την έπιασε εν προκειμένω, θεωρούμε ότι έχει να κάνει ακριβώς με το ότι ως πρώτη δύναμη στα πανεπιστήμια όλο και περισσότερο θα καθίσταται υπόλογη και θα καλείται να δίνει εξηγήσεις για αυτή την πορεία υποχώρησης του φοιτητικού κινήματος, χωρίς να μπορεί να κρύβεται δείχνοντας ως υπεύθυνους όλους τους άλλους. Και όχι μόνο αυτό. Έχουμε την υποψία ότι και η ίδια η ΚΝΕ καταλαβαίνει πως ένα μέρος των υψηλών ποσοστών της εκπορεύεται από πολύ δεξιά κενά που αποφάσισε το τελευταίο διάστημα να καλύψει στις σχολές. Γιατί ποια δύναμη θυμίζον, άραγε, οι συμβουλές εγγραφής στη σχολή και εύρεσης σπιτιού, για παράδειγμα, που έγινε κύρια δράση της ΚΝΕ τους προηγούμενους μήνες;

Οργάνωση για τις μάζες ή... για τον εαυτό της;

Το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος των Θέσεων περιστρέφεται γύρω από αναφορές για την ανάγκη ισχυροποίησης της ΚΝΕ, το άπλωμα της επιρροής της σε χώρους νεολαίας, το επίπεδο ιδεολογικής συγκρότησης των μελών και στελεχών της, την εσωτερική πολιτική της λειτουργία, την ιδεολογική-μορφωτική δουλειά της στη νεολαία, τη διακίνηση των εντύπων της, την πα-

ρέμβαση της στον τομέα του πολιτισμού και αθλητισμού, το φεστιβάλ της.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι όλα αυτά είναι αναγκαία και θεμιτά για μια οργάνωση, αν και δύσκολα αντιστεκόμαστε στον πειρασμό να σχολιάσουμε ότι το τμήμα του κειμένου που είναι αφιερωμένο στα πολιτιστικά ζητήματα οριακά ξεπερνάει σε έκταση τις πολιτικές εκτιμήσεις. Ή ότι το ζήτημα της λεγόμενης ιδεολογικής-μορφωτικής δουλειάς αυτονομείται σε τέτοιο βαθμό από τη σχέση του με την πάλη και προσλαμβάνει τέτοιες διαστάσεις για την ΚΝΕ, που περισσότερο φέρνει στον νου φιλολογικό όμιλο παρά πολιτικό οργανισμό.

Το πρωταρχικό ερώτημα που τίθεται, όμως, είναι το σε ποια βάση προωθούνται όλα αυτά και για ποιον σκοπό. Η αναβάθμιση της ιδεολογικής-πολιτικής-οργανωτικής συγκρότησης μιας δύναμης δεν συντελείται στο κενό και δεν γίνεται για να υπηρετεί το κενό. Και αν μιλάμε για μια οργάνωση που θέλει να συγκροτείται σε κομμουνιστική κατεύθυνση, είναι ξεκάθαρο το ότι κανένας λόγος περί αυτού δεν μπορεί να γίνει έξω από τη σχέση της με την πάλη, τον προσδιορισμό πολιτικής γραμμής με βάση τις απαιτήσεις της, την προβολή στόχων και αιτημάτων για την παρέμβασή της στις αντιστάσεις και τις διεκδικήσεις των μαζών. Με βάση το πόσο ανταποκρίνεται σε αυτά τα καθήκοντα, κρίνεται και το ποιόν του ιδεολογικού-πολιτικού φορτίου του καθένα.

Αναδεικνύονται τέτοιες δυνατότητες από το κείμενο των Θέσεων της ΚΝΕ; Η απάντηση είναι κατηγορηματικά αρνητική, αφού περισσότερο πρόκειται για ένα Συνέδριο ομφαλοσκόπησης, μακριά από τις πραγματικές ανάγκες της περιόδου. Απέναντι στις πρωτόγνωρες δυσκολίες και προκλήσεις που αντιμετωπίζει σήμερα η νεολαία, η ΚΝΕ επιλέγει να προκρίνει την κομματική αναπαραγωγή και περιχαράκωση, μιας και τα ρεφορμιστικά χαρακτηριστικά της δεν της επιτρέπουν αναζητήσεις που θα την έβαζαν σε άλλου είδους «περιπέτειες» σε αντιπαράθεση με τις δυνάμεις του συστήματος.

Όσο και αν η ΚΝΕ καμώνεται, ωστόσο, την αλύγιστη και ανθεκτική στις πιέσεις της εποχής, το σίγουρο είναι ότι αργά ή γρήγορα θα τις βρει μπροστά της. Και έχουμε βάσιμους λόγους να πιστεύουμε ότι παρά τα μπόλικα ιδεολογικά φροντιστήρια μαρξισμού έξω από την πραγματική ζωή, για άλλη μια φορά θα μείνει «μετεξεταστέα»!

Από το 12ο συνέδριο της ΚΝΕ

Οι συμφωνίες για τις ΑΟΖ στην Ανατολική Μεσόγειο και ο ρόλος των ΗΠΑ

Στα τέλη Οκτώβρη υπογράφηκε συμφωνία μεταξύ του Ισραήλ και του Λιβάνου, που καθορίζει τα θαλάσσια σύνορα των δύο χωρών και την ΑΟΖ (Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη) της κάθε πλευράς. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι δύο χώρες δεν έχουν διπλωματικές σχέσεις μεταξύ τους και «τεχνικά» βρίσκονται ακόμα σε εμπόλεμη κατάσταση, από το 2006, που το Ισραήλ είχε εισβάλει στον Λίβανο και συγκρούστηκε με την Χεζμπολάχ προκαλώντας μεγάλες καταστροφές και πολλά θύματα στη χώρα. Η Χεζμπολάχ, που έχει σημαντικό ρόλο στον Λίβανο και δεν αναγνωρίζει το κράτος του Ισραήλ, δήλωσε ότι θα αποδεχόταν τη συμφωνία. Αυτή η συμφωνία ανοίγει τον δρόμο σε εταιρείες όπως η γαλλική Total και η ιταλική Eni να ξεκινήσουν γεωτρήσεις στο κοίτασμα Καπα, που κατά το μεγαλύτερο μέρος του βρίσκεται στον Λίβανο για την ανακάλυψη φυσικού αερίου. Ο Μπίντεν δήλωσε ότι «η συμφωνία θα δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μια πιο σταθερή και ευημερούσα περιοχή και θα αξιοποιήσει νέους ζωτικούς ενεργειακούς πόρους». Είναι φανερό ότι οι παραιτήσεις των ΗΠΑ προς το Ισραήλ και οι πιέσεις προς τον αδύναμο Λίβανο είχαν σαν αποτέλεσμα μία «ιστορική συμφωνία», όπως χαρακτηρίζεται, με πολιτικό κατά βάση περιεχόμενο, χωρίς βέβαια να παραγνωρίζεται το οικονομικό-ενεργειακό. Για τις ΗΠΑ, η ήττα στην Συρία και η εγκατάσταση εκεί των Ρώσων ανταγωνιστών τους αποτελεί μια σοβαρή «πληγή» για την κυριαρχία τους στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο, την οποία επιχειρούν να γιατρέψουν με τέτοιου είδους συμφωνίες. Ιδιαίτερα με χώρες όπως ο Λίβανος, που βρίσκεται σε μία κρίσιμη οικονομική και πολιτική κατάσταση και μπορεί να υποκύψει σε εκβιασμούς και πιέσεις. Ταυτόχρονα, οι προσπάθειες των ΗΠΑ με τη σύμπραξη και άλλων ιμπεριαλιστών, όπως η Γαλλία, να δημιουργήσουν ένα ενεργειακό κέντρο στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο αποτελούν έναν στόχο για την περιβόητη «απεξάρτηση» της Ευρώπης από το ρωσικό φυσικό αέριο.

Και ενώ οι ΗΠΑ και ο Μπίντεν πανηγυρίζουν για την επίτευξη της συμφωνίας μεταξύ Ισραήλ και Λιβάνου, δεν είναι ίδια η στάση τους στην περίπτωση των συμφωνιών ανάμεσα σε Τουρκία-Λιβύη για τον καθορισμό της μεταξύ τους ΑΟΖ. Για το τουρκολυβικό σύμφωνο που καθορίζει την ΑΟΖ ανάμεσα στις δύο χώρες, το υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ δήλωσε ότι «οι ΗΠΑ καλούν όλα τα μέρη να απέχουν από ενέργειες που κινδυνεύουν να αυξήσουν τις εντάσεις στην Ανατολική Μεσόγειο» και καλεί «την προσωρινή κυβέρνηση της Λιβύης να μην εξετάζει νέες συμφωνίες που βλάπτουν τη σταθερότητα των εξωτερικών σχέσεων του λιβυκού κράτους». Είναι φανερό ότι εδώ οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές δεν βλέπουν με καθόλου καλό μάτι μία συμφωνία που έγινε χωρίς τη δική τους έγκριση και εποπτεία, μια συμφωνία για την οποία αντιδρούν Ελλάδα, Κύπρος

και Αίγυπτος και αποτελεί ένα σημαντικό ζήτημα αντιπαράθεσης ανάμεσα στις ντόπιες αστικές τάξεις της περιοχής. Οι ΗΠΑ ρίχνουν τις βασικές ευθύνες για αυτή την εξέλιξη στην πιο... αδύναμη πλευρά, αυτή της Λιβύης, την οποία καλεί «να μη βλάπτει τη σταθερότητα των σχέσεων της», την οποία «σταθερότητα» θα καθορίσουν τα συμφέροντα των ΗΠΑ στην περιοχή, αλλά και στην ίδια τη χώρα. Ταυτόχρονα, έμμεσα απευθύνονται στην Τουρκία και την καλούν να «απέχει από ενέργειες που κινδυνεύουν να αυξήσουν τις εντάσεις στην Ανατολική Μεσόγειο».

Είναι κρίσιμο ζήτημα για την πολιτική των ΗΠΑ στην περιοχή να ελέγξει την κατάσταση και να βάλει στα δικά της «καλούπια» τις αντιθέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στις αστικές τάξεις των χωρών, που όμως οι ίδιες οι ΗΠΑ υποθάλπουν, για να πιέζουν, να εκβιάζουν και να ευθυγραμμίζουν. Πρέπει ταυτόχρονα να αντιμετωπίσουν και την «είσοδο» στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου τόσο των Γάλλων, που έβγαλαν πρόσφατα «σεργιάνι» το αεροπλανοφόρο «Σαρλ Ντε Γκώλ» για να δείξουν το αμείωτο «ενδιαφέρον» τους για την περιοχή, αλλά και των Γερμανών, οι οποίοι δεν αποδέχονται να είναι παρατηρητές των εξελίξεων στην περιοχή και παρεμβαίνουν τόσο με «ζυμώσεις» για συνεκμετάλλευση σε Αιγαίο και ΝΑ Μεσόγειο ανάμεσα σε Ελλάδα, Κύπρο και Τουρκία, επί Μέρκελ, όσο και για το πώς θα εξελιχθεί ο «οδικός χάρτης» για τη Λιβύη.

Από την άποψη αυτή, όλο και περισσότερο αναδεικνύεται ότι το θέμα των ΑΟΖ και της όποιας «διευθέτησής» τους σήμερα δεν αφορά τα συμφέροντα των λαών και των χωρών της Ανατολικής Μεσογείου, αλλά αποτελεί εργαλείο στα χέρια των ιμπεριαλιστών για να παρεμβαίνουν και να καθορίζουν τις εξελίξεις. Ταυτόχρονα, οι ΑΟΖ αποτελούν και σημαντικό στοιχείο της αντιπαράθεσης ανάμεσα στις ντόπιες αστικές τάξεις, οι οποίες με τον έναν ή τον άλλο τρόπο βλέπουν να αποκομίζουν οφέλη οικονομικά αλλά και αναβάθμιση του ρόλου και της θέσης τους. Και αντιλαμβάνονται ότι όσο περισσότερο δεθούν στο άρμα των ιμπεριαλιστών, τόσο θα αποκτήσουν πλεονέκτημα έναντι των αντιπάλων τους. Η πολιτική των ιμπεριαλιστικών εξαρτήσεων, μονομερών ή πολυμερών, όχι μόνο δεν συμβάλλει στη «σταθερότητα» και την «ασφάλεια» που τόσο διατυμπανίζεται από όλες τις πλευρές, αλλά φέρνει τα ακριβώς αντίθετα αποτελέσματα: επεμβάσεις, πολεμικές συρράξεις και συγκρούσεις, φτώχεια και εξαθλίωση για τους λαούς μέσα σε ένα αντιδραστικό κλίμα εθνικισμού και μισαλλοδοξίας. Για αυτό, όσο ενεργοποιούνται οι ιμπεριαλιστές στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, τόσο θα χειροτερεύουν τα πράγματα για τους λαούς και άλλο τόσο θα γίνεται αναγκαίο το κοινό τους μέτωπο πάλης ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο για τη φιλία και την αλληλεγγύη των λαών.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Την ίδια στιγμή που φαίνεται πως αναζητούνται τρόποι για να ανοίξει το «παράθυρο» των διαπραγματεύσεων και να ανιχνευθούν δρόμοι επίτευξης ενός συμβιβασμού, ο άδικος πόλεμος στην Ουκρανία ως έκφραση της αμερικανορωσικής ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης ανεβάζει ασταμάτητα την κλίμακα της επικινδυνότητας του, ωθεί τις εξελίξεις στα όρια του αδιανόητου. Αυτή η εξοφθαλμη αντίφαση, που από καιρό σε καιρό και αφού διανύσει υπόγειες διαδρομές βγαίνει ορμητικά στην επιφάνεια, δεν είναι παρά αποτέλεσμα των μεγάλων διακυβευμάτων και των μεγάλων αδιεξόδων που χαρακτηρίζουν τη σύγκρουση αυτή και τους πρωταγωνιστές της (Ρωσία-ΗΠΑ) και την επιμονή αυτών των πρωταγωνιστών να μην είναι οι χαμένοι της υπόθεσης.

Πολύ πρόσφατες εκφράσεις της είναι, για παράδειγμα, οι αναφορές Πούτιν στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι στην τηλεφωνική του επικοινωνία με τον Μακρόν, ενώ είχαν προηγηθεί από τον ίδιο λίγες μέρες πριν (στη συνέντευξή του στο ίδρυμα «Βαλντάι») δηλώσεις πως για τη Ρωσία δεν έχει κανένα όφελος, πολιτικό και στρατιωτικό, η χρήση πυρηνικών από μέρους της. Ή η επιστολή στα τέλη Οκτωβρίου 30 Δημοκρατικών στη Βουλή των Αντιπροσώπων των ΗΠΑ, με την οποία προέτρεπαν την κυβέρνηση Μπίντεν να επιδιώξει απευθείας διαπραγματεύσεις με τη Μόσχα, η οποία αποσύρθηκε την επόμενη μέρα εν μέσω κατακραυγής.

Ρωσία: στοχεύσεις, προβλήματα και ενδεχόμενα

«Σήμερα, ο μονοπολικός κόσμος ανήκει στο παρελθόν. Βρισκόμαστε σε ένα ιστορικό ορόσημο. Η πιο σημαντική και επικίνδυνη δεκαετία από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο είναι μπροστά».

Το παραπάνω απόσπασμα από την πολύωρη τοποθέτηση του Πούτιν στη «δεξαμενή σκέψης» Βαλντάι, όπως και οι εκτεταμένες αναφορές του σε χώρες που δεν ανέχονται πια τους επιλεκτικούς κανόνες της Δύσης, η ανάγκη να αλλάξει η σύνθεση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για να αντιπροσωπεύονται ισότιμα όλες οι περιοχές του πλανήτη είναι χαρακτηριστικά του πώς αντιμετωπίζει η ρωσική ηγεσία την παγκόσμια κατάσταση και πώς τοποθετεί μέσα σ' αυτήν τον εαυτό της και τις στοχεύσεις της. Στην ίδια τοποθέτηση επανέλαβε όλη τη συλλογιστική του -με μπόλικο όπως πάντα αντικομμουνισμό- για την Ουκρανία (τεχνητό έθνος κ.ά.), επιτέθηκε ξανά στη «συλλογική Δύση» που έκανε το πραξικόπημα στο Μαϊντάν, δεν εφάρμοσε τις συμφωνίες του Μινσκ και οδήγησε τα πράγματα εκεί που είναι σήμερα. Για να καταλήξει πως η ανθρωπότητα βρίσκεται μπροστά σε δύο επιλογές: είτε να συνεχίσει αυτή την πορεία που «σίγουρα θα μας συντρίψει όλους» είτε «τα έθνη να συνεργαστούν για να βρουν λύσεις»!

Η Ρωσία φανερά συνδέει την πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία με την ίδια της την ύπαρξη αλλά και με τη φιλοδοξία της

Ματωμένη πορεία σε τεντωμένο σχοινί

να αποτελεί ένα από τα κέντρα του πολυκεντρικού κόσμου που θα «συνδιαμορφώνουν» τις τύχες του πλανήτη, εμφανιζόμενη ως «προστάτιδα» των ριγμένων και περιθωριοποιημένων από τη Δύση περιοχών της Γης. Ωστόσο και όσον αφορά τον πόλεμο στην Ουκρανία, δεν μπορεί να προσπεράσει το γεγονός πως έχουν υπάρξει μια σειρά λανθασμένοι στρατιωτικοί και πολιτικοί υπολογισμοί, που έχουν δημιουργήσει μια σειρά προβλήματα στο πεδίο των μαχών τα οποία την αναγκάζουν σε επαναπροσδιορισμό των κινήσεων και των επιλογών της, ενώ τη βάζουν μπροστά σε κρίσιμα για την ίδια αλλά και για όλη την ανθρωπότητα διλήμματα.

Έτσι την άνοιξη, η υποτίμηση της στήριξης του καθεστώτος του Κιέβου από τις ΗΠΑ-NATO οδήγησε σε αποτυχία το σχέδιο αλλαγής ή πιθανοαγκασμού της ουκρανικής ηγεσίας ώστε να προσέλθει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Το φθινόπωρο η «ουκρανική» αντεπίθεση ανέδειξε το κρίσιμο πρόβλημα του συσχετισμού δυνάμεων στο μέτωπο αλλά και των εφεδρειών και την οδήγησε σε πρώτη φάση στη μερική επιστράτευση, τις προσαρτήσεις των τεσσάρων περιοχών και την εκτόξευση σε τακτά χρονικά διαστήματα πυρηνικών απειλών. Για να φτάσει, μετά και τα χτυπήματα σε Nord Stream 1 και 2 και κυρίως μετά την επίθεση με drones κατά του ρωσικού στόλου στη Σεβαστούπολη της Μαύρης Θάλασσας, στην επιλογή των μαζικών επιθέσεων καταστροφής του ενεργειακού (κυρίως) δικτύου της Ουκρανίας. Όσον αφορά το τελευταίο συμβάν με την επίθεση στο ρώσικο στόλο, είναι μάλλον επιλογή της Ρωσίας να βάλει στο πολιτικό στόχαστρο τη Βρετανία, σαν τον «αδύναμο κρίκο» του αγγλοσαξονικού άξονα.

Πάντως τα προβλήματα σε όλη τη γραμμή του πολεμικού μετώπου εξακολουθούν να υφίστανται. Το γεγονός πως η μεγάλη πλειοψηφία των έπιστρατων δεν έχει ακόμα ριχτεί στον πόλεμο και η αμερικανονατοϊκή πολύπλευρη στήριξη του Κιέβου κλιμακώνεται με συνέπεια το καθεστώς του Κιέβου να οργανώνει, π.χ., μεγάλη επίθεση προς τη Χερσώνα αποτελούν σημαντικές πλευρές και πηγές αυτών των προβλημάτων. Ωστόσο υπάρχει και κάτι βαθύτερο: στοιχεία από ρωσικές πηγές καταδεικνύουν πως παρά την πορεία ανασυγκρότησής του από το 2000 και έπειτα, ο ρωσικός -συμβατικός-

στρατός υπολείπεται του σοβιετικού στρατού σε πολλά και κρίσιμα επίπεδα. Επιπλέον, με εξαίρεση την πικρή εμπειρία του Αφγανιστάν και την επιτυχή αλλά άλλης φύσης και κλίμακας εμπλοκή του στη Συρία, ο ρωσικός στρατός είναι «άκαπνος» και μάλλον αναγκαστικά τώρα «μαθαίνει να πολεμά».

Ταυτόχρονα δεν πρέπει να ξεχνάμε πως οι στρατιωτικές επιλογές της είχαν και έχουν πολιτικούς προσδιορισμούς και περιορισμούς. Έτσι η ρωσική ηγεσία, αν και έχει ανοίξει τη συζήτηση στο εσωτερικό της, είναι έως τώρα αρνητική στη μετατροπή της «ειδικής στρατιωτικής επιχείρησης» σε «πόλεμο», τόσο γιατί αυτό θα διογκώσει τα ζητήματα διαχείρισής του στη ρωσική κοινωνία, που ήδη υφίστανται, όσο και κυρίως διότι μια τέτοια κίνηση θα δρομολογούσε συνθήκες πλήρους ρήξης με τη Δύση και κυρίως με τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές, κάτι που η ίδια δεν θέλει. Ενώ συνυπολογίζει τις διαφοροποιήσεις και τις αποστάσεις που κρατά τόσο η Κίνα όσο και χώρες όπως το Καζαχιστάν μετά την ανακοίνωση των προσαρτήσεων αλλά και αντιδρώντας στις αναφορές της Ρωσίας στα πυρηνικά.

Φυσικά η ρωσική ηγεσία προετοιμάζεται ολοφάνερα για έναν μακρύ κύκλο αντιπαράθεσης με τις ΗΠΑ-NATO και το ενεργούμενο τους καθεστώσ του Κιέβου. Κρίσιμα στοιχεία αυτής της προετοιμασίας είναι η επιτάχυνση των διαδικασιών ενοποίησης του «ενωσιακού κράτους» Ρωσίας-Λευκορωσίας σε πολιτικό και στρατιωτικό πεδίο αλλά και η προετοιμασία της Λευκορωσίας για είσοδο -αν χρειαστεί ή αν προκληθεί- στην πολεμική σύγκρουση, η αναβάθμιση ιδιαίτερα του πολεμικού της ναυτικού, η ανάπτυξη κάθε είδους βαλλιστικών πυραύλων με τεχνολογίες που να διατηρούν το συγκριτικό πλεονέκτημα έναντι των ΗΠΑ, η προσπάθειά της να συγκροτήσει τις συμμαχίες της.

ΗΠΑ: κλιμάκωση εν μέσω προβληματισμών

Οι ΗΠΑ και το NATO έχουν πραγματικά μπει σε μια διαδικασία διαρκούς και κλιμακούμενου εξοπλισμού του ουκρανικού στρατού με τα πιο σύγχρονα πυραυλικά συστήματα, σπάζοντας στην πράξη κάποιες από τις «κόκκινες γραμμές» που είχε θέσει η Ρωσία όσον αφορά την εμπλοκή της Δύσης στον πόλεμο, ενώ

στο τραπέζι έχει πέσει η αποστολή πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς αλλά και μαχητικών αεροσκαφών στο καθεστώς Ζελένσκι. Στην ίδια κατεύθυνση της αμφισβήτησης των «κόκκινων γραμμών» της Ρωσίας, δυτικοί αξιωματικοί συμμετέχουν στο σχεδιασμό της «ουκρανικής αντεπίθεσης», χιλιάδες μισθοφόροι στρατολογημένοι στη Δύση συρρέουν στα πεδία των μαχών, δεκάδες χιλιάδες ουκρανοί στρατιώτες εκπαιδεύονται στη Βρετανία και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, ενώ ομολογείται πια ανοικτά πως ο ουκρανικός στρατός καθοδηγείται σε πραγματικό χρόνο με τα στοιχεία που παρέχουν οι δυτικοί δορυφόροι και με κρίσιμο ρόλο να παίζει το σύστημα STARLINK του γνωστού Έλον Μάσκ.

Γι' αυτό το τελευταίο, καθόλου τυχαία, η Ρωσία έχει προσθέσει στη φάρετρα των απειλών της και το ενδεχόμενο κατάρριψης των δυτικών δορυφόρων («νόμιμοι στόχοι»), κάτι που, αν και είναι εξαιρετικά δύσκολο να επιλεγεί, είναι δείγμα κι αυτό των εφιαλτικών ενδεχόμενων που συνεχώς πληθαίνουν στην ουκρανική σύγκρουση. Την παραπάνω κατεύθυνση αναδεικνύουν και οι άκρως τυχοδιωκτικές και εμπρηστικές κινήσεις των ΗΠΑ- Βρετανίας σε σχέση με τους αγωγούς Nord Stream 1 και 2 και την επίθεση κατά του ρωσικού στόλου στη Μαύρη Θάλασσα.

Σε ένα ευρύτερο πεδίο οι Αμερικανονατοϊκοί κλιμακώνουν την περίσφυξη της Ρωσίας με τον υπερδιπλασιασμό μέσα σε οκτώ μήνες των νατοϊκών στρατευμάτων στα δυτικά σύνορά της, ενώ στο στόχαστρο των Δυτικών έχει μπει και η Λευκορωσία. Ο νατοϊκός στόλος έχει κατακόρυφα αυξήσει την παρουσία του στη Βαλτική και τη Βόρεια Θάλασσα, ενώ οι Βαλτικές και η Πολωνία έχουν την τιμητική τους σ' αυτή την τεράστια συγκέντρωση πυρός στην περιοχή. Τα αμερικανικά αεροπλανοφόρα «σουλτσάρουν» σε Μεσόγειο και Αδριατική, ενώ όλες οι αμερικανονατοϊκές βάσεις στην Ευρώπη (μεταξύ αυτών και στη χώρα μας) αναβαθμίζονται και έχουν τεθεί σε πλήρη ετοιμότητα. Η μεταφορά μάλιστα της επίλεκτης 101 αερομεταφερόμενης μεραρχίας των ΗΠΑ στη Ρουμανία, σε απόσταση μόλις πέντε χιλιομέτρων από το ρουμανοουκρανικά σύνορα, δεν είναι μόνο σημειολογική αλλά καταδεικνύει το πόσο πλησιάζονται τα όρια του αδιανόητου από την πλευρά του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Λίγες μόλις μέρες πριν από τις «ενδιάμεσες εκλογές» στις ΗΠΑ και με ερωτηματικό εάν και κατά πόσο το αποτέλεσμά τους θα επηρεάσει τις επιλογές των ΗΠΑ όσον αφορά την Ουκρανία, οι έντυπες ναυαρχίδες του αμερικανικού κατεστημένου, όπως η Washington Post και οι New York Times, ξαναθέτουν, έμμεσα ή άμεσα, την ανάγκη διαπραγματεύσεων ΗΠΑ-Ρωσίας ή της ανάγκης να πιεστεί ο Ζελένσκι ώστε να γυρίσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Σε άρθρο του ο Πολ Κρεγκ Ρόμπερτς, οικονομολόγος και συγγραφέας, βοηθός υπουργός Οικονομικών στην κυβέρνηση Ρίγκαν, καθηγητής πανεπιστημίων και πρώην αρχισυντάκτης της Wall Street Journal, εξηγεί ότι η ανθρωπότητα πλησιάζει στην περίοδο του Αρμαγεδώνα όχι εξαιτίας της επιθετικότητας του Πούτιν αλλά λόγω... της διαρκούς υποχωρητικότητάς του! Περιοδικά όπως το Foreign Affairs κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου πως η πολιτική τής διοίκησης Μπάιντεν οδηγεί σε «παντοτινό πόλεμο» και τελικά θα επιφέρει τα αντίθετα από τα προσδοκώμενα αποτελέσματα, ενώ η πυρηνική απειλή

είναι πιο κοντά από ποτέ.

Ποιο είναι άραγε το κρίσιμο σημείο που ερμηνεύει την αντίφαση ότι ενώ όχι μόνο στην Δύση αλλά και στο ίδιο το εσωτερικό τής ιμπεριαλιστικής άρχουσας τάξης των ΗΠΑ έχει ξαναφουντώσει η συζήτηση για την ανάγκη να γίνουν διαπραγματεύσεις και να επιτευχθεί ένας συμβιβασμός, την ίδια στιγμή οι ΗΠΑ ερωτοτροπούν με όλο και πιο επικίνδυνες και οριακές καταστάσεις αλλά και αντίστροφα;

Νομίζουμε πως είναι το γεγονός ότι η δρομολόγηση μιας τέτοιας διαδικασίας συμβιβασμού θα αποτελούσε αντικειμενικά αναγνώριση αυτών που απαιτεί ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, θα αποτελούσε μια ομολογία ότι ο «μονοπολικός κόσμος» έχει τελειώσει ανεπιστρεπτή και η Ρωσία (και άλλοι) έχουν λόγο στη διαμόρφωση της «παγκόσμιας τάξης»! Αντίστροφα, και ακριβώς επειδή οι ΗΠΑ κάτι τέτοιο δεν μπορούν να το αποδεχτούν, πασχίζουν να αντιμετωπίσουν τη σχετική τους αποδυνάμωση με κάθε τρόπο, προμοδοτούν την ένταση, πλησιάζοντας κάθε φορά ολοένα και πιο κοντά στο σημείο βρασμού και τότε, μπροστά στο αδιανόητο ενός πυρηνικού ολοκαυτώματος που δεν θα έχει νικήτη, προβάλλει αναγκαστικά η ανάγκη να αναζητηθούν δρόμοι διαπραγματεύσεως.

Και η «Ευρώπη»;

Μέσα σ' αυτό το τοπίο που διαμορφώνει η αμερικανορωσική αντιπαράθεση, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αναζητούν μάταια οδούς διαφυγής και προώθησης ενός συμβιβασμού. Παράλληλα και ενώ το αίμα ρέει άφθονο στις ουκρανικές πεδιάδες και τα χαρακώματα, σαν γνήσιοι ιμπεριαλιστές, οι Ευρωπαίοι με πρωτοστατούσα τη Γερμανία διαγκωνίζονται με τις ΗΠΑ για το ποιος θα αναλάβει (η ΕΕ ή το G7) την «ανοικοδόμηση της Ουκρανίας»! Βέβαια και προς στιγμήν, οι ιμπεριαλιστικές χώρες της ηπειρωτικής Ευρώπης δρέπουν τους καρπούς τής αναγκαστικής τους στοιχίσης πίσω από την επιθετική γραμμή των ΗΠΑ, με τις έριδες στο εσωτερικό της ΕΕ μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας (και όχι μόνο) να μεγαλώνουν επικίνδυνα. Ταυτόχρονα οι ευρωπαϊκοί λαοί αρχίζουν να βγαίνουν μαζικά στο δρόμο, αντιστεκόμενοι στις πολιτικές τής ακρίβειας και της φτώχειας, αντιδρώντας στον άγριο χειμώνα που τους υπόσχεται το πολιτικό προσωπικό των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών χωρών αλλά και των εξαρτημένων από αυτούς αστικών τάξεων.

Εν κατακλείδι, αυτό το τυχοδιωκτικό και επικίνδυνο σπιράλ, αυτή η ματωμένη πορεία σε τεντωμένο σχοινί που πρωτοδοτούν ΗΠΑ-NATO και Ρωσία είναι ζήτημα αν και σε ποια φάση και με ποιους όρους μπορεί να σταματήσει ή έστω να παγώσει προσωρινά. Αντίθετα, συνεχίζει να παράγει ακατάπαυστα ολοένα και περισσότερες «δεσμεύσεις» σε μια κατεύθυνση γενίκευσης του πολεμικού μακελειού, με ό,τι και αν σημαίνει αυτό!

Επί του πιεστηρίου

Η επιβεβαίωση από μεριάς του Τζέικ Σάλιβαν, του Σύμβουλου Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ, ότι Ουάσιγκτον και Μόσχα διατηρούν επαφές για το ζήτημα των πυρηνικών και αυτό είναι προς το συμφέρον των ΗΠΑ δείχνει το μέγεθος του προβλήματος και σε ποιες επικίνδυνα οριακές καταστάσεις κινείται η ιμπεριαλιστική αντιπαράθεση στην Ουκρανία.

ΗΠΑ

Οι ενδιάμεσες εκλογές ενίσχυσαν την πόλωση

Οι ενδιάμεσες εκλογές στις ΗΠΑ, όπως λέγονται οι εκλογές μεταξύ δύο προεδρικών, αφορούν την ανανέωση του συνόλου των μελών της Βουλής των Αντιπροσώπων (διετής θητεία) και του ενός τρίτου περίπου των μελών της Γερουσίας (εξαετής θητεία). Οι Δημοκρατικοί στις ΗΠΑ έχουν από το 2020 τον έλεγχο και στα δύο σώματα του Κογκρέσου και, όπως δείχνουν τα μέχρι στιγμής αποτελέσματα, οι Ρεπουμπλικάνοι ανακτούν τον έλεγχο της Βουλής. Για τους Δημοκρατικούς η «μάχη» δίνεται για τον έλεγχο της Γερουσίας, έστω και στο 50-50, αφού μετρά και η ψήφος της αντιπροέδρου Κάμαλα Χάρις. Αυτό θα κριθεί τον επόμενο μήνα, αφού ήδη στην πολιτεία της Τζόρτζια το αποτέλεσμα οδηγεί σε επαναληπτικές.

Ποτέ στο παρελθόν ενδιάμεσες εκλογές στις ΗΠΑ δεν είχαν τόσο βαρύτητα, προβολή, σημασιολογία εντός και εκτός των ΗΠΑ. Το σύνηθες ήταν αυτές να λειτουργούν εκτονωτικά της δυσαρέσκειας των ψηφοφόρων, αφού το ένα από τα δύο σώματα (ή ακόμα και τα δύο) περνούσαν στο κόμμα που είχε χάσει τις προεδρικές εκλογές, αλλά χωρίς ιδιαίτερες πολιτικές προεκτάσεις. Η αρχή έγινε στις προεδρικές εκλογές του 2000, όπου ο Γκορ αμφισβήτησε τη νομιμότητα της εκλογής του Μπους του νεότερου. Αν και τότε διευθετήθηκε σύντομα η πολιτική αστάθεια, δημιούργησε προηγούμενο που έφτασε σε κορυφαίες στιγμές πριν 2 χρόνια με τα γεγονότα του Καπιτωλίου.

Φέτος οι ενδιάμεσες εκλογές είχαν πάρει χαρακτήρα δημοψηφίσματος από τους Ρεπουμπλικάνους που, με επικεφαλής τον Τραμπ, έδειχναν να θέλουν να συνεχίσουν την αμφισβήτηση των προηγούμενων προεδρικών εκλογών, προσδοκώντας ένα «κόκκινο κύμα» (το χρώμα του κόμματος), που ωστόσο δεν ήρθε. Το αποτέλεσμα, όπως σε γενικές γραμμές έχει διαμορφωθεί, δείχνει μια περισσότερο ισορροπημένη κατάσταση στο επίπεδο αυτό, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αποκλείεται μια λιγότερο ισορροπημένη συνέχεια! Γιατί το ίδιο αποτέλεσμα ταυτόχρονα δείχνει και μια χώρα βαθιά διαιρεμένη και διχασμένη.

Σήμερα, μόνο εκτονωτικές, της οποίας δυσαρέσκειας, δεν μπορεί να χαρακτηριστούν αυτές οι εκλογές. Άλλωστε, τα αίτια αυτής της πολιτικής και κοινωνι-

κής κρίσης στις ΗΠΑ είναι βαθύτερα, συνιστώντας μια σύνθεση διαδοχικών κρίσεων των τελευταίων δεκαετιών. Τα θέματα της δημόσιας συζήτησης σε αυτές τις εκλογές, όπως και σε κάθε προηγούμενες, αφορούν τα λεγόμενα «εσωτερικά» ζητήματα, οικονομικά, κοινωνικά και άλλα. Τα αμεσότερα αφορούσαν την κραυγαλέα άνοδο των τιμών των καυσίμων (άσχετα αν οι ΗΠΑ είναι παραγωγός και εξαγωγέας), των τροφίμων και κατά συνέπεια του πληθωρισμού που καλπάζει, συνθέτοντας μια δραματική πραγματικότητα, στην οποία προσπάθησε, χωρίς ιδιαίτερα οφέλη όπως φαίνεται, να επενδύσει η «ατζέντα» των Ρεπουμπλικάνων. Ωστόσο, το εύρος των πληττόμενων «νοικοκυριών», το διευρυνόμενο συνεχώς χάσμα ανισοτήτων και η δεινή οικονομική θέση στην οποία έχουν περιέλθει εκατομμύρια κόσμου συνθέτουν μια άλλη «ατζέντα», που κανείς δεν μπορεί και δε θέλει να αγχίξει.

Η εξωτερική πολιτική αποτελεί σπάνια αντικείμενο συζήτησης στις αμερικανικές εκλογές, εκτός αν έχει αντίκτυπο στην οικονομία ή επιφέρει ανθρώπινες απώλειες. Έτσι, τα διεθνή ζητήματα, και βασικά ο πόλεμος στην Ουκρανία, δεν ήταν σε κανενός πολιτικού την «ατζέντα», ήταν όμως παρόντα με πολλούς έμμεσους τρόπους. Η σχεδόν απόλυτη διακομματική συναίνεση των πρώτων μηνών του πολέμου στα δύο νομοθετικά σώματα εμφάνισε σημάδια διαφοροποίησης από τον περασμένο Μάη, όταν τέθηκε προς ψηφοφορία ο νόμος για τις Επιπλέον Συμπληρωματικές Πιστώσεις στην Ουκρανία, που προέβλεπε αποστολή βοήθειας ύψους 40 δισ. δολαρίων. Από την άλλη, δημοσκοπήσεις καταγράφουν ότι το ποσοστό των πολιτών που ένιωθαν ότι οι ΗΠΑ έχουν υποχρέωση να υπερασπιστούν την Ουκρανία μειώνεται με γρήγορους ρυθμούς.

Η κριτική που ασκείται στη σημερινή διοίκηση του Λ. Οίκου από συστημικά κέντρα και ΜΜΕ αφορά τη διαχείριση της κρίσης στην Ουκρανία. Υποστηρίζουν ότι οι αμφίσημες δηλώσεις της σημερινής προεδρίας και η προβολή μιας μη δυναμικής στάσης λειτούργησαν όχι μόνο ενθαρρυντικά στη ρωσική επέμβαση, αλλά δημιούργησαν αντιστάσεις και αντισυμπειρώσεις από τρίτες χώρες (Ινδία, Τουρκία, Βραζιλία κ.α.) και εξανάγκα-

σαν τους δύο μεγάλους αντιπάλους της (Κίνα και Ρωσία) να εξετάζουν στρατηγικές προεγγύσεις! Χαρακτηριστικό στοιχείο η επιστολή 30 βουλευτών του Δημοκρατικού Κόμματος (οι οποίοι ανήκουν στη λεγόμενη «αριστερή» πτέρυγα) προς τον Μπάιντεν, μόλις δυο εβδομάδες πριν από τις εκλογές, που ζητούν από τον αμερικανό πρόεδρο να ξεκινήσει απευθείας συνομιλίες με τη Ρωσία, με στόχο τον τερματισμό του πολέμου το συντομότερο δυνατόν. Κίνηση που αποτυπώνει την έντονη ανησυχία στο εσωτερικό των ΗΠΑ για την εξελισσόμενη κατάσταση και δικαιώνει τη άποψη του υπέργηρου Κίσινγκερ: «...πορευόμαστε χωρίς να έχουμε καμία αντίληψη για το πώς θα τελειώσει αυτό ή το πού υποτίθεται ότι θα οδηγήσει».

Δεν ξέρουμε αν και πόσο το αποτέλεσμα θα επιδράσει στο εσωτερικό των ΗΠΑ, όμως σίγουρα θα επιδράσει στις διεθνείς εξελίξεις η συνέχιση της εσωτερικής ταλάντευσης. Η αλλαγή του status quo της Κίνας από στρατηγικό εταίρο σε ανταγωνιστή, όπως για πρώτη φορά τέθηκε δημόσια από τον Μπους το νεώτερο, όρισε ένα νέο διακύβευμα: την εξισορρόπηση της ανόδου της Κίνας.

Το σημερινό πολιτικό σκηνικό αποτελεί συνέχεια, αν όχι ενίσχυση, της βαθιάς πόλωσης της αμερικανικής κοινωνίας και του διχασμού που διαμορφώνουν τα κέντρα αποφάσεων, αντανακλώντας αδιέξοδα της παγκόσμιας στρατηγικής των ΗΠΑ. Πώς ο Μπάιντεν, με τη νέα σύνθεση του Κογκρέσου, θα προω-

θήσει με συνέπεια το δόγμα της διπλής ανασχεσης Ρωσίας και Κίνας, που ορίζει τον κεντρικό άξονα της αμερικανικής στρατηγικής; Πώς θα συγκροτήσει συμμαχίες σε Ινδικό και Ειρηνικό Ωκεανό για να επιβάλει ανασχεση της επέκτασης της επιρροής της Κίνας;

Ο Μπάιντεν φέρεται να είναι απαξιωμένος, όχι μόνο στους Δημοκρατικούς ψηφοφόρους, αλλά και στο κόμμα του, που όμως το οδηγεί αναγκαστικά σε έναν κύκλο εσωστρέφειας, ανοίγοντας τη συζήτηση για τις προεδρικές εκλογές του 2024. Αλλά και το στο στρατόπεδο των Ρεπουμπλικάνων πρέπει να ξεκινούν διεργασίες. Το νέο όνομα που πλέον συζητείται είναι αυτό του κυβερνήτη της Φλόριντα, Ρον Ντε Σάντις, για το 2024. Η ευρεία νίκη, 20 μονάδες, είναι μια καλή αφετηρία.

Ενδεχομένως το δίδυμο Τραμπ-Μπάιντεν να κάνει τις τελευταίες εμφανίσεις του στο πολιτικό προσκήνιο. Ήδη εμφανίζονται σενάρια για την κρίσιμη διετία 2022-24, ανεξάρτητα από το τελικό αποτέλεσμα, που θα γνωρίζουμε τον επόμενο μήνα, καθώς, για τα δύο επόμενα χρόνια, τίποτα δεν μπορεί να θεωρείται δεδομένο για την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ.

Για κάποιους πολιτικούς αναλυτές η περίοδος Μπάιντεν, όταν ολοκληρωθεί, θα αποτελέσει παρένθεση. Το κρίσιμο ερώτημα δεν είναι μόνο τι θα περικλείει αυτή η παρένθεση, αλλά τι θα ανοίξει το κλείσιμό της.

XB

Ο Σολτς στο Πεκίνο ή... «η αλεπού στο παζάρι»

Τέσσερες μέρες πριν τις ενδιάμεσες εκλογές στις ΗΠΑ, ο Γερμανός Καγκελάριος Σολτς, συνοδευόμενος από μια μεγάλη αντιπροσωπεία Γερμανών επιχειρηματιών, έκανε ταξίδι «αστραπή» στο Πεκίνο (23 ώρες πτήση και 11 ώρες επί κινεζικού εδάφους). Το ταξίδι αυτό είναι το πρώτο Δυτικού ηγέτη από την επαγγελματική του Σι στην ηγεσία της Κίνας.

Τι γύρευε, λοιπόν, ο Σολτς στο Πεκίνο; Τη συνέχιση της πολιτικής της προκατόχου του, Μέρκελ, η οποία, στα 16 χρόνια που παρέμεινε στην καγκελαρία, επισκέφθηκε 12 φορές την Κίνα; Σίγουρα η επίσκεψη αυτή προδίδει όχι μόνο την επιθυμία του Καγκελάριου, αλλά και της γερμανικής βιομηχανίας να ενισχύσει τις οικονομικές σχέσεις με την Κίνα, η οποία τα τελευταία χρόνια είναι ο πρώτος εμπορικός εταίρος της Γερμανίας. Η Deutsche Welle γράφει ότι περίπου 50.000 γερμανικές εταιρείες δραστηριοποιούνται σήμερα στην Κίνα, με

επενδύσεις σχεδόν 90 δισ. ευρώ.

Η αγορά της Κίνας είναι ο βασικός αιμοδότης της Γερμανικής οικονομίας και αυτό δεν ...διακυβεύεται, αλλά στις σημερινές συνθήκες, με την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και φόντο την αυξανόμενη ένταση ανάμεσα σε ΗΠΑ και Κίνα, αποκτά ιδιαίτερη γεωπολιτική σημασία.

Είναι ένα σαφές μήνυμα προς τις ΗΠΑ σχετικά με τα όρια ευθυγράμμισης της γερμανικής αστικής τάξης με τις επιλογές του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και ενδεχόμενα το ξεκίνημα μιας ρήξης στις σχέσεις με τις ΗΠΑ. Η επίσκεψη, με δηλωμένη τη δυσαρέσκεια Ουάσινγκτον και Βρυξελλών, ήταν συνηθισμένη επιλογή... «*Ηταν σωστό να γίνουν τώρα αυτές οι συνομιλίες. Η επίσκεψη ήταν σωστή και έγινε στη σωστή στιγμή*», δήλωσε ο Καγκελάριος!

Η Γερμανία, που αναγκάστηκε να ακυρώσει τη στρατηγική ενεργειακή συ-

νεργασία με τη Ρωσία, αλλά και να εξαγγείλει τεράστια «*επένδυση στην άμυνα*», προφανώς και δεν είναι εύκολο να αντέξει να στηρίξει την πολιτική των ΗΠΑ απέναντι στο Πεκίνο, που «*φλερτάρει*» με την αναβάθμιση του κινεζικού ιμπεριαλισμού από «*στρατηγικό ανταγωνιστή*» σε «*στρατηγικό αντίπαλο*», επιδιώκοντας ένα ακόμη «*ενιαίο δυτικό μέτωπο*» κατά του Πεκίνου. Ωστόσο, η σημερινή «*στρατηγική αμφισημία*» των ΗΠΑ, για την Κίνα, δίνει περιθώρια κινήσεων σε «*εταίρους ανταγωνιστές*».

Ο Σολτς δήλωσε ότι πήγε στο Πεκίνο όχι μόνο ως Γερμανός, αλλά ως Ευρωπαίος (να επαναπροσδιορίσει τις εμπορικές σχέσεις της Ευρώπης με την Κίνα, είπε), αλλά κανείς δεν τον πίστεψε. Σύμφωνα με διπλωματικές πηγές, ο γάλλος πρόεδρος Μακρόν είχε προτείνει να πάνε μαζί στο Πεκίνο, ως ένδειξη ευρωπαϊκής ενότητας, αλλά ο Σολτς είπε όχι και το δικαιολόγησε με το ότι: «*η επίσκεψη εί-*

χε ήδη προγραμματιστεί με τον τρόπο που έγινε». Δηλαδή «*μονομερής*» κίνηση, για μονομερή προώθηση γερμανικών συμφερόντων!

Ωστόσο, μια μεγάλη δημόσια συζήτηση έχει ανοίξει στη Γερμανία από τα ΜΜΕ, αλλά και στο εσωτερικό της τρικομματικής κυβέρνησης, που επικεντρώνεται γενικά στο «*να μην επαναλάβουμε τα ίδια λάθη που κάναμε με τη Ρωσία*» και ειδικά στην επένδυση της Cosco στο λιμάνι του Αμβούργου, αλλά και στις ρωσο-κινεζικές σχέσεις.

Αναμφίβολα τα βασικά μηνύματα αυτής της κίνησης απευθύνεται στις ΗΠΑ και στο ζήτημα αυτό ενδεχομένως να δούμε και πιο επιθετικές κινήσεις και από τις δύο πλευρές! Σημειωτέον, η κίνηση αυτή γίνεται σε μια στιγμή που η απειλή επιστροφής του Τραμπ(ισμού) στον Λευκό Οίκο είναι ένα από τα χειρότερα σενάρια για τους Γερμανούς, αλλά και τόσο πιθανό.

XB

Κατάρ, Μουντιάλ

Κόκκινες κηλίδες πάνω στο χορτάρι

Είχε πάει να δουλέψει στο Κατάρ, αφήνοντας πίσω γυναίκα, δυο παιδιά, τους άρρωστους γονείς του και πολλά χρέη. Τα τελευταία δανεικά ήταν 6.500 δολάρια. Τα πήρε από έναν τοκογλύφο για τα έξοδα της πρόσληψης και του ταξιδιού. Όσα περίσσεψαν, τα έδωσε για προίκα στην αδερφή του. Ο 28χρονος Ραμ Κουμάρ από το νότιο Νεπάλ για επτά μήνες δούλεψε σε μια κατασκευαστική εταιρία χωρίς ανάπαυση, κάνοντας υπερωρίες, σε συνθήκες αφόρητης ζέστης, ανοίγοντας χαντάκια για ηλεκτρικά καλώδια. Το μηνιαίο, περίπου 250 δολάρια, το έστειλε σχεδόν όλο στην οικογένεια. Μπροστά στην κακουχία, στην απογοήτευση από τον χαμηλό μισθό και την αυξανόμενη πίεση από τους τοκογλύφους, δεν άντεξε. Αυτοκτόνησε στις 16 Σεπτεμβρίου του 2020 μέσα στον εργατικό καταυλισμό. Ο νεαρός Νεπαλέζος προστέθηκε στον κατάλογο των ανθρώπινων απωλειών για την κατασκευή των έργων ενόψει του Παγκόσμιου Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου στο πλούσιο εμιράτο του Περσικού Κόλπου. Στα δώδεκα χρόνια που μεσολάβησαν ανάμεσα στην ανάθεση των αγώνων στο Κατάρ μέχρι σήμερα, περισσότεροι από δεκαπέντε χιλιάδες ξένοι εργάτες δεν γύρισαν ζωντανόι στις οικογένειές τους. Εργατικά ατυχήματα, θάνατοι από ασθένειες που προκλήθηκαν από τις σκληρές συνθήκες εργασίας και διαμονής και αυτοκτονίες είναι η πλειοψηφία των περιστατικών.

Το Κατάρ δεν αποτελεί εξαίρεση, αλλά τον κανόνα. Οι μοναρχίες και τα εμιράτα του Περσικού Κόλπου συμπληρώνουν τα αμύθητα κέρδη που βγάζουν συνεταιρικά με τις δυτικές πολυεθνικές από τους υδρογονάνθρακες με τη σκληρή εκμετάλλευση των ξένων εργατών. Εκατομμύρια Ασιάτες, Αφρικανοί και Άραβες εργάτες δουλεύουν σκληρά σχεδόν σε όλους τους τομείς της παραγωγής, των υπηρεσιών και των κατασκευών. Οικοδόμοι, υπηρέτριες, υπάλληλοι, φύλακες, σκουπιδιάρηδες, μεταφορείς, μάγειροι, κομμωτές, αλλά και γιατροί, μηχανικοί και τεχνικοί στην εξορμητική βιομηχανία. Αρχικά πλειοψηφούσαν οι Άραβες εργάτες. Στη δεκαετία του 1970, στα χρόνια της ανόδου των τιμών του πετρελαίου, η ζήτηση στράφηκε στο πιο φθηνό εργατικό δυναμικό με προέλευση τη Νότια Ασία. Δεν ήταν μόνο οικονομικοί οι λόγοι. Τα υποτελή στους Δυτικούς αντιδραστικά καθεστώτα του Κόλπου ανησυχούσαν από τον αυξανόμενο παναραβικό εθνικισμό που συνάρπαζε τους μετανάστες εργάτες. Η μεταστροφή έγινε ολοκληρωτική τον καιρό της εισβολής του Ιράκ στο Κουβέιτ και του πρώτου πολέμου του Κόλπου. Τότε περίπου δυο εκατομμύρια Αιγύπτιοι, Παλαιστίνιοι και Υεμενίτες εκδιώχθηκαν, με το πρόσχημα πως οι κυβερνήσεις τους υποστήριζαν τον Σαντάμ Χουσεΐν. Έτσι ξεκίνησε το μεγάλο κύμα εισόδου εργατών από την Ινδία, το Πακιστάν, το Μπαγκλαντές, τη Σρι Λάνκα, το Νεπάλ, το Αφγανιστάν, τις Φιλιππίνες, αλλά και την Κένυα και άλλες αφρικανικές χώρες. Υπολογίζονται σε 25 με 28 εκατομμύρια, ανάλογα με τις εποχές, οι ξένοι εργαζόμενοι στις οικονομίες του Συμβουλίου Συνεργασίας του Κόλπου (GCC). Αποτελούν το 70% του συνολικού εργατικού δυναμικού και το 49% του πληθυσμού. Οι Ινδοί είναι με διαφορά η μεγαλύτερη ομάδα, πάνω από το 30% του συνόλου. Στο Κατάρ και στα Ηνωμέ-

να Αραβικά Εμιράτα, το 98% των εργαζόμενων στον ιδιωτικό τομέα είναι μετανάστες, οι οποίοι αποτελούν και τη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού. Στο Κατάρ, από τα σημερινά 2,9 εκατομμύρια κατοίκων, ζήτημα είναι αν οι 350 χιλιάδες είναι πολίτες του. Με κυριότερη αιτία την προετοιμασία των έργων ενόψει του Μουντιάλ, το Εμιράτο γνώρισε τα τελευταία 12 χρόνια μια πληθυσμιακή έκρηξη που ξεπέρασε το 40%. Και παλαιότερα αλλά και σήμερα, με ελάχιστες διαφορές, σε όλα κράτη του Περσικού οι ξένοι εργάτες αντιμετωπίζονται ως σύγχρονοι δούλοι. Το περίφημο σύστημα kafala επιβάλλει την απόλυτη εξάρτηση από το αφεντικό, στη δουλειά του οποίου τους προορίζει το συμβόλαιο που υπογράφουν. Απαγορεύεται η μετακίνηση σε άλλη εργασία, η έξοδος από τα σύνορα δίχως συγκατάθεση του εργοδότη, η απεργία και κάθε είδους διαμαρτυρία. Συνήθως οι εργάτες από την πρώτη στιγμή διαπιστώνουν πως ακόμη και αυτοί οι σκληροί όροι των συμβολαίων καταπατούνται. Ο μισθός και οι συνθήκες εργασίας και διαμονής αποδεικνύονται πολύ χειρότερα από όσα συμφώνησαν. Συχνά οι εργοδότες για σιγουριά παρακρατούν τα διαβατήρια, τους μαντρώνουν σε στρατόπεδα μέσα στην έρημο ή άλλα άθλια καταλύματα και τους αναγκάζουν να δουλεύουν σε ακραίες καιρικές συνθήκες δίχως μέτρα προστασίας και σταθερό ωράριο. Χρωσμένοι οι περισσότεροι στα γραφεία εργασίας για τα έξοδα των εγγράφων και του ταξιδιού, βρίσκονται κυριολεκτικά παγιδευμένοι στην κόλαση. Η έλευση, μάλιστα, της πανδημίας χειρότερη την κατάσταση.

Από τότε που άρχισαν τα έργα, ξεκίνησαν οι αντιδράσεις και οι καταγγελίες των εργατών. Η πραγματικότητα ήταν δύσκολο να κρυφθεί και το Κατάρ όχι άδικα μπήκε στο στόχαστρο εργατικών συνδικάτων, διεθνών οργανώσεων ακόμη και κυρίαρχων δυτικών ΜΜΕ για τις συνθήκες και τους κανόνες της εργασίας/δουλειάς. Οι αρχές του Εμιράτου ύστερα από ισχυρές πιέσεις αναγκάστηκαν, καθυστερημένα, να προχωρήσουν σε μερικές νομοθετικές και πραγματικές βελτιώσεις της κατάστασης και να επιτρέψουν την ελαστικοποίηση του συστήματος kafala. Τα κίνητρα, όμως, των περισσότερων δυτικών επικριτών δεν ήταν ανιδιοτελή. Πέρα από την επιλεκτική ευαισθησία και την υποκρισία, αρκετοί ήταν αυτοί που δεν είδαν εξ αρχής θετικά την απόφαση της Διεθνούς Ομοσπονδίας (FIFA) να αναθέσει στο Κατάρ τη φιλοξενία του Μουντιάλ. Εκτός από τους Αμερικανούς, που διεκδίκησαν μέχρι τέλους τη διοργάνωση και προσπάθησαν να στριμώξουν τη FIFA με έρευνες και αποκαλύψεις για διαφθορά, και στην Ευρώπη υπήρξαν αντιδράσεις. Αυτές συνεχίζονται και όλα συνηγορούν πως θα συνεχιστούν αξιοποιώντας κάθε πρόβλημα που θα ανακύψει. Η διοργάνωση ενός Παγκόσμιου Κυπέλλου μπορεί να φέρει πολλά λεφτά και ισχυρό πολιτικό αντίκρισμα στην χώρα που το φιλοξενεί. Οι αποφάσεις να ανατεθούν τα Μουντιάλ του 2018 και του 2022 στη Ρωσία και το Κατάρ αντίστοιχα, προκάλεσαν κατηγορίες για εκτεταμένη διαφθορά. Άλλωστε, είναι πιο εύκολο να ανακαλύψει κανείς υποθέσεις διαφθοράς σε τέτοιους διεθνείς οργανισμούς παρά να συναντήσει χιονοθύελλα σκαρφαλώνοντας στις Ελβετικές Άλπεις! Δύο έρευνες ξεκίνη-

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια σύντομη ιστορία της Ντόχα originsofdoha.files.wordpress.com/2015/03/a-history-of-doha-and-bidda1.pdf και το άρθρο του Παντελή Μπουκάλα στην Καθημερινή www.kathimerini.gr/opinion/562125139/ena-moyntial-cheirotero-apo-t-alla/ από το οποίο πήραμε την ιδέα για τον τίτλο
ΓΝΩΡΙΣΤΕ ιστορίες νεκρών εργατών cardsofqatar.com/en/

atheatoskosmosps.blogspot.com

σαν από Ελβετούς εισαγγελείς και το Υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ το 2015, με αποτέλεσμα το ισχυρό δίδυμο Μπλάτερ-Πλατινί να μπλεχτεί σε δικαστικές περιπέτειες με την κατηγορία της απάτης. Ο Πλατινί κατηγορήθηκε πως είχε σπεύσει να κάνει ανάληψη δύο εκατομμυρίων ελβετικών φράγκων για...καθυστερημένους μισθούς, αλλά οι Καταριανοί είχαν προλάβει να πάρουν το χρίσμα, ξεκινώντας να εκπαιδεύονται στο ποδόσφαιρο...

Το 1863 ο σείχης Μοχάμεντ μπιν Τάνι, πατριάρχης της δυναστείας που κυβερνά αδιάλειπτα το εμιράτο από το 1847, λένε πως καταριόνταν τη μοίρα των υπηκόων του, η ζωή των οποίων ήταν απόλυτα εξαρτημένη από το εμπόριο των μαργαριταριών και των κουρμάδων. Για να γίνει πιο πιστευτός, συμπεριλάμβανε και τον εαυτό του στους κακορίζικους! «Είμαστε -έλεγε- όλοι, από τον πιο πλούσιο ως τον πιο φτωχό, σκλάβοι ενός αφέντη, του Μαργαριταριού». Φυσικά και δεν ήταν ακριβώς έτσι. Για την αλιεία των μαργαριταριών και τη συγκομιδή των κουρμάδων είχε και τότε αναπτυχθεί ένα μεγάλο δουλεμπόριο από την Ανατολική Αφρική ως το Μπαλουχιστάν και την Αραβική χερσόνησο. Χιλιάδες δούλευαν για ένα κομμάτι ψωμί, αλλά οι εμίρηδες περνούσαν... ζωή και κότα. Ακριβώς όπως συμβαίνει και σήμερα. Με μόνη διαφορά πως τη θέση των μαργαριταριών πήρε το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο. Το Κατάρ, έχοντας συνιδιοκτησία μαζί με το Ιράν στο μεγα-

λύτερο γνωστό και εκμεταλλεύσιμο κοιτάσμα φυσικού αερίου στον κόσμο, γνώρισε τις τελευταίες δεκαετίες μια εκρηκτική οικονομική άνοδο, με αποτέλεσμα να ενισχυθεί ο γεωπολιτικός ρόλος του και να κερδίσει διεθνή αναγνώριση. Έτσι, κέρδισε και τη διοργάνωση εκδηλώσεων, αξιοποιώντας τη δυνατότητα να χρηματοδοτεί αφειδώς πολυεθνικές, κυβερνήσεις, οργανισμούς και παράγοντες. Όσοι από αυτούς θεωρούν πως ρίχθηκαν από τη σπάταλη απλοχερία του εμίρη του Κατάρ, ξεσηκώνονται τώρα υποκριτικά για το διεφθαρμένο Μουντιάλ, λες και τα προηγούμενα ήταν διοργανώσεις αγγέλων. Την ίδια στιγμή, βέβαια, εκβιάζουν και αναζητούν τρόπους να ανοίξουν και αυτοί δουλειές με το εμιράτο.

«Ποιος έφτιαξε τα γήπεδα; Ποιος έφτιαξε τους δρόμους; Ποιος έφτιαξε τα πάντα; Μπενγκάλις, Πακιστανοί και Σιναλέζοι! Άνθρωποι σαν εμάς. Και τώρα μας αναγκάζουν να φύγουμε!» έλεγε με οργή ένας ξένος εργάτης σε δημοσιογράφους πριν μερικές εβδομάδες, όταν οι αρχές του Κατάρ ξεκίνησαν τις εξώσεις. Χιλιάδες εργάτες αναγκάστηκαν να μετακινηθούν από τις κατοικίες τους και άλλοι να επιστρέψουν άρον-άρον στις πατρίδες τους ενόψει της έναρξης. Τα εκτυφλωτικά φώτα της θα επιχειρηθεί να καλύψουν τη σκοτεινή και ματωμένη πλευρά και αυτής της φιάστας των πολυεθνικών και του καπιταλιστικού κέρδους.

Βραζιλία

Πύρρειος νίκη του Λούλα, λεπτές ισορροπίες στο πολιτικό στερέωμα

Τελευταίο ντιμπέιτ ανάμεσα στους δύο μονομάχους για την προεδρία, τρεις μέρες πριν από τον δεύτερο γύρο των εκλογών: «Είσαι ανεκδιήγητος φασίστας και θέλεις να καταργήσεις τους δημοκρατικούς θεσμούς στη χώρα!», κραυγάζει ο Λούλα απευθυνόμενος στον Ζαΐρ Μπολσονάρο. «Α ρε, λωποδύτη κομμουνιστή, που θέλεις να κατασχέσεις τα υπάρχοντα των φτωχών ανθρώπων!», απαντά ο απερχόμενος πρόεδρος. Μόνο στα χέρια δεν πιάστηκαν και ευτυχώς που υπήρχε η συντονίστρια της συζήτησης για να τους ηρεμήσει...

Ένα μικρό δείγμα, στην «ανώτατη» κλίμακα, του ηλεκτρισμένου κλίματος που επικράτησε στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας για το δεύτερο γύρο. Μιας εκστρατείας που μόνο πολιτικά επιχειρήματα δεν προέβαλε και μάλλον θύμιζε διαμάχη κουλιγκάνων του υπόκοσμου. Από τη μια, ο πράγματι ανεκδιήγητος Μπολσονάρο, που βρέθηκε στην κυβέρνηση το 2019 με την υποστήριξη των ντόπιων μεγαλοαστών και μεγαλοτσιφλικάδων και μερίδων της μεσαίας τάξης των «νοικοκυραίων», πατώντας στις αποκαλύψεις για τις οικονομικές ατασθαλίες της προηγούμενης κυβέρνησης της Ντίλμα Ρουσέφ. Από την άλλη, ο πρώην κατάδικος Λούλα -που τελικώς αθωώθηκε αφού αποκαλύφθηκε η σκευωρία της δίωξής του-, ο οποίος, πολύ έξυπνα, αξιοποίησε τις ανησυχίες σημαντικής μερίδας της αστικής τάξης αλλά και των ιμπεριαλιστών προστατών για την αλλοπρόσαλλη διακυβέρνηση Μπολσονάρο, με την καταστροφική διαχείριση της πανδημίας, την όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων και την ασαφή εξωτερική πολιτική που κινδύνευε να οδηγήσει τη χώρα σε απομόνωση.

Ο μεν Μπολσονάρο, διαπιστώνοντας τη μείωση της δημοφιλίας του και έχοντας απολέσει την υποστήριξη των Ενόπλων Δυνάμεων (που δεν θέλησαν να εμπλακούν σε καινούριες περιπέτειες), συγκρότησε έναν «στρατό» από φανατικούς οπαδούς που διέδιδαν ψευδείς ειδήσεις στα κοινωνικά δίκτυα, αμφισβητούσαν κάθε θεσμό της αστικής δημοκρατίας, ακόμη και το Ανώτατο Εκλογικό

Δικαστήριο (που αναγκάστηκε να παρέμβει, «λογοκρίνοντας» τις συκοφαντικές υπερβολές που διαδίδονταν στα μονοπώλια του Τύπου) και καλούσαν το στρατό να επέμβει για «να αποφευχθεί το κατακύλισμα της χώρας στην κομμουνιστική τυραννία».

Από την πλευρά του, ο Λούλα έβαλε νερό στο κρασί του για να προσεταιριστεί σημαντικά τμήματα της μεσαίας τάξης που φοβόντουσαν ότι η επιδείνωση της φτώχειας και της πείνας θα οδηγούσε σε έξαρση της κοινωνικής βίας και των λαϊκών εξεγέρσεων. Διαβεβαίωσε πως δεν θα κλείσει τις εκκλησίες (για να κερδίσει του Καθολικούς και τους Ευαγγελικούς ψηφοφόρους στους οποίους πόνταρε ο Μπολσονάρο), πως θα αποκαταστήσει την αξιοπρέπεια των έγχρωμων, των γυναικών, των ινδιάνων και των ΛΟΑΤΚΙ, αυτών των θυμάτων της εφαρμοζόμενης συντηρητικής πολιτικής, πως θα αυξήσει τον προϋπολογισμό για την υγεία και την παιδεία και πως θα δράσει για την περιβαλλοντική προστασία, ιδίως για τη διαφύλαξη του δάσους του Αμαζονίου, ένα θέμα που προκαλεί διεθνή κατακραυγή ενάντια στην κυβερνητική πολιτική της Βραζιλίας.

Πάνω απ' όλα όμως, επέλεξε για αντιπρόεδρο τον Ζεράλντο Αλκμίν, του κεντρώου Βραζιλιάνικου Σοσιαλιστικού Κόμματος (PSB), που ηγείται στα δύο κοινοβουλευτικά σώματα του λεγόμενου «Μεγάλου Κέντρου», ενός συνόλου μικρών παρατάξεων που αλλάζουν κατεύθυνση ανάλογα με το πού φυσάει ο άνεμος... Αποτέλεσμα: ανάμεσα στους δύο γύρους κέρδισε την υποστήριξη της Σιμόνε Τεμπέτ, τρίτης επιλαχούσας στον πρώτο γύρο με 4,16% των ψήφων, θερμής υποστηρίκτριας των μεγάλων γεωργοκτηνοτροφικών παραγωγών, καθώς και του πρώην κεντροδεξιού προέδρου Φερνάντο Ενρίκε Καρντόζο, που εκφράζει τα συμφέροντα των μεσαίων βιομηχάνων της πλούσιας πολιτείας του Σάο Πάολο.

Αντιλαμβανόμενος ότι κάνει πόντους στις δημοσκοπήσεις, ο Μπολσονάρο επιστράτευσε κάθε μέσο για να αποτρέψει την ενδεχόμενη υπερψήφιση του Λούλα.

Προχώρησε μέχρι και σε μπλοκάρισμα των δρόμων για να εμποδίσει ψηφοφόρους στις φτωχές περιοχές της βορειοανατολικής χώρας (όπου ο Λούλα έχει την πλειοψηφία) να προσέλθουν στην κάλπη, με παρότρυνση του τοπικού διοικητή της Τροχαίας, ενός φανατικού οπαδού του. Παρά ταύτα, ο Λούλα αναδείχθηκε πρόεδρος με το οριακό ποσοστό του 50,90%. Το γεγονός χαιρετίστηκε από όλα τα διεθνή κέντρα (ΗΠΑ, Γαλλία, Ρωσία, Κίνα, ο καθένας από τη δική του σκοπιά) που διαβλέπουν ότι ο «αναμφωφωμένος» και «εκλογικευμένος» Λούλα θα συμβάλει στην αποκατάσταση της αστικοδημοκρατικής ομαλότητας στη χώρα. Ωστόσο, ο νέος πρόεδρος έχει να αντιμετωπίσει μια ισχυρή δεξιά και ακροδεξιά αντιπολίτευση που αναδείχθηκε κυρίως στα πολιτειακά κοινοβούλια στις βουλευτικές και δημοτικές εκλογές που διεξήχθησαν συγχρόνως με τις προεδρικές. Και δεν θα είναι εύκολο το έργο του.

Όπως συνέβη και στις Ηνωμένες Πολιτείες μετά την ήττα του Τραμπ, οι φανατικοί οπαδοί του Μπολσονάρο δεν το βάζουν κάτω. Μόλις ανακοινώθηκε το αποτέλεσμα, οι φορτηγατζήδες προχώρησαν σε αποκλεισμούς των δρόμων που

οδηγούν στις μεγάλες πόλεις ώστε να εμποδίσουν τον ανεφοδιασμό και να «πνίξουν» την οικονομία, μπας και προκαλέσουν την αγανάκτηση του κόσμου. Διαδηλώνουν καθημερινά μπροστά στους στρατώνες, ζητώντας από το στρατό να επέμβει για να «γλιτώσει τη χώρα από τον επερχόμενο κομμουνισμό». Μάταια όμως: οι ντόπιοι ιθύνοντες και τα ιμπεριαλιστικά κέντρα εκτιμούν ότι, στην παρούσα συγκυρία, τα συμφέροντά τους εξυπηρετούνται καλύτερα από τη διακυβέρνηση του Λούλα.

Κάποιες προοδευτικές και αριστερές συλλογικότητες, πρωτοστατούντος του CEBRASPO, με το δίκιο τους καλούσαν σε αποχή από τις εκλογές, τονίζοντας ότι μόνο οι λαϊκές κινητοποιήσεις μπορούν να δώσουν ελπίδα στους 33 εκατομμύρια πεινασμένους της χώρας. Όμως το κλίμα φανατισμένης ποδοσφαιροποίησης δεν έδωσε στον κόσμο την ευκαιρία να εκφράσει τη στάση του για τα πραγματικά προβλήματα που τον απασχολούν. Μόλις φανεί ότι η νέα κυβερνητική διαχείριση θα ακολουθήσει τον ίδιο, ίσως και χειρότερο αντιλαϊκό δρόμο, τότε ίσως τα φτωχά στρώματα του πληθυσμού θα συνειδητοποιήσουν ποιον δρόμο πρέπει να ακολουθήσουν.

Ισραήλ, Επιστροφή Νετανιάχου

Ίδια και χειρότερα σε βάρος των λαών της Παλαιστίνης και της Μέσης Ανατολής

Τα αποτελέσματα των πρόσφατων πρόωρων εκλογών στις 2 Νοεμβρίου στο Ισραήλ αποτύπωσαν κατά γενική παραδοχή την ακόμα πιο δεξιά μετατόπιση του πολιτικού σκηνικού στη χώρα. Ο Νετανιάχου φαίνεται πως επιστρέφει στην εξουσία «παρέα» με τους ακροδεξιούς του συμμάχους: Λικούντ, «Θρησκευτικός Σιωνισμός», Ενωμένος Ιουδαϊσμός της Τορά και Σας επιτυχάνουν την απόλυτη πλειοψηφία των εδρών της νέας Κνεσέτ με 65 έδρες. Οι σύμμαχοι του Νετανιάχου, Ιταμάρ Μπεν-Γκβίβ, καταδικασμένος ρατσιστής τον οποίο τώρα «αγκαλιάζει» η Δεξιά, και Μπετζαζέλ Σμότριντς, γνωστός υπερ-ορθόδοξος -αμφότεροι Εβραίοι έποικοι- προετοιμάζονται για τα υπουργεία Δημόσιας Ασφάλειας και Άμυνας για να εφαρμόσουν τη μισαλλόδοξη, ακραία αντιαραβική πολιτική τους, για «να καθαρίσουν οι δρόμοι» και «να εξοντωθεί κάθε

τρομοκράτης», όπως λένε. Η στάση τους και η πολιτική τους είναι γνωστή και πολλοί είναι αυτοί στο εσωτερικό του Ισραήλ που προβληματίζονται για την επόμενη μέρα, καθώς αν υλοποιηθούν οι μισαλλόδοξες και ρατσιστικές θέσεις της νέας κυβέρνησης, αυτό θα είναι μια διαφορετική χώρα, υπενθυμίζοντας ότι η αντιδραστική πολιτική της κυβέρνησης θα πλήξει και κομμάτια του ισραηλινού λαού. Παράλληλα ΗΠΑ και Βρετανία αντέδρασαν στα εκλογικά αποτελέσματα. Εξέφρασαν υποκριτικά τη «βαθιά ανησυχία τους» και συμβούλευσαν «σεβασμό και ανοχή σε μειονοτικές ομάδες».

Η τελική σύνθεση της κυβέρνησης δεν είναι ακόμα γνωστή, καθώς οι «διαβουλεύσεις» των κομμάτων (αλλιώς το παζάρι) μάλλον δεν έχουν τελειώσει. Το βέβαιο όμως είναι πως όλοι θα αναγκαστούν να «προσαρμοστούν» σε πα-

λιές, νέες ή «ανανεωμένες» συνθήκες. Αυτό δεν ισχύει μόνο για το ίδιο το Ισραήλ αλλά και για τις γειτονικές χώρες. Ποιο θα είναι το μέλλον των διπλωματικών σχέσεων με την Τουρκία; Θα συνεχίσουν στην τροχιά προσέγγισης και θα πρυτανεύσει η «λογική» (όπως δείχνουν οι πρώτες αντιδράσεις) ή θα επιστρέψουν στην ένταση και τις αλληλοκατηγορίες του παρελθόντος περί «τρομοκρατίας»; Το Ισραήλ ήταν και παραμένει σταθερά το μακρύ χέρι των αμερικανικών συμφερόντων στην περιοχή. Ο Νετανιάχου όμως θα πρέπει να το αποδείξει εκ νέου (εξ ου και οι πρώτες αντιδράσεις των ΗΠΑ στα αποτελέσματα). Και αν για πολλούς είναι δεδομένο ότι θα συνεχιστεί η συνεργασία με Ελλάδα και Κύπρο, θα αποδεχτεί τη συμφωνία Ισραήλ-Λιβάνου για τα υποθαλάσσια κοιτάσματα παρά την αντίθεση που εξέφρασε προεκλογικά;

Πώς θα επηρεαστούν οι σχέσεις Ισραήλ και αραβικού κόσμου; Τι στάση θα κρατήσει απέναντι στην Ουκρανία; Πώς θα διαμορφωθούν οι σχέσεις με τη Ρωσία; Όλα αυτά είναι ερωτήματα που θα απαντηθούν στο επόμενο διάστημα.

Το σίγουρο είναι πως η εγκληματική πολιτική απέναντι στον παλαιστινιακό λαό θα συνεχιστεί και θα ενταθεί. Μάλιστα, ο παλαιστίνιος πρωθυπουργός Μοχάμεντ Σαγιέντ, πολύ σαφής, δήλωσε πως η ταυτότητα του νικητή δεν έχει σημασία «καθώς η διαφορά μεταξύ των ισραηλινών κομμάτων είναι ίδια με αυτή μεταξύ της Pepsi-Cola και της Coca-Cola», ενώ εκπρόσωπος της Χαμάς προεξόφλησε ότι οι «επιθέσεις εναντίον του λαού μας θα ενισχυθούν».

Και δεν είχαν άδικο, καθώς η ανακοίνωση των αποτελεσμάτων συνοδεύτηκε από την είδηση της δολοφονίας από τον ισραηλινό στρατό τεσσάρων Παλαιστίνιων στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη ενώ τα παλαιστινιακά εδάφη δέχτηκαν ως αντίποινα αεροπορικές επιθέσεις τα ξημερώματα της Παρασκευής (4/11). Ο παλαιστινιακός λαός γνωρίζει ότι ο αντίπαλος είναι αδίστακτος και αμετακίνητος. Το ίδιο επίμονος όμως φαίνεται πως είναι και αυτός. Συνεχίζει τον ηρωικό αγώνα του.

Ισπανία

Εργατικές κινητοποιήσεις στη σκιά της ενεργειακής κρίσης

Χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν την Πέμπτη 3 Νοεμβρίου στη Μαδρίτη, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα των δύο μεγαλύτερων εργατικών συνδικάτων της Ισπανίας. Οι κινητοποιήσεις αυτές είναι συνέχεια των απεργιών που ξεκίνησαν την άνοιξη, μετά τη λήξη της καραντίνας και την επανεκκίνηση της καπιταλιστικής οικονομίας σε ολόκληρη την Ευρώπη. Εργαζόμενοι στα αεροδρόμια, υγειονομικοί, εργαζόμενοι στην εστίαση, εκπαιδευτικοί κ.ά. κατέβηκαν στους δρόμους απαιτώντας από την ισπανική κυβέρνηση αυξήσεις μισθών.

Η αύξηση των τιμών στην ενέργεια λόγω των κυρώσεων στη Ρωσία έχει επηρεάσει και την ισπανική οικονομία, παρόλο που δεν εισάγει φυσικό αέριο από τον Βορρά. Θα πρέπει να σημειωθεί πως ήδη η κυβέρνηση έχει πετύχει την εξαίρεσή της από τις άλλες χώρες της ΕΕ όσον αφορά τη διαμόρφωση της τιμής του ρεύματος. Έχει, επίσης, επιβληθεί πλαφόν στην τιμή του φυσικού αερίου.

Στην τελευταία απεργία (3/11) που πραγματοποιήθηκε ενώ ήταν σε εξέλιξη οι διαπραγματεύσεις με τις εργοδοτικές οργανώσεις, οι διαδηλωτές ζητούσαν αυξήσεις στους μισθούς και απειλούσαν

πως θα συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις εάν δεν υπάρξει μια συμφωνία που να ικανοποιεί τα αιτήματά τους. Οι διαδηλωτές, πάνω από 30.000, συγκεντρώθηκαν σε διάφορα σημεία της πρωτεύουσας και κατόπιν συνέκλιναν προς την Πλάθα Μαγιόρ, στην καρδιά της πόλης. «Μισθός ή σύγκρουση», έγραφε το μεγάλο πανό που κρατούσαν.

«*Ηρθαν απ' όλη την Ισπανία με ένα σαφές μήνυμα: είτε θα αυξηθούν οι μισθοί ή θα ενταθούν οι αντιπαραθέσεις στον κόσμο της εργασίας*», δήλωσε ο γενικός γραμματέας του συνδικάτου CCOO.

Αυτό το διάστημα η κυβέρνηση Σά-

ντσεθ διαπραγματεύεται με τα συνδικάτα και τις εργοδοτικές οργανώσεις την αύξηση του κατώτατου μισθού, που σήμερα ανέρχεται στα 1.000 ευρώ τον μήνα. Το Podemos, σύμμαχος του Σοσιαλιστικού κόμματος του πρωθυπουργού Σάντσεθ, ζητά την αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 10%, ποσοστό με το οποίο διαφωνούν οι εργοδότες, υποστηρίζοντας ότι οι μικρότερες εταιρείες δεν θα μπορούσαν να ανταπεξέλθουν σε αυτό!

Σύμφωνα με τελευταία στοιχεία, το ποσοστό ανεργίας στην Ισπανία αυξήθηκε στο 12,67% το γ' τρίμηνο από 12,48% το προηγούμενο τρίμηνο!

Ο πληθωρισμός τον Οκτώβριο ανήλ-

θε στο 7,3%, μειωμένος σε σύγκριση με το 10,8% του Ιουλίου, αλλά ακόμη είναι πολύ υψηλός, λόγω της αύξησης των τιμών της ενέργειας και των τροφίμων. «*Οι μισθοί παραμένουν ακόμη πολύ χαμηλά, όμως οι τιμές των βασικών προϊόντων έχουν εκτοξευτεί*,» σχολίασε, μια εργαζόμενη στον ιδιωτικό τομέα η οποία τόνισε ότι είναι αναγκαίο «*να ευθυγραμμιστούν οι μισθοί με τον πληθωρισμό*».

Είναι βέβαιο πως οι απεργιακές κινητοποιήσεις και η συνέχισή τους είναι η μόνη οδός που μπορεί να οδηγήσει τους εργαζόμενους στη βελτίωση των όρων ζωής.

ΕΚΡΗΞΗ ΣΤΟ ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΕΙΟ ΜΑΝΤΕΝ ΣΤΗΝ ΑΜΑΣΡΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Δεν είναι ατύχημα, δεν είναι η μοίρα, είναι εργοδοτική και κρατική μαζική δολοφονία!

Την Παρασκευή 14 Οκτώβρη το απόγευμα στο ανθρακωρυχείο Μαντέν (MADEN) στην Αμάρσα στην βορειοδυτική Τουρκία έγινε έκρηξη αερίων με τραγικό απολογισμό. Νεκροί 41 εργάτες, δεκάδες τραυματίες σε νοσοκομεία και 5 εργάτες καμένοι στη ΜΕΘ στην Κωνσταντινούπολη.

Το ανθρακωρυχείο ΜΑΝΤΕΝ λειτουργεί κάτω από τον έλεγχο του Υπουργείου Ενέργειας και φυσικών πόρων. Η απουσία ελέγχου από το κράτος, τα ελλιπή μέτρα προστασίας των εργαζόμενων, η κρατική αδιαφορία για την εφαρμογή των μέτρων ασφάλειας των εργαζόμενων, η ασυδοσία του κεφαλαίου για περισσότερα κέρδη είναι οι αιτίες που οδήγησαν στις δολοφονίες. Η κυβέρνηση ΑΚΡ-ΜΗΡ δημιούργησε το καθεστώς προσόδων με παραχώρηση των φυσικών πόρων για εκμετάλλευση στο κεφάλαιο, αγνώνοντας τις εκθέσεις επιστημόνων ακόμη και κρατικών θεσμών, δεν λογαριάζει τις ζωές των εργατών μπροστά στα κέρδη των αφεντικών είναι υπεύθυνη για τις δολοφονίες.

Στη Σόμα, στο Ερμενέκ, στο Ζοργκουλντάκ, στο Μπαλικ Σεχίρ και αλλού η εργατική τάξη της Τουρκίας θρήνησε πολλούς νεκρούς από παρόμοιες εκρήξεις τα προηγούμενα χρόνια και οι υπαίτιοι δεν τιμωρήθηκαν ποτέ χαρακτηρίζο-

ντάς το ατύχημα. Το 2014 όταν 301 εργάτες θάφτηκαν κάτω από το χώμα στη Σόμα, ο Ερντογάν δήλωσε «*είναι στην φύση της δουλειάς αυτό και αν ακόμη κάποιοι μας κοροϊδέψουν, θα το πω είναι σχέδιο της μοίρας*».

Η γειτονική εργατική τάξη θρηνεί και αντιστέκεται. Ήδη απαγορεύτηκε να μιλούν οι διασωθέντες για τις συνθήκες. Η τρομοκρατία συνεχίζεται με σφράγισμα και έλεγχο λογαριασμών στα διαδικτυακά μέσα, οι διαδηλώσεις θα χτυπιούνται, μέτρα προστασίας, ακόμη και να ανακοινώσουν δεν θα εφαρμοστούν. Οι εργαζόμενοι και οι εργάτες δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα από το κράτος και την εργοδοσία. Το κράτος δώκει απεργούς και διαδηλωτές, γεμίζει τις φυλακές, οργανώνει την κρατική καταστολή ενάντια στους απεργούς, την νεολαία και τον λαό όταν διεκδικούν τα δικαιώματά τους.

Οι εργάτες και οι εργαζόμενοι της Τουρκίας, όπως και της χώρας μας, είναι αναγκασμένοι να οργανώσουν τους αγώνες τους και να διεκδικήσουν ανθρώπινες και ασφαλείς συνθήκες δουλειάς, μισθούς στο κόστος της ζωής. Μόνο οι εργάτες και οι εργαζόμενοι, με τους μαζικούς ταξικούς αγώνες μπορούν να επιβάλουν μέτρα προστασίας για να μην θρηνήσουμε άλλους νεκρούς εργαζόμενους στις λίστες του θανάτου.

Νεκροί και τραυματίες εργάτες από έκρηξη σε ορυχείο στο Καζακστάν

Την Πέμπτη 3/11, τουλάχιστον 5 ανθρακωρύχοι έχασαν τη ζωή τους και άλλοι 4 τραυματίστηκαν στο Καζακστάν, σε έκρηξη σε στοά ορυχείου άνθρακα στο Σακίνσκ, στο κεντρικό τμήμα της χώρας. Όπως ανακοίνωσε ο εκπρόσωπος του υπουργείου Αντιμετώπισης Εκτάκτων Καταστάσεων της μεγαλύτερης κεντρασιατικής χώρας, Ρουσλάν Ιμανκούλοφ, η έκρηξη προκλήθηκε από «ξαφνική» έκλυση αερίου κατά τη διάρκεια διάνοιξης φρέατος αποστράγγισης στο ορυχείο «Λένιν».

Τα δυστυχήματα σε ορυχεία και μεταλλεία της πλούσιας σε ορυκτούς πόρους χώρας είναι συχνά, καθώς οι σχετικές υποδομές έχουν αφαιρεθεί για χρόνια με ανεπαρκή συντήρηση, με διαρκώς μειούμενο προσωπικό, με «εκπτώσεις» στους κανονισμούς ασφαλείας.

Όπως σε κάθε χώρα, έτσι και στο Καζακστάν, το κεφάλαιο και η αστική τάξη έχουν σαν αποκλειστική έγνοια τη μεγιστοποίηση των κερδών τους. Δεν ενδιαφέρονται για την ασφάλεια των εργατών, καθώς αυτή τρώει απ' τα κέρδη τους. Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι θεωρούνται αναλώσιμοι. Για τον ίδιο λόγο αδιαφορούν και για τη συντήρηση των μηχανημάτων, του εξοπλισμού και των υποδομών.

Οι εργάτες γνωρίζουν καλά τις επικίνδυνες συνθήκες που αναγκάζονται να δουλεύουν. Γνωρίζουν επίσης πολύ καλά και τους υπεύθυνους αυτής της κατάστασης. Στη χώρα μας αναδεικνύεται εξίσου καθαρά πως η επέλαση της αντεργατικής πολιτικής, η υποτίμηση της εργατικής δύναμης, η διάλυση των εργατικών κατακτήσεων, πολλαπλασιάζουν τα περιστατικά που οδηγούν σε ολόένα και περισσότερους τραυματισμούς και θανάτους εργαζόμενων στη βιομηχανία, στα εργοτάξια, στους δρόμους, σε κάθε χώρο δουλειάς. Για να σταματήσει η εργατική τάξη παντού στον κόσμο να μετράει τα θύματά της, πρέπει ν' αντισταθεί στην αντεργατική πολιτική και να διεκδικήσει δουλειά με δικαιώματα.

Βασίλης Τσιράκης

Πρόσκληση σε ένα νέο, μικρό κινηματογραφικό ταξίδι

Τον Βασίλη Τσιράκη τον πρωτογνωρίσαμε με τους «Ποδηλάτες του Χρόνου», μυθιστόρημα που εκδόθηκε το 2004. Στην προηγούμενη δεκαετία μας χάρισε τρία εξαιρετικά ιστορικά μυθιστορήματα με φόντο τη Θεσσαλονίκη, μια τριλογία με πρωταγωνιστές ανθρώπους που αναδύονται, μπλέκονται και μεταμορφώνονται σε άμεση σχέση με την ταραγμένη ιστορία της πόλης στον 20ο αιώνα. Παράλληλα, ο Βασίλης Τσιράκης ασχολήθηκε με τον κινηματογράφο γράφοντας και σκηνοθετώντας ταινίες μικρού μήκους. Ξεκίνησε το 2003 με το ντοκιμαντέρ «Θεσσαλονίκη 2003» και συνέχισε με ταινίες μυθοπλασίας. Η «Εναλλακτική λύση» το 2015 πήρε το βραβείο σεναρίου στο Ελληνικό Φεστιβάλ ταινιών στο Λονδίνο. Με αφορμή την πρώτη προβολή της τελευταίας, μικρού μήκους, ταινίας του «Και να που ήρθε η ώρα πάλι για ταξίδι» στην Αθήνα, φιλμ που έτυχε πολύ θετικής υποδοχής σε διεθνή φεστιβάλ και βραβεύτηκε ως η καλύτερη δραματική ταινία μικρού μήκους στον ετήσιο διεθνή διαγωνισμό της IFA (Istanbul Film Awards) της Κωνσταντινούπολης, συνομιλήσαμε για λίγο μαζί του.

Ερ. Η συγγραφή ενός μυθιστορηματος είναι μια μοναχική πορεία, σε αντίθεση με μια ταινία που απαιτεί μια σύνθετη και πιο συλλογική προσπάθεια. Τι σημαίνει για σένα η ανάγκη εναλλαγής ανάμεσα σε αυτά τα δύο εκφραστικά μέσα;

Όλα τα είδη τέχνης οφείλουν, κατά τη γνώμη μου, να συνομιλούν με την εποχή τους, με την κοινωνία και τις αντιθέσεις της, όχι μόνο ως προς την μορφή και το περιεχόμενό τους, αλλά και στη διαδικασία δημιουργίας τους.

Έτσι στον κινηματογράφο, όπου η διαδικασία παραγωγής είναι από τη φύση της συμμετοχική, τα γυρίσματα μιας ταινίας είναι σήμερα και μια καλή άσκηση συλλογικότητας και αλληλεγγύης των συντελεστών της.

Στις τέχνες, όμως, όπου η διαδικασία είναι μοναχική, όπως στη ζωγραφική, ή στη λογοτεχνία, ο δημιουργός έχει έναν λόγο παραπάνω ως ενεργός πολίτης να συμμετέχει στα κοινά και να μην απομο-

νώνεται στους τέσσερις τοίχους του «εργαστηρίου» του αποκομμένος από τις κοινωνικές διεργασίες και την πραγματικότητα γύρω του, με κίνδυνο να ολισθήσει στην αυτοαναφορικότητα, τον ναρκισσισμό και στην υιοθέτηση του δόγματος «η τέχνη για την τέχνη».

Ερ. Ποια είναι η υπόθεση του «Και να που ήρθε η ώρα πάλι για ταξίδι»;

Το «όχημα» της ταινίας είναι η εμφάνιση μιας πανδημίας, που προκαλεί κατάρρευση του συστήματος υγείας, με αποτέλεσμα μια παλλαϊκή εξέγερση. Τότε ο Πέτρος αναζητά έναν παλιό του σύντροφο, που έχει αποσυρθεί σε ένα ορεινό χωριό, για να τον πείσει να κατέβει μαζί του στην πρωτεύουσα και να ζήσουν μαζί τα γεγονότα, έτσι όπως είχε υποσχεθεί ο ένας στον άλλον στο παρελθόν. Όμως στη συνάντηση αυτή θα αποκαλυφθεί ένα μεγάλο μυστικό και θα τεθεί ένα ηθικό -και όχι μόνο- δίλημμα.

Ερ. «Δεν υπάρχει παρελθόν, ούτε μέλλον, μόνο παρόν» λέει ένας από τους πρωταγωνιστές. Γιατί δεν μπορούμε να προχωρήσουμε μπροστά δίχως να λογαριαστούμε με το παρελθόν;

Τις τελευταίες δεκαετίες κυριαρχίας ενός άγριου καπιταλισμού, ένα από τα στοιχεία που πρόβαλε το σύστημα, πέρα από τον ατομισμό και τον άκρατο ανταγωνισμό, είναι και ο λεγόμενος παροντισμός. Η αποκοπή, δηλαδή, του παρόντος από το παρελθόν και το μέλλον, έτσι όπως εκφράστηκε και με τα σλόγκαν «ζήσε τη στιγμή», «η ζωή είναι στιγμές» κ.λπ.

Με αυτόν τον τρόπο η αιτία αποσπάται από το αποτέλεσμα, το αίτιο από το αιτιατό και τα πράγματα δεν αλληλεπιδρούν μεταξύ τους, αλλά κατακερματίζονται και υπάρχουν καθαυτά, ανεξάρτητα το ένα από το άλλο, στο πλαίσιο της περιβόητης ατομικής ευθύνης.

Έτσι, δεν έχει νόημα να ερευνούμε τις βαθύτερες αιτίες των φαινομένων για να ψάξουμε αν τα πράγματα θα μπορούσαν να πάνε αλλιώς, αλλά οφείλουμε να προσαρμολογούμε στο τώρα και να αποδεχόμαστε το παρόν όπως είναι, αφού αυτό δεν θα μπορούσε να ήταν διαφορετικό.

Ο παροντισμός βλέπει το κάθε φαινό-

μενο ξεχωριστά, ξεκομμένο από τον περιγύρο του, οδηγώντας στην αποσπασματικότητα της σκέψης, αλλά και της έκφρασης και της καλλιτεχνικής δημιουργίας, χαρακτηριστικό γνώρισμα του μεταμοντερνισμού.

Και προφανώς αυτή η ολοφοβία, αυτό το «λίγο απ' όλα», έχει τις ρίζες της στον κατακερματισμό της ίδιας της κοινωνίας, με αποτέλεσμα την όξυνση των αντιθέσεων μεταξύ των «κάτω» και την ανάδειξη ως εχθρού του πιο εύκολου αντίπαλου, δηλαδή του πιο αδύναμου, του πρόσφυγα, του άνεργου, του άστεγου, του μετανάστη.

Όλα αυτά, βέβαια, με την ευγενή χορηγία των θεωριών για την άρνηση των μεγάλων αφηγήσεων, των ιδεολογιών ως ολοκληρωμένων φιλοσοφικών συστημάτων και την προβολή των απόψεων περί του τέλους της ιστορίας, απόψεις που ειδικά τα τελευταία χρόνια ξεπερνιούνται από την ίδια την ζωή.

Ερ. Η ταινία ταξίδεψε και διακρίθηκε σε διεθνή φεστιβάλ από την Αυστραλία μέχρι την Ισπανία και την Τουρκία. Δείχνει κάτι το γεγονός πως κατάφερε να «μιλήσει» σε διαφορετικές γλώσσες για κάτι κοινό;

Ένα από τα χαρακτηριστικά της αληθινής τέχνης είναι και η καθολικότητα. Η δυνατότητά της, ξεκινώντας από το επίκαιρο και το εφήμερο, το επιμέρους και το τοπικό, να γενικεύει θέτοντας διλήμματα που διεισδύουν με τόλμη στην ανθρωπινή κατάσταση και απασχόλησαν την ανθρωπότητα διαχρονικά, δημιουργώντας έργα παγκόσμιας εμβέλειας, με χαρακτηριστικά παραδείγματα τον Τολστόι και τον Ντοστογιέφκι, τον Πικάσο και τον Μπετόβεν, αλλά και τους «δικούς μας» Θ. Αγγελόπουλο και Μ. Θεοδωράκη.

Σε αυτό το πλαίσιο η συμμετοχή και οι διακρίσεις του «Και να που ήρθε η ώρα πάλι για ταξίδι» σε διεθνή φεστιβάλ είναι ένα πολύ μικρό

λιθαράκι στην κατεύθυνση αυτή.

Η ταινία θα προβληθεί την Κυριακή 13/11/22 στις 12:00 στον κινηματογράφο «Μικρόκοσμος», Λεωφόρος Συγγρού 106, Κουκάκι και θα ακολουθήσει συζήτηση με τον σκηνοθέτη.

Δείτε το τρέιλερ <https://www.youtube.com/watch?v=Xbwfvjm04wM>

(ή με αναζήτηση στο YouTube με τον τίτλο της ταινίας)

ΔΠ

Η εκμετάλλευση Αιγαίο δεν κοιτά!

Στην Τουρκία της φασιστικής κυβέρνησης Ερντογάν, που οι αγωνιστές φυλακίζονται, βασανίζονται, δολοφονούνται, που οι εθνικισμοί καλλιεργούνται για να θρέψουν τις επιδιώξεις των δυναστών, που ο λαός υποφέρει απ' την ακρίβεια και τον πληθωρισμό εδώ και χρόνια, οι εργαζόμενοι ζουν τον ίδιο εργασιακό μεσαίωνα με μας! Μισθοί πείνας, κάτω απ' το όριο της φτώχειας, είναι η πραγματικότητα που βιώνουν οι εργαζόμενοι της Philip Morris στη Σμύρνη. Μπροστά όμως στη βία του συστήματος της εκμετάλλευσης, δεν έσκυψαν το κεφάλι αλλά οργανώθηκαν στο συνδικάτο τους και απαίτησαν αυξήσεις στους μισθούς. Η απάντηση της εργοδοσίας ήρθε με μαζικές απολύσεις. 124 εργαζόμενοι πετάχτηκαν εκδικητικά και

παραδειγματικά στο δρόμο.

Οι εργαζόμενοι και πάλι δεν έκαναν πίσω. Παλεύουν καθημερινά στις πύλες του εργοστασίου τους για την επαναπρόσληψη των συναδέλφων τους και την ικανοποίηση των δικαίων αιτημάτων τους. Αποδεικνύουν καθημερινά, πλάι στους απεργούς της Μαλαματίνα, ότι, όταν το κεφάλαιο συνθλίβει κάθε ίχνος δικαίωματος, άλλος δρόμος απ' τον αγώνα δεν υπάρχει.

Σ' όλο τον κόσμο, το σύστημα της εκμετάλλευσης προσπαθεί να συντρίψει κάθε εργατική κατάκτηση και δικαίωμα, στρατηγικά και συγκροτημένα. Στη δίψα του κεφαλαίου για κέρδος, δεν υπάρχουν σύνορα. Κοινός αντίπαλος ο κόσμος της δουλειάς. Όποια πλευρά του Αιγαίου κι αν κοιτάει, πρέπει να δεθεί χειροπόδαρα και να γίνει έρμαιο στις

ορέξεις τους, να πειστεί ότι δεν δικαιούται μια καλύτερη ζωή, να δεχτεί το «τέλος της ταξικής πάλης» που το ευαγγελίζονται τα παπαγαλάκια τους και να υποταχτεί στο μονόδρομο της καταπίεσης χωρίς όρια.

Απ' την άλλη, σ' όλο τον κόσμο η οργή κι η αγανάκτηση για τις άθλιες συνθήκες δουλειάς, τη φτώχεια και την εξαθλίωση ήδη γεννούν την ανάγκη για συλλογικές κι οργανωμένες απαντήσεις, γενούν εργατικούς αγώνες. Η συγκρότηση ταξικών αγώνων είναι η ελπίδα για να πάρουν οι εργαζόμενοι πίσω τον κόσμο που τους κλέβουν. Η διεθνιστική ταξική αλληλεγγύη είναι όπλο και δύναμη στα χέρια τους.

Νίκη στον αγώνα των εργατών στη PHILIP MORRIS!

Βιβλιοπαρουσίαση

Οι εκδόσεις Εκτός των Τειχών και το βιβλιοπωλείο Καραστάθης διοργανώνουν παρουσίαση του βιβλίου «Στους δρόμους του πολέμου και της καταστροφής», το

Σάββατο 19/11, στις 6:30μ.μ. στο Μουσείο Βυρσοδεψίας στο Καρλόβασι. Το βιβλίο παρουσιάζουν και συζητούν: Κώστας Βλαχόπουλος, από τη συγγραφική ομάδα Μανόλης Γιαννούτσος, Ιστορικός

1919-1922

Απεσταλμένοι των Ισχυρών, για τη Μεγάλη Ιδέα

Στους δρόμους του πολέμου και της καταστροφής

Κείμενα για τη Μικρασιατική Εκστρατεία και την προσφυγιά

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Η μάχη του ΕΑΜ απέναντι στην πείνα

Στις 27 Απρίλη του 1941 τα γερμανικά στρατεύματα κατέλαβαν την Αθήνα. Από τη στιγμή εκείνη θα ξεκινήσει για τον ελληνικό λαό μια περίοδος ανείπωτης τραγωδίας αλλά και απaráμιλλου ηρωισμού. Δίπλα στις φυλακίσεις, τα βασανιστήρια και τις εκτελέσεις, ο λαός μας αναγκάστηκε να ζήσει και τον εφιάλτη της μαζικής πείνας. Στις αρχές του Οκτώβρη της ίδιας χρονιάς, οι εικόνες με τους Αθηναίους να ψάχνουν μέσα στα σκουπίδια προμήνυαν τον τρομερό χειμώνα που έμελλε να ακολουθήσει.

Οι αιτίες

Από τις πρώτες μέρες της κατοχής οι κατακτητές άρπαξαν όλα τα διαθέσιμα αποθέματα τροφίμων, προχώρησαν σε επίταξη μέσων μεταφοράς, δήμευση σπιτιών και επιχειρήσεων που τους ήταν απαραίτητα για τις ανάγκες του πολέμου. Επίσης πολλά εργοστάσια έκλεισαν ή υπολειπούντο, μένοντας χιλιάδες χωρίς δουλειά, κυρίως στις μεγάλες πόλεις. Το χρήμα έχασε την αξία του καθώς ο στρατός κατοχής τύπωνε και κυκλοφορούσε δικό του νόμισμα σε μεγάλες ποσότητες. Ο μισθός των δημοσίων υπαλλήλων είχε εξανεμιστεί. Οι κυβερνήσεις συστηματικά αρνούσαν να προχωρήσουν σε αυξήσεις -παρά τις υποσχέσεις- αφού ήταν υποχρεωμένες να πληρώνουν τεράστια ποσά στους κατακτητές (κατοχικά δάνεια και έξοδα Κατοχής). Έτσι τυπωνόταν συνεχώς νέο νόμισμα με αποτέλεσμα έναν ανεξέλεγκτο υπερπληθωρισμό.

Πολύ σύντομα ο ελληνικός λαός περιήλθε σε μια κατάσταση πλήρους εξαθλίωσης, βίωσε έναν λιμό. Οι μεγαλύτερες ποσότητες τροφίμων καταναλώνονταν από το στρατό κατοχής και ό,τι περίσσευε στέλλονταν στη Γερμανία αφού κι εκεί υπήρχε έλλειψη εργατικών χεριών για την παραγωγή, λόγω της επιστράτευσης των ανδρών.

Υπήρχαν όμως κι άλλες αιτίες για τον λιμό. Ο χωρισμός της Ελλάδας σε τρεις ζώνες κατοχής δημιουργούσε μεγάλες δυσκολίες στις μεταφορές των λιγοστών τροφίμων που παράγονταν. Κάθε ζώνη είχε τους δικούς της οικονομικούς κανόνες και οι μετακινήσεις είχαν γίνει ιδιαίτερα πολύπλοκες. Οι Βούλγαροι, για παράδειγμα, που είχαν υπό την κατοχή τους ένα μέρος από τη Βόρεια Ελλάδα αρνούσαν να δώσουν τρόφιμα στην υπόλοιπη χώρα αν και η περιοχή της Μακεδονίας είχε μεγαλύτερη παραγωγή σε σιτηρά, όσπρια και κτηνοτροφικά προϊόντα αναλογικά με τον πληθυσμό της. Επίσης, ακόμα και στα χωριά που υπήρχε η δυνατότητα κάποια παραγωγής τροφίμων, οι ελλείψεις σε σπόρους, λιπάσματα, φυτοφάρμακα και καύσιμα μείωσαν δραματικά την παραγωγή. Η μεγάλη ξηρασία του φθινοπώρου του 1941 επέτεινε τη δραματική κατάσταση.

Στα νησιά η κατάσταση ήταν τραγική. Οι επιτάξεις των πλοίων καθιστούσαν αδύνατες τις συγκοινωνίες με την ηπειρωτική χώρα. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην Ερμούπολη της Σύρου πέθανε το 1/3 του πληθυσμού της. Ο μητροπολίτης Σύρου σε τηλεγράφημά του εκλιπαρούσε: «αποστείλατε σίτον ή φέρετρα».

Επίσης οι πλοίοι κι χωρικοί που αποθήκευαν μεγάλες ποσότητες αγροτικών και κτηνοτροφικών προϊόντων για να τα πουλήσουν αργότερα στη μαύρη αγορά σε πολλαπλάσιες τιμές αλλά και οι ίδιοι οι μαυραγορίτες των πόλεων που έκρυβαν στα μαγαζιά τους τρόφιμα ήταν από τους βασικούς υπεύθυνους της πείνας.

Όμως υπήρχε ακόμα ένας σοβαρός -

ίσως καθοριστικός- λόγος που τις περισσότερες φορές δεν αναφέρεται καθόλου στα βιβλία της ελληνικής ιστορίας. Αφορά τη στάση των «συμμάχων» και κυρίως της Μ. Βρετανίας που για να εξυπηρετήσει τις ιμπεριαλιστικές της βλέψεις στην περιοχή και για να δυσκολέψει τους γερμανούς ανταγωνιστές της προχώρησε σε ναυτικό αποκλεισμό της Ευρώπης ώστε να μη μεταφέρονται εμπορεύματα στις κατεχόμενες χώρες. Έτσι δυσχεραίνονταν ο εφοδιασμός των στρατιωτικών δυνάμεων του Άξονα, αλλά ταυτόχρονα στην Ελλάδα καταδικάζονταν στην πείνα ένας ολόκληρος λαός. Να σημειώσουμε ότι ακόμα και πριν από τον πόλεμο ένα μεγάλο μέρος των τροφίμων που κατανάλωνε η χώρα ήταν εισαγόμενα. Μάλιστα το φθινόπωρο του 1941 ένα πλοίο φορτωμένο με χιλιάδες τόνους τροφίμων που προορίζονταν για την Ελλάδα χτυπήθηκε από το αγγλικό ναυτικό με αποτέλεσμα να βυθιστεί. Φυσικά οι Γερμανοί εκμεταλλεύονταν τον αποκλεισμό των Βρετανών για να φορτώσουν την ευθύνη για το λιμό σ' αυτούς. Μόνο μετά από πιέσεις της κοινής γνώμης άλλων χωρών αλλά και μέσα στην ίδια τη Μ. Βρετανία και αρκετά καθυστερημένα (το Φλεβάρη του 1942) άλλαξαν στάση οι Άγγλοι και επέτρεψαν την αποστολή βοήθειας στην Ελλάδα.

Ο λιμός

Από το καλοκαίρι του 1941 κιόλας ξεκίνησαν να πραγματοποιούνται λαϊκά συσσίτια με την ευθύνη ανθρωπιστικών οργανώσεων. Αλλά ακόμα κι αυτά σταμάτησαν μέσα σε λίγους μήνες και από τον Οκτώβρη του 1941 η πείνα και η παγωνιά άρχισαν να θερίζουν τον πληθυσμό της Αθήνας και άλλων μεγάλων πόλεων. Τον χειμώνα του 1941-42 είχαν καταγραφεί 300.000 νεκροί από την πείνα, τις αρρώστιες και το κρύο. Χιλιάδες άνθρωποι, μικρά παιδιά, ηλικιωμένοι έφαχναν διαρκώς μέσα στα σκουπίδια για αποφάγια, φλούδες από πατάτες, λεμονόκουπες, κόκαλα, ξεραμένο ψωμί και οτιδήποτε άλλο μπορούσε να ξεγελάσει την πείνα τους. Είναι πολύ χαρακτηριστικές οι μαρτυρίες ότι ακόμα και τα αγριόχορτα που υπήρχαν στα γύρω χωράφια είχαν εξαφανιστεί. Συχνή ήταν και η κατανάλωση ζώων που σε άλλες συνθήκες θα ήταν αδιανόητο να φαγωθούν. Οι αρρώστιες έκαναν την εμφάνισή τους αρχικά στα παιδιά και αργότερα σε μεγάλο μέρος του πληθυσμού.

Πολύ σύντομα οι πιο αδύναμοι άρχισαν να πέφτουν από την εξάντληση και να πεθαίνουν αβοήθητοι στη μέση του δρόμου. Τα πτώματα περισυλλέγονταν κάθε πρωί με τα κάρα του Δήμου και

στοιβαζόνταν στα νεκροταφεία. Το Γενάρη του 1942, που ήταν ο χειρότερος μήνας του λιμού, πέθαιναν καθημερινά από την πείνα περίπου 600 άνθρωποι.

Ο Γληνός που έζησε αυτή τη φρίκη περιγράφει πολύ παραστατικά την κατάσταση στο βιβλίο του «Τι είναι και τι θέλει το ΕΑΜ»: «Έτσι κατάντησαν να πεθαίνουν εκατοντάδες και χιλιάδες άνθρωποι από την πείνα, καταντήσαμε να δρασκέλαμε κουφάρια στους δρόμους, να θάφουμε τους νεκρούς μας σωριασμένους μέσα στα κάρα των σκουπιδιών μας. Έτσι καταντήσαμε όλοι σκελετοί και τα παιδιά μας ατροφία με καλαμμένα ποδαράκια και μάτια σβησμένα. Έτσι φευτέεται στα στήθια μας η φυματίωση κι η ατροφία κι ο εκφυλισμός» (σελ. 26).

Η αντίσταση

Η πρώτη αντιστασιακή οργάνωση που ιδρύθηκε στα τέλη Μάη 1941, με πανελλαδική δικτύωση, ήταν η Εθνική Αλληλεγγύη. Αρχικά βοηθούσε φυλακισμένους, εξοριστούς, αστέγους, τραυματίες του ελληνοϊταλικού πολέμου, τις οικογένειες των εκτελεσμένων, αλλά αργότερα διοργάνωσε και λαϊκά συσσίτια στις πόλεις. Συσσίτια που σε πολλές περιπτώσεις απαιτούσαν την αρπαγή των τροφίμων από τα γερμανικά φορτηγά και τις αποθήκες των μαυραγοριτών. Με κίνδυνο της ζωής τους οι νέοι και τα παιδιά του λαού μας πάλευαν καθημερινά για το φαγητό. Το «ξυπόλητο τάγμα» δεν ήταν απλά μια ταινία. Ήταν η πραγματική ιστορία 160 παιδιών της Θεσσαλονίκης, των μικρών σαλταδόρων, που κατάφεραν κάτω από τη μύτη των Ναζί να κλέβουν φαγητό και να το μοιράζουν στους κατοίκους της πόλης.

Έτσι, στις εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες της κατοχής, καλλιεργήθηκε η μαζική αλληλεγγύη και η αλληλοβοήθεια. Και μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, η Εθνική Αλληλεγγύη στάθηκε δίπλα του και βοήθησε χιλιάδες αγωνιστές και αντάρτες.

Το ΕΑΜ δεν δίστασε να οργανώσει μαζικές διαμαρτυρίες, απεργίες και διαδηλώσεις, απαιτώντας τροφή. Αμέσως μετά την ίδρυσή του το Σεπτέμβρη του 1941 έβαλε ως βασικό σύνθημα την «πάλη για την επιβίωση του λαού». Και πιο συγκεκριμένα: «Να αποσπαστούν όσο το δυνατό μεγαλύτερες ποσότητες τροφίμων (...) να σταματήσουν οι κατασχέσεις (...) να επεκταθούν τα συσσίτια (...) να οργανωθούν παιδικά συσσίτια (...) να γίνουν διανομές ρούχων και καυσίμων...» (Θ. Χατζής σελ. 245-246).

Η πρώτη φοιτητική διαδήλωση πραγματοποιήθηκε -τι σύμπτωση!- στις 17 Νοέμβρη του 1941. Με πρωτοβουλία των φοιτητών του Πολυτεχνείου διοργανώθηκε συγκέντρωση και απεργία με συμμετοχή 4.000 φοιτητών από όλες τις σχολές και με αιτήματα τη γενίκευση των συσσιτίων και δωρεάν ηλεκτρικό ρεύμα. Η αστυνομία συνέλαβε πολλούς φοιτητές, αλλά τελικά η διαμαρτυρία έληξε με αποδοχή όλων των αιτημάτων από την κυβέρνηση. Ήταν από τις πρώτες οργανωμένες διαμαρτυρίες στην κατεχόμενη Ευρώπη λίγες μέρες μετά τη μεγάλη συγκέντρωση που οργάνωσε αιφνιδιαστικά το ΕΑΜ στις 28 Οκτώβρη του 1941 στο μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη. Εκεί πραγματοποιήθηκε κατάθεση στεφανιών στους νεκρούς του ελληνοϊταλικού πολέμου με αφορμή την επέτειο της ιταλικής επίθεσης.

Το Νοέμβρη του 1941 αλλά και το Γενάρη και το Μάρτη του 1942 οι ανάπηροι και οι τραυματίες πολέμου οργάνωσαν πολλές ομαδικές καθόδους στο κέντρο της Αθήνας με αιτήματα να τους δοθεί στρατιωτικό συσσίτιο, τσιγάρα, ρούχα και ιατρική περίθαλψη. Μέσα στα Χριστούγεννα του 1941 οι τραυματίες στα νοσοκομεία ξεκίνησαν απεργία πείνας με αντίστοιχα αιτήματα. Ιταλοί караμπινιέροι και αστυφύλακες που επιχειρήσαν να εισβάλουν αντιμετώπισαν τη σθεναρή αντίσταση των τραυματιών. Έτσι και πάλι η κυβέρνηση αναγκάστηκε να ικανοποιήσει μερικά από τα αιτήματά τους.

Στις 12 Απρίλη του 1942 ξεκίνησε μια μεγάλη απεργία των ταχυδρομικών υπαλλήλων της Αθήνας για το επισιτιστικό, που επεκτάθηκε και σε άλλες μεγάλες πόλεις με 50.000 απεργούς και κατέληξε νικηφόρα, παρά τις συλλήψεις, την επιστράτευση και τις απειλές για εκτελέσεις.

Άλλη μια σημαντική στιγμή του αγώνα του αθηναϊκού λαού ενάντια στην πείνα ήταν η απεργία στις 22 Δεκεμβρίου 1942. Πάνω από 40.000 εργαζόμενοι συμμετείχαν στην απεργία και κατέβηκαν στους δρόμους μαζί με φοιτητές και μαθητές. Ξεκίνησαν πορεία διαμαρτυρίας προς το υπουργείο Εργασίας, δέχτηκαν άγρια χτυπήματα από την αστυνομία και τους ιταλούς караμπινιέρους, όμως άντεξαν και απέκρουσαν όλες τις επιθέσεις. Η κατοχική κυβέρνηση του Λογοθετόπουλου αναγκάστηκε να υποχωρήσει και να ανακοινώσει τη διοργάνωση έκτακτων συσσιτίων. Ήταν μια σημαντική νίκη του ΕΑΜικού κινήματος, που δεν ήταν όμως αναίμακτη. Δύο φοιτητές μέλη του ΚΚΕ σκοτώθηκαν στα επεισόδια.

Αξίζει να σημειωθεί και η νικηφόρα απεργία 3.500 εργατών στο εργοστάσιο λιπασμάτων του Πειραιά τον Αύγουστο του 1942 για αυξήσεις στα μεροκάματα.

Δεκάδες ακόμα κινητοποιήσεις για το ίδιο ζήτημα πραγματοποιήθηκαν μέσα στις πόλεις στη διάρκεια της κατοχής τα επόμενα χρόνια, μέχρι την απελευθέρωση, κόντρα στις προφητείες του Γκέμπελς ότι όσο περισσότερο εξαθλιωμένος είναι ένας λαός τόσο λιγότερο αντιστέκεται. Ο λαός μας στη διάρκεια της Κατοχής τον διέψευσε.

Πηγές

Θ. Χατζή, «**Η νικηφόρα επανάσταση που κάθηκε**» τόμος Α, εκδ. Δωρικός Mark Mazower, «**Στην Ελλάδα του Χίτλερ**», εκδ. Αλεξάνδρεια
Αντρέα Κέδρου, «**Η ελληνική αντίσταση 1940-44**» τόμος Α, εκδ. Θεμέλιο
Δ. Γληνού, «**Τι είναι και τι θέλει το ΕΑΜ**» εκδ. Ο Ρήγας

σχοήλια

Φράχτης

Φράχτη με αγκαθωτό συρματοπλέγμα στα σύνορα της με το ρωσικό Καλίνινγκραντ θα κατασκευάσει η Πολωνία, σύμφωνα με ανακοίνωση του πολωνού υπουργού Άμυνας, εν μέσω ανησυχιών ότι ο ρωσικός θύλακας μπορεί να αποτελέσει δίοδο για παρά-

τυπη μετανάστευση. Η ραδιενέργεια περνά από τα κενά.

Κενό

Είναι «αναπόφευκτο» ότι όλοι θα χρειαστεί να συνεισφέρουν περισσότερο για να διορθωθεί το «τρομερό» κενό στα οικονομικά της Βρετανίας, δήλωσε το υπουργείο Οικονομικών, μετά τη συνάντηση μεταξύ του πρωθυπουργού Ρίσι Σουνάκ και του υπουργού Οικονομικών, Τζέρεμι Χαντ. Όλοι οι φτωχοί.

Δυνατότητες

«Η Φινλανδία και η Σουηδία θα πρέπει να συμπελεύσουν και να εκμεταλλευτούν όλες τις δυνατότητες του NATO», είπε ο σουηδός πρωθυπουργός Ουλφ Κρίστερσον. Όλες τις δυνατότητες να γίνουν στόχοι.

Λογισμικά

«Ελπίζω ότι η Ελλάδα θα είναι η πρώτη χώρα στην Ευρώπη, εντός του επόμενου μήνα, θα απαγορεύσουμε όλα τα παράνομα κακόβουλα λογισμικά που μπορούν να πωληθούν στην Ελλάδα», είπε ο πρωθυπουργός σε συνέντευξή του στο Bloomberg TV. Παρακολουθούμε και με τα νόμιμα.

Δίδακτρα

Οι Έλληνες φοιτητές «θα μπορούν να πάνε για ένα εξάμηνο, ή και περισσότερο, σε ξένο πανεπιστήμιο στην Αμερική χωρίς δίδακτρα» είπε η υπουργός Παιδείας Νίκη Κεραμέως αναφερόμενη στη συνεργασία ανάμεσα στα ελληνικά πανεπιστήμια και γνωστά αμερικανικά πανεπιστήμια. Τα φέρνουν στην Ελλάδα επιστρέφοντας.

Αρμοδιότητες

Σύμφωνα με το νομοσχέδιο του υπουργείου Εσωτερικών, η δημοτική αστυνομία «στο πλαίσιο άσκησης των αρμοδιοτήτων της δύναται να προβαίνει σε συλλήψεις», ενώ προβλέπεται ρητά ότι κάθε δημοτικός αστυνομικός θα φέρει «ειδικό εξοπλισμό και μέσα δέσμευσης», δηλαδή χειροπέδες και γκλομπ. Γκλοπιές με το παρκόμετρο.

Απολύσεις

«Δεν υπάρχει άλλη επιλογή, αφού η εταιρεία χάνει πάνω από 4 εκατομμύρια δολάρια την ημέρα» επεσήμανε ο Μασκ με ανάρτησή του στο Twitter το βράδυ της Παρασκευής, θέλοντας να απαντήσει σε όσους τον κατηγορούν για τις απολύσεις του προσωπικού του, προσθέτοντας ότι «σε όλους όσους αποχώρησαν δόθηκαν οι αποδοχές τριών μηνών, ποσό συνολικά μεγαλύτερο κατά 50% από ό,τι ο νόμος προβλέπει». Για να κερδίσει τα δισεκατομμύρια που ο νόμος προβλέπει.

Αμφιβολίες

Αθώοι λόγω αμφιβολιών κρίθηκαν ο Δημήτρης Ινδαρές και οι δύο γιοί του, οι οποίοι κατηγορούνταν για τα επεισόδια που είχαν σημειωθεί κατά τη διάρκεια εκκένωσης κατάληψης στην οδό Ματρώου στο Κουκάκι, καθώς το Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων ανακοίνωσε πως διατηρεί «επιφυλάξεις» για το εάν τελέστηκαν οι πράξεις για τις οποίες κατηγορούνταν. Αθώοι χωρίς αμφιβολίες οι εμπλεκόμενοι αστυνομικοί.

Σημασία έχει η πρόσκρουση

Ως εδώ όλα πάνε καλά. Ως εδώ όλα πάνε καλά. Με αυτά τα λόγια καθισούχαζε τον εαυτό του ένας τύπος, καθώς έπεφτε από έναν ουρανοξύστη. Όμως, σημασία δεν έχει η πτώση αλλά η πρόσκρουση (από την ταινία «Το μίσος»).

Ο αρχηγός των πυρηνικών ένοπλων δυνάμεων των ΗΠΑ, ναύαρχος Τσαρλς Ρίτσαρντ, φαίνεται να προτιμάει την πρόσκρουση της ανθρωπότητας αντί της πτώσης της αμερικανικής ηγεμονίας, προβλέποντας τον μεγάλο πόλεμο που έρχεται. Ο πόλεμος στην Ουκρανία αποτελεί «προθέρμανση», σύμφωνα με τον «αρχιεκτελεστή» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, και «σύντομα θα δοκιμαστούμε με τρόπους που δεν έχουμε δοκιμαστεί εδώ και πολύ καιρό». Άλλωστε, έχουν περάσει 77 χρόνια από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, από την αρχή εμφάνισης του ιμπεριαλισμού. Κι αυτό «το δις εξαμαρτείν...» επιβεβαιώνει ότι ο ιμπεριαλισμός-καπιταλισμός διακρίνεται περισσότερο για την απληστία του παρά για τη σοφία του.

Ο γκαουλάττερ της στρατηγικής πυρηνικής διοίκησης των ΗΠΑ διέβλεψε στην πρόσφατη ομιλία του στο ετήσιο... συμπόσιο της Naval Submarine League ότι «οι ΗΠΑ χάνουν το ανταγωνιστικό πυρηνικό πλεονέκτημά τους έναντι της Κίνας και της Ρωσίας και θα δούμε προσεχώς μεγαλύτερες στρατιωτικές συγκρούσεις για τις οποίες οι ΗΠΑ θα πρέπει να προετοιμαστούν». Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν είναι παρά η προθέρμανση του μεγάλου πολέμου που έρχεται, είτε στους ομοτράπεζους και ομόσittους του συμποσίου, χωρίς να τους χαλάσει καθόλου την όρεξη (μάλλον το αντίθετο συνέβη).

Φυσικά, στην περίπτωση της «μεγάλης αμερικανικής δημοκρατίας» του χρήματος (17 δισ. ξοδεύτηκαν για τις ενδιάμεσες εκλογές!) κανένας «εκλεκτός αναλυτής» δεν θα ερμηνεύσει τα λεγόμενα του κυρίου... «ας πατήσουμε πρώτοι το κουμπί» ως ευθεία απειλή κατά της ανθρωπότητας για «επικείμενο» παγκόσμιο πυρηνικό πόλεμο. Τέτοιες απειλές εκτοξεύουν μονάχα η Ρωσία του Πούτιν, η Κίνα του Σι Τζινπίνγκ, η Β. Κορέα του Κιμ Γιονγκουν. Εδώ, απλώς, μιλάμε για μια... προειδοποίηση από έναν «φίλο μας» στην Αμερική, η χώρα του οποίου έχει χρησιμοποιήσει πυρηνικά και μιλάει και

απειλεί με πυρηνικό πόλεμο μονάχα για να αποτρέψει την καταστροφή. Κι αν, ο μη γένοιτο, ξαναπατήσουν οι ΗΠΑ το κόκκινο κουμπί, θα φταίνε, τώρα, όχι οι Γιαπωνέζοι, αλλά οι Κινέζοι, που αναπτύσσουν πυρηνικά όπλα πολύ πιο γρήγορα από τις ΗΠΑ, και η Ρωσία που δεν επιτρέπει στο NATO να απλωθεί στη γειτονιά της.

Παρά το γεγονός ότι η εκδήλωση ήταν κλειστή για το κοινό, οι «προειδοποιήσεις» του Ρίτσαρντ δημοσιεύτηκαν σε άρθρο ειδήσεων του υπουργείου Άμυνας των ΗΠΑ για... κάθε ενδιαφερόμενο. Να πρόκειται για «μπλόφα», για εκφοβισμό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού; Απέναντι στην Κίνα (να μη στηρίξει τη Ρωσία, να μην κάνει σκέψεις για την Ταϊβάν, να μετριάσει τον οικονομικό ανταγωνισμό της), αλλά και απέναντι στη Ρωσία που διαρκώς υπενθυμίζει το πυρηνικό οπλοστάσιο που διαθέτει; Πιθανόν. Αλλά ακόμη και οι «μπλόφες» και οι εκφοβισμοί για να είναι αποτελεσματικοί πρέπει να υπολογίζονται ως ρεαλιστικά ενδεχόμενα.

Ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ (με το ΝΑΤΟϊκό εργαλείο του) θέλει να διατηρήσει την παγκόσμια ηγεμονία με ορίζοντα την παγκόσμια κυριαρχία. Αντίθετα, οι ανταγωνιστές ιμπεριαλιστές (Ρωσία, Κίνα, αλλά και οι «πρόθυμοι» της ΕΕ) αρνούνται τα εμπόδια στην ανάπτυξή τους ή και την υποβάθμισή τους. Μιλούν σήμερα για έναν πολυπολικό κόσμο με αναβαθμισμένο ρόλο για τους ίδιους. Η πρόβλεψη-απειλή του «μπουρλοτιέρη» αμερικανού ναυάρχου είναι, επομένως, απόλυτα αληθινή. Τα συστατικά στοιχεία για έναν 3ο ιμπεριαλιστικό παγκόσμιο πόλεμο πράγματι υπάρχουν.

Κι ενώ ο στόχος της αμερικανικής μονοκρατορίας στον πλανήτη οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια την ανθρωπότητα σε ένα γενικευμένο ολοκαύτωμα, μοιάζει να επικρατεί το σύνδρομο του ανθρώπου που πέφτει από τον ουρανοξύστη. Ως εδώ όλα πάνε καλά.

Ως εδώ όλα πάνε καλά. Με την αριστερά να παρακολουθεί από... αντικαπιταλιστική απόσταση την αναγκαιότητα του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος και αγώνα. Σε σύγχυση και αδυναμία χάραξης κατεύθυνσης και ρόλου για τον εαυτό της και τον λαό. Ανάμεσα στον πασιφισμό, σε έναν

γενικόλογο αντικαπιταλισμό και την επιλογή πλευράς στη σοβαρότερη πολεμική σύγκρουση που εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους για τους λαούς και την ανθρωπότητα. Δεν αναφερόμαστε απλώς σε μια «συνθησμένη», κατώτερη των περιστάσεων αντίδραση, αλλά για το ριζίμο της μπάλας εκτός πραγματικού γηπέδου, για υποτίμηση των κινδύνων αλλά και των δυνατοτήτων του λαϊκού παράγοντα απέναντι στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο.

Όμως, πόσο μακριά μπορεί να φτάσει κανείς με τις οικονομίστικες προσεγγίσεις που θεωρούν ότι, τελικά, θα επικρατήσει η «λογική της αγοράς», που θέλει ηρεμία στον κόσμο για να κερδοφορήσει; Ότι πρόκειται για έναν ακόμη πόλεμο, προφανώς «κακό», των επιχειρηματικών ομίλων, των ισχυρών καπιταλιστικών κρατών, του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και άλλες επινοήσεις που καταλήγουν πως «στην ίδια μας τη χώρα είναι... οι εκλογές»; Ενώ είναι περισσότερο από ποτέ φανερή η αναγκαιότητα ανάπτυξης αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, αν θέλουμε το κίνημα να είναι (και) αντικαπιταλιστικό και να θέτει το ζήτημα της κοινωνικής απελευθέρωσης, χωρίς εκλογικές αυταπάτες.

Προφανώς, δεν αγνοούμε τη «φιλική» διαφυγή από το πρόβλημα και από την ουσία του ιμπεριαλισμού, μέσω της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης και αλληλεξάρτησης. Όπως δεν αγνοούμε και το ότι η προοπτική μιας Ελλάδας ανεξάρτητης και σοσιαλιστικής (χωρίς το ένα το άλλο απλώς δεν νοείται), χωρίς αμερικανοΝΑΤΟϊκές βάσεις, χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, χωρίς πλούσιους και φτωχούς, αντιμετωπίζεται με αριστοκρατική ειρωνεία από τις «ανανεωτικές» καθεστωτικές απόψεις του νεοαριστοτερού, φιλελεύθερου ή ακροδεξιού φάσματος. Πράγματι, οι άδικοι πόλεμοι και τα ολοκαύτωμα φαντάζουν σήμερα πιο ρεαλιστικό ενδεχόμενο από τις επαναστάσεις και την εκ νέου οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Κι όμως. Πάντου σήμερα κυνηγιούνται και διώκονται οι λαϊκές, κομμουνιστικές και επαναστατικές δυνάμεις. Γιατί η εξαθλίωση και ο πόλεμος είναι πάντα η πρώτη ύλη των λαϊκών εξεγέρσεων και επαναστάσεων.